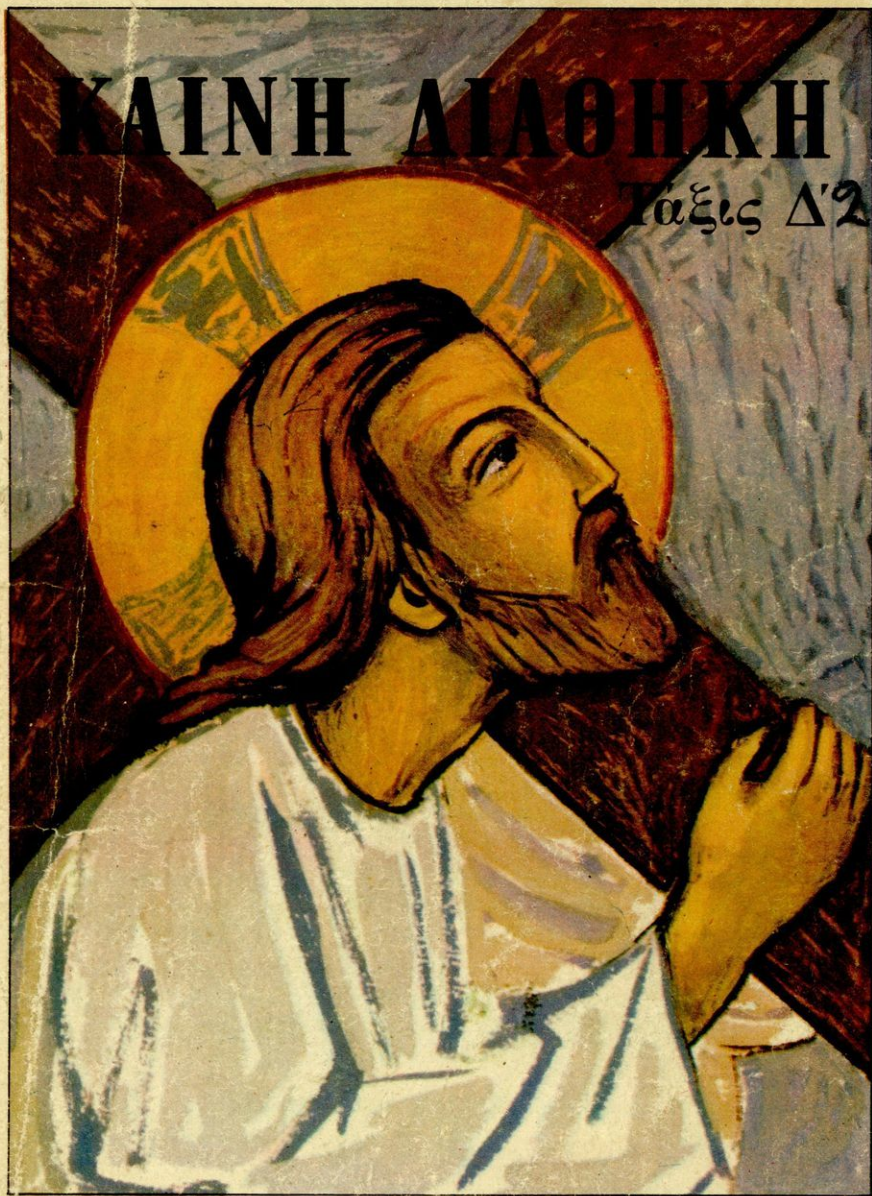

964

Δ. ΚΑΤΣΑΔΗΜΑ - Γ. ΚΩΣΤΑΚΗ

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Τάξις Δ΄

“ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Ο ΣΟΦΟΣ ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ.,
 Π. Γ. ΜΑΥΡΙΑ & ΣΙΑ Ο. Ε.

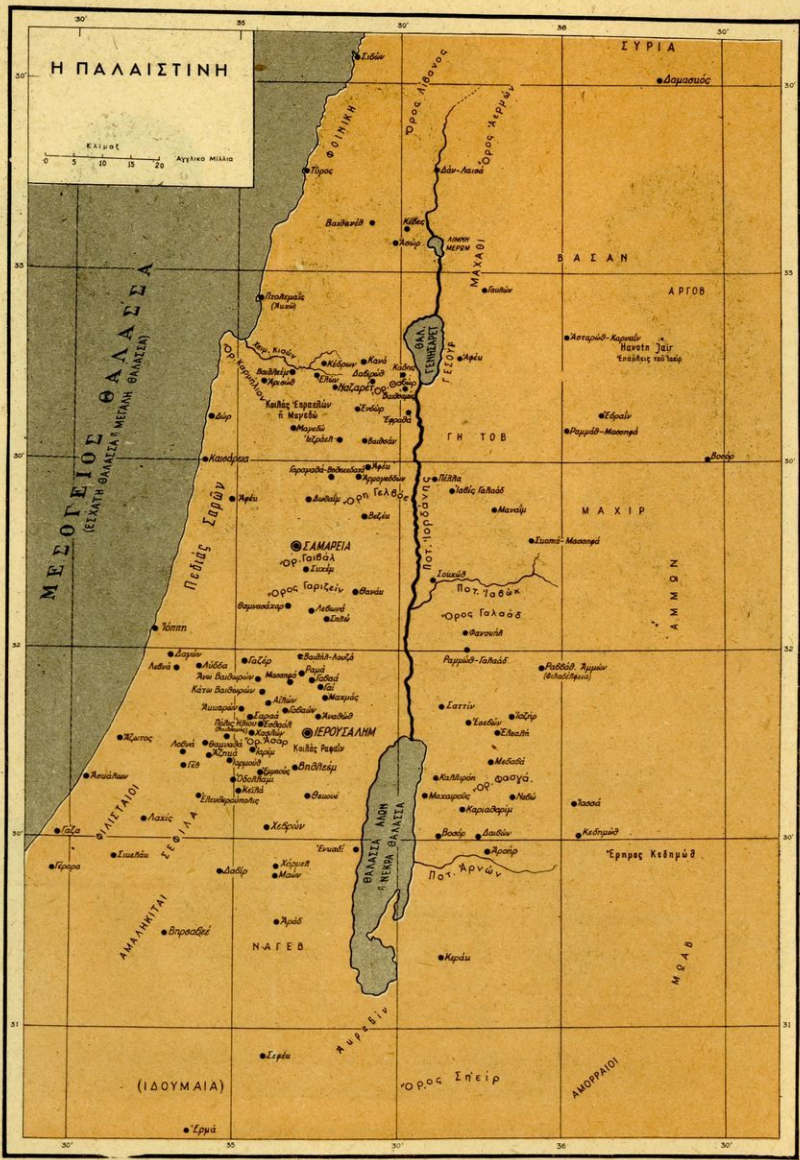
Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής
 ΑΘΗΝΑΙ

ΑΡΙΘΜΟΣ

10

Ὁ Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδιά.

‘Ο χάρτης τῆς Παλαιστίνης.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἀγαπητοί μας μαθηταί,

Πέρυσι στή Τρίτη τάξι διδαχθήκατε τήν
Ἱερὰ Ἱστορία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Σ' αὐτὴ ἐμάθατε, πῶς ὁ Θεὸς ἐπλασε τὸν κόσμο καὶ πόση ἀγάπη ἔδειξε πάντα γιὰ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους.

Ἐφέτος θὰ διδαχθῆτε τήν **Ἱερὰ Ἱστορία τῆς Καινῆς Διαθήκης.** Σ' αὐτὴ θὰ μάθετε ὅλη τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ: Γιὰ τὴ Γέννησί Του, τὴ Βάπτισί Του, τὰ θαύματά Του, τὴ Διδασκαλία Του, τὰ φρικτὰ πάθη Του, τὴ λαμπρὴ Ἀνάστασί Του καὶ τὴν Ἀνάληψί Του στοὺς οὐρανοὺς.

Ἔτσι, ἀφοῦ ἰδῆτε τί ἐδίδαξε, τί ἔκανε καὶ τί ὑπέφερε ὁ Κύριος γιὰ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους, θὰ καταλάβετε καὶ σεῖς, ποῖος εἶναι ὁ σωστὸς δρόμος, ποῦ πρέπει νὰ ἀκολουθήσετε στὴ ζωὴ σας.

Ὁ δρόμος αὐτός, ποῦ μᾶς τὸν ὑπέδειξε ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς μας εἶναι ὁ μόνος σωστὸς δρόμος γιὰ νὰ γίνεσαι καλοὶ ἄνθρωποι καὶ καλοὶ Χριστιανοί.

Οἱ συγγραφεῖς

Ἡ Πλατυτέρα.

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

1. Ἡ Γέννησι τῆς Θεοτόκου

Στὴ μικρὴ πόλι Ναζαρέτ, τῆς Γαλιλαίας, πρὶν ἀπὸ δυὸ χιλιάδες χρόνια, ζοῦσε ἓνα ἀγαπημένο ἀνδρόγυνο: ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα.

Ἦσαν ἀνθρώποι πτωχοί, ἀλλὰ ἐργατικοὶ καὶ τίμιοι. Ἡ καταγωγή τους ἦταν ἀπὸ τὸ βασιλικὸ γένος τοῦ Δαυὶδ. Ἦσαν ἀκόμη δίκαιοι καὶ εὐσεβεῖς καὶ γι' αὐτὸ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Γαλιλαίας τοὺς ἐσέβρονταν καὶ τοὺς ἀγαποῦσαν.

Οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἀνθρώποι ἦσαν πάντα λυπημένοι, γιατί δὲν εἶχαν παιδιά. Καὶ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, αὐτὸ ἀποτελοῦσε ἐντροπή.

Παρακαλοῦσαν λοιπὸν κάθε ἡμέρα τὸ Θεὸ στὴν προσευχή τους νὰ τοὺς χαρίσῃ ἓνα παιδί, ἂν καὶ εἶχαν πιά γεράσει.

Ὁ Θεός, ποὺ ἀκούει τὴν προσευχὴ ὅλων τῶν καλῶν καὶ δικαίων ἀνθρώπων, ἄκουσε καὶ τὴ δική τους παράκλησι καὶ τοὺς ἔδωσε ἓνα χαριτωμένο κοριτσάκι. Οἱ εὐτυχισμένοι γονεῖς τὸ ὠνόμασαν **Μαρία**. Ἡ Μαρία, ὕστερα ἀπὸ χρόνια, ἔγινε ἡ Μητέρα τοῦ **Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ** καὶ γιὰ τοῦτο ὠνομάσθηκε **Θεοτόκος**, δηλαδὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ **Παναγία**.

Ἡ Ἐκκλησία μας εορτάζει τὰ γενέθλια τῆς Θεοτόκου κάθε χρόνο στὶς 8 Σεπτεμβρίου.

2. Τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου

Ὅταν ἡ Μαρία ἔγινε τριῶν ἐτῶν, οἱ γονεῖς της, τὴν ἀφιέρωσαν στὸ ναό. Αὐτὸ τὸ ἔκαμαν ἀπὸ εὐλόβεια, γιατί τὸ εἶχαν τάξει, ὅταν παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ τὸ παιδί, ἀλλὰ καὶ γιατί ἦταν τότε ἔθιμο.

Τὴν ἡμέρα αὐτή, πὸ εἰσῆλθε νὰ ὑπηρετήσῃ στὸ ναὸ ἡ Θεοτόκος, τὴν ὀνομάζομε **Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου**.

Στὸ ναὸ ἡ Παναγία ἔμεινε περίπου δώδεκα χρόνια. Ἐκτελοῦσε μὲ μεγάλη προθυμία τὰ καθήκοντά της καὶ σεβόταν καὶ υπάκουε τοὺς ἱερεῖς. Ὅλοι τὴν ἀγαποῦσαν, γιατί ἦταν πρόθυμη, ἐργατική, ταπεινὴ καὶ εὐσεβής. Στὸ διάστημα αὐτὸ πέθαναν οἱ γονεῖς της καὶ ἡ Μαρία ἔμεινε ὄρφανὴ καὶ ἀπροστάτευτη.

Οἱ ἱερεῖς ἀνέλαβαν τότε τὴν προστασία της καὶ ὕστερα ἀπὸ καιρὸ τὴν ἀρραβώνισαν μὲ ἕναν πτωχό, ἀλλὰ τίμιο καὶ εὐσεβῆ ξυλουργό, πὸ εἶχε γεννηθῆ στὴ Βηθλεέμ, καὶ λεγόταν **Ἰωσήφ**.

Καὶ τοῦ Ἰωσήφ ἡ καταγωγή ἦταν ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Δαυὶδ. Ἔτσι ἡ Μαρία, ὅταν θὰ τελείωνε τὴν ὑπηρεσία της στὸ ναὸ, θὰ εἶχε ἕναν καλὸ σύντροφο καὶ προστάτη.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει πανηγυρικὰ τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου κάθε χρόνο στὶς 21 Νοεμβρίου. Σὲ πολλὰς ἀγροτικὰς ἰδίως περιοχὰς γιορτάζουν μὲ ξεχωριστὴ μεγαλοπρέπεια τὴν ἡμέρα αὐτή.

3. Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου

Μιά μέρα ἡ εὐσεβὴς Μαρία ἦταν μόνη στὸ σπίτι κι ἔκανε τὴν προσευχὴ τῆς. Ξαφνικὰ παρουσιάστηκε μπροστά τῆς ὁ Ἄρχάγγελος Γαβριήλ. Στὰ χέρια του κρατοῦσε ἓνα λευκὸ κρίνο. Τὴ χαιρέτησε καὶ τῆς εἶπε: «Χαίρε, Κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ Σοῦ. Εὐλογημένη Σὺ ἐν γυναιξί».

Ἡ Μαρία ταράχθηκε πολὺ καὶ δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τί ἐσήμαιναν ὅλα αὐτά. Μὰ ὁ Ἄγγελος συνέχισε: «Μὴ φοβάσαι, Μαρία. Ὁ Θεὸς με ἔστειλε νὰ σοῦ φέρω τὴν εὐχάριστη εἶδησι ὅτι θὰ γεννήσης ἓνα παιδί, ποῦ θὰ εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Θὰ τὸ ὀνομάσης Ἰησοῦ καὶ αὐτὸς θὰ σώσῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἁμαρτία».

Ἡ Μαρία, ὅταν ἄκουσε αὐτά, συνῆλθε ἀπὸ τὴν ταραχὴ καὶ τὴν ἐκπλήξι κι ἐρώτησε τὸν Ἄγγελο: «Πῶς θὰ γίνουν ὅλα αὐτά;» Ὁ Ἄρχάγγελος τότε τῆς εἶπε: «Μὲ τὴν εὐλογία καὶ τὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ ὅλα εἶναι δυνατὰ καὶ τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατο».

Τότε ἡ Μαρία, ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ ψιθύρισε: «Ἄς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ». Ὁ Ἄρχάγγελος ἀμέσως ἔξαφανίστηκε.

Ἡ μεγάλη καὶ χαρμόσυνη αὐτὴ ἀγγελία τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ πρὸς τὴν Παρθένο Μαρία, ὀνομάζεται: **Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου**. Τὸν Εὐαγγελισμὸ τῆς Θεοτόκου τὸν εορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας κάθε χρόνο στὶς 25 Μαρτίου. Τὴν ἴδια ἡμέρα τὸ Ἔθνος μας εορτάζει καὶ τὴν Ἐθνικὴ του εορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου.

4. Ἡ Κοίμησι τῆς Θεοτόκου

Ἡ Παναγία μας, ὅπως τὸ εἶπε ὁ Γαβριήλ, ἐγέννησε τὸ Χριστό. Τὸν ἀνάθρεψε καὶ τὸν ἐμεγάλωσε. Τὸν παρακολούθησε σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ ὡς τὸ Θάνατό Του, καὶ τὴν Ἀνάστασί Του.

Πρὶν ξεψυχήσει ἐπάνω στὸ Σταυρὸ ὁ Κύριος, παρέδωσε τὴ μητέρα Του στὸν ἀγαπημένο Του μαθητὴ, τὸν Ἰωάννη.

Ὁ Ἰωάννης ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἐπῆρε τὴν Παναγία στὸ σπίτι του. Ἐκεῖ ἐπέρασε ὅλη τὴν ὑπόλοιπη ζωὴ της. Ὁ Ἰωάννης τὴν ἐσεβόταν καὶ τὴν περιποιόταν σὰν μητέρα του. Ὅταν ἔφθασε σὲ ἡλικία 65 χρονῶν, προαισθάνθηκε τὸν θάνατό Της καὶ γι' αὐτὸ ἔστειλε ἀνθρώπους νὰ καλέσουν ὄλους τοὺς Ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ κοντὰ της.

Ἀφοῦ συγκεντρώθηκαν ὄλοι, τοὺς εὐλόγησε καὶ ἀποκοιμήθηκε.

Οἱ Ἀπόστολοι ἐκήδεψαν τὸ ἅγιο λείψανό της καὶ τὸ ἔθαψαν στὸ χωριὸ Γεθσημανῆ, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.

Κατὰ τὴν ὥρα τῆς κηδείας ἀγγελικὲς μελωδίες καὶ ὕμνοι ἀκούονταν ἀπὸ τὸν οὐρανό. Μετὰ τρεῖς ἡμέρες οἱ Ἀπόστολοι ἐπῆραν στὸν τάφο νὰ προσκυνήσουν. Δὲν εὗρηκαν, ὅμως, ἐκεῖ τὸ σῶμα τῆς Παναγίας· εἶχε ἀναληφθῆ στους οὐρανοὺς, κοντὰ στὸν Κύριο.

Τὸ θάνατο τῆς Παναγίας ἡ Ἐκκλησία μας ὀνομάζει **Κοίμησι τῆς Θεοτόκου** καὶ τὴν ἐορτάζει στίς 15 Αὐγούστου.

ΤΑ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΟΝ ΠΡΟΔΡΟΜΟΝ

1. Ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ

Στὴ μικρὴ πόλι **Χεβρών**, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὰ Ἱεροσόλυμα, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν βασιλιᾶς ὁ Ἡρώδης, ζοῦσε ὁ ἱερεὺς **Ζαχαρίας**, μὲ τὴ γυναῖκα του **Ἐλισάβετ**. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοὺς ἐσέβονταν καὶ τοὺς ἐκτιμοῦσαν γιατί καὶ οἱ δυὸ ἦσαν εὐσεβεῖς καὶ δίκαιοι.

Ἐνῶ ὁμως εἶχαν ἀπὸ ὅλα τὰ ἀγαθὰ, ἡ λύπη τους ἦταν μεγάλη, γιατί δὲν εἶχαν παιδιὰ. Γι' αὐτὸ κάθε ἡμέρα παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς δώσῃ ἓνα παιδί. Καὶ ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν προσευχὴ τους.

Μιά ἡμέρα, καθὼς ὁ Ζαχαρίας λειτουργοῦσε στὸ ναό, παρουσιάστηκε μπροστά του ἄγγελος Κυρίου. Ὁ Ζαχαρίας ταραχθῆκε. Ὁ Ἄγγελος ὁμως ἀμέσως τὸν καθηούχασε καὶ τοῦ εἶπε: «Μὴ φοβᾶσαι, Ζαχαρία. Ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν προσευχὴ σου. Ἡ Ἐλισάβετ θὰ γεννήσῃ παιδί, ποὺ θὰ τὸ ὀνομάσῃς **Ἰωάννη**».

Ὁ Ζαχαρίας δὲν ἐπίστεψε στὰ λόγια τοῦ ἀγγέλου καὶ εἶπε: «Πῶς θὰ γίνῃ αὐτό, ἀφοῦ κι ἐγὼ καὶ ἡ γυναῖκα μου εἴμαστε πιά γέροντες;». Τότε ὁ ἄγγελος τοῦ εἶπε: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄγγελος Γαβριήλ, ποὺ μὲ ἔστειλε ὁ Θεὸς νὰ σοῦ φέρω αὐτὴ τὴν εὐχάριστη εἰδησι. Σὺ ὁμως δὲν ἐπίστεψες. Γι' αὐτό, ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή θὰ μείνῃς ἄφωνος, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ γεννηθῇ τὸ παιδί».

Μόλις εἶπε αὐτὰ ὁ Ἄγγελος ἐξαφανίστηκε. Ἀπὸ τὴν ἴδια στιγμή ὁ Ζαχαρίας ἔμεινε ἄφωνος. Ἐβγήκε ἀπὸ τὸ ἱερό καὶ ἐπῆγε στὸ σπίτι του. Μὲ νοήματα ἐξήγησε στὴν Ἐλισάβετ τί τοῦ συνέβη στὸ ναό. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνῃ ἡ χαρὰ καὶ τῶν δυὸ ἦταν πολὺ μεγάλη.

2. Ἡ Γέννησι τοῦ Ἰωάννου

Ὑστερα ἀπὸ ἐννέα μῆνες ἡ Ἐλισάβετ ἐγέννησε ἓνα ἀγόρι, ὅπως εἶπε ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ. Ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία τῶν γονέων ἦταν μεγάλη. Ἀκόμη πολὺ μεγάλη ἦταν καὶ ἡ χαρὰ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων, πού, μόλις τὸ ἔμαθαν ἔτρεξαν στὸ σπίτι γιὰ νὰ τοὺς συγαροῦν.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρες, ὅπως ἦταν τότε τὸ ἔθιμο, συγκεντρώθηκαν πάλι οἱ συγγενεῖς στὸ σπίτι τοῦ Ζαχαρία γιὰ νὰ δώσουν τὸ ὄνομα στὸ παιδί.

Ἦταν τότε συνήθεια τὸ πρῶτο ἀγόρι νὰ παίρνη τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα. Ὅλοι λοιπὸν οἱ συγγενεῖς ἤθελαν νὰ δοθῆ στὸ παιδί τὸ ὄνομα **Ζαχαρίας**. Ἡ Ἐλισάβετ ὁμως δὲ συμφωνοῦσε. Ζητοῦσε νὰ τοῦ δοθῆ τὸ ὄνομα **Ἰωάννης**. Οἱ συγγενεῖς ὁμως δὲν τὸ ἤθελαν, γιὰτὶ κανένας ἀπὸ τὴν οἰκογένειά τους δὲν εἶχε τὸ ὄνομα Ἰωάννης.

Συμφώνησαν τότε ὅλοι νὰ ζητήσουν τὴν γνώμη τοῦ Ζαχαρία, πού στεκόταν ἐκεῖ κοντὰ ἄφωνος.

Ὅταν τοῦ ἐξήγησαν μὲ νοήματα τί ἤθελαν, ζήτησε μιὰ πινακίδα. Ἐπάνω σ' αὐτὴν τότε ἔγραψε τὸ ὄνομα **Ἰωάννης**.

Τὴν ἴδια στιγμή λύθηκε ἡ γλῶσσα του καὶ ἄρχισε νὰ μιλή. Εὐχαρίστησε πρῶτα τὸ Θεὸ καὶ μετὰ εἶπε: Πραγματικά τὸ παιδί αὐτὸ θὰ γίνῃ μέγας προφήτης καὶ θὰ προετοιμάσῃ τὸ δρόμο γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστοῦ.

Ὅλοι ὅσοι ἦσαν στὸ σπίτι καὶ εἶδαν τὸ θαῦμα, ἔμειναν κατάπληκτοι καὶ ἐδόξαζαν τὸν Θεόν.

Ὅσο μεγάλωνε ὁ Ἰωάννης, τόσο μεγάλωνε ἡ εὐσέβειά του καὶ ἡ σοφία του. Εὐχάριζε ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς περιφέρειας.

Τὴν γέννησι τοῦ Ἰωάννου ἡ Ἐκκλησία μας τὴν ἐορτάζει κάθε χρόνο στὶς 24 Ἰουνίου.

3. Τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννου

Ὅταν μεγάλωσε ὁ Ἰωάννης ἄφησε τοὺς γονεῖς του καὶ ἐπῆγε στὴν ἔρημο τῆς Ἰουδαίας, πού ἦταν πέρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη ποταμό.

Ἐκεῖ ζοῦσε σὰν ἀσκητής. Καθημερινὰ ἔκανε τὴν προσευχή του καὶ μελετοῦσε τὶς Γραφές. Ἐτρωγε ἀκρίδες, δηλαδή τὶς ἄκρες τῶν χόρτων καὶ μέλι ἀπὸ ἄγριες μέλισσες. Φοροῦσε ροῦχα φτιαγμένα ἀπὸ τρίχες καμήλας καὶ στὴ μέση του εἶχε μιὰ δερμάτινη ζώνη.

Σιγά - σιγά πολλοὶ ἄνθρωποι ἐπήγαιναν κοντά του, γιὰ ν' ἀκούσουν τὸ κήρυγμά του καὶ νὰ ἐξομολογηθοῦν. Ὁ Ἰωάννης διδάσκοντας συνεχῶς ἐπαναλάμβανε: «Μετανοεῖτε, πλησιάζει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

Μὲ τὰ λόγια του αὐτὰ καὶ μὲ τὸ κήρυγμά του προσπαθοῦσε νὰ σώσει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες. Ὅσοι μετανοοῦσαν τοὺς ἐβάπτιζε ἀμέσως στὸν Ἰορδάνη ποταμό.

Πολλοὶ ἄνθρωποι πού ἐπῆγαιναν καὶ ἄκουαν τὸν Ἰωάννη ἐπίστευαν, ὅτι εἶναι ὁ Μεσσίας, πού περιμέναν οἱ Ἰουδαῖοι, ὅπως εἶχαν εἰπεῖ οἱ προφῆται. Ὁ Ἰωάννης ὅμως τοὺς ἔλεγε: «Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ Μεσσίας. Ἐγὼ διδάσκω ἐδῶ στὴν Ἐρημο καὶ βαπτίζω μὲ νερό. Ἐκεῖνος πού θὰ ἔλθῃ μετὰ ἀπὸ μένα, εἶναι τόσο ἀνώτερός μου, πού ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λύσω οὔτε τοὺς ἱμάντες τῶν ὑποδημάτων Του. Αὐτὸς θὰ σὰς βαπτίσει μὲ Ἅγιον Πνεῦμα». Μὲ τὸ κήρυγμά του ὁ Ἰωάννης προετοίμασε τὸν δρόμο, γιὰ νὰ δεχθοῦν οἱ ἄνθρωποι τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Γι' αὐτὸ ὠνομάσθηκε **Πρόδρομος**.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει κάθε χρόνο τὴ μνήμη τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου ἢ Βαπτιστοῦ στὶς 7 Ἰανουαρίου.

4. Ἡ ἀποκεφάλισι τοῦ Ἰωάννου

Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰωάννου διαδόθηκε πολὺ γρήγορα παντοῦ. Γι' αὐτὸ οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ἀνησύχησαν καὶ ἐπῆγαν στὴν ἔρημο νὰ ἀκούσουν τί ἐδίδασκε. Σ' ἐρώτησί τους δὲ ἄν εἶναι ὁ Μεσσίας, ὁ Ἰωάννης ἀπάντησε :

«Ὁχι, δὲν εἶμαι ἐγώ, ἀλλὰ Ἐκεῖνος ποῦ ἔρχεται πίσω μου!»

Καὶ συνέχισε τὸ κήρυγμά του μὲ θάρρος. Κατέκρινε μὲ αὐστηρὰ λόγια ὅλους ἐκείνους ποῦ ἔκαναν κακὲς πράξεις. Ἀκόμη κατηγοροῦσε καὶ τὸν βασιλιᾶ **Ἡρώδη** καὶ τὴ γυναῖκα του **Ἡρωδιάδα**, γιὰ τὴν ἀμαρτωλὴ ζωὴ τους.

Ὁ βασιλιάς ἐμάθαινε τὰ κηρύγματα τοῦ Ἰωάννου καὶ ἐθύμωνε. Δὲν τολμοῦσε ὅμως νὰ τὸν συλλάβῃ, γιὰτὶ ὁ λαὸς τὸν σεβόταν καὶ τὸν ἐκτιμοῦσε πολὺ.

Περισσότερο ἀπὸ ὅλους, μισοῦσε τὸν Ἰωάννη ἢ Ἡρωδιάδα. Αὐτὴ σιγὰ - σιγὰ κατάφερε τὸν Ἡρώδη νὰ διατάξῃ τὴ σύλληψι καὶ φυλάκισι τοῦ Προδρόμου. Καὶ στὴν φυλακί, ὅμως, ὁ Ἰωάννης ἔκανε τὸ ἴδιο κήρυγμα, ἰδίως γιὰ τὴν κακὴ Ἡρωδιάδα. Αὐτὸ τὴν ἐξαγρίωσε ἀκόμη περισσότερο καὶ ζητοῦσε ἀφορμὴ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ.

Τὴν ἀφορμὴ αὐτὴ τὴ βοῆκε τὴν ἡμέρα, ποῦ ὁ Ἡρώδης γιόρταζε τὰ γενέθλιά του. Στὸ Παλάτι εἶχαν συγκεντρωθῆ ὅλοι οἱ ἄρχοντες τῆς Ἰουδαίας.

Μπροστὰ σ' αὐτοὺς ἡ Σαλώμη, ἡ κόρη τῆς Ἡρωδιάδας, ἐχόρευε πολὺ ὥραϊα. Ὁ Ἡρώδης ἐνθουσιάστηκε τόσο, ποῦ τῆς ὑποσχέθηκε μὲ ὄρκο, νὰ τῆς χαρίσῃ ὅ,τι τοῦ ζητήσῃ.

Ἡ Σαλώμη ἔπειτα ἀπὸ συμβουλὴ τῆς μητέρας της, τοῦ ἐζήτησε τὴν κεφαλὴ τοῦ Ἰωάννου, μέσα σ' ἓνα πιάτο. «Τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐπὶ πίνακι» εἶπε.

Ὁ Ἡρώδης, ὅταν ἄκουσε τὴν ἐπιθυμία αὐτῆ τῆς Σαλώμης, ταραχθῆκε πολὺ. Γιὰ νὰ κρατήσῃ ὅμως τὸν ὄρκο του, διέταξε τὴν ἀποκεφάλισι τοῦ Ἰωάννου.

Ὁλος ὁ λαὸς ἔκλαιε γιὰ τὸν μαρτυρικὸ θάνατο τοῦ Ἰωάννου. Ἐπῆγαν τὸ σῶμα του καὶ τὸ ἔθαψαν μὲ μεγάλη θλίψι.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει κάθε χρόνον τὴν ἀποκεφάλισι τοῦ Ἰωάννου στίς 29 Αὐγούστου καὶ τὴν ὥρισε σὰν ἡμέρα νηστείας.

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ

1. Ἡ Γέννησι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

Πλησίαζε πιά ἡ ἡμέρα πού ἡ Θεοτόκος θά ἐγεννοῦσε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Αὐτοκράτωρ τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν ὁ Ὀκταβιανὸς Αὐγουστος, βασιλιᾶς δὲ τῆς Παλαιστίνης, Ἡρώδης ὁ Μέγας.

Ὁ Ὀκταβιανὸς διέταξε νὰ γίνῃ ἀπογραφὴ ὄλου τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, γιὰ νὰ μάθῃ, πόσος ἦταν ὁ πληθυσμὸς τῆς. Σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ, ἔπρεπε ὁ καθένας νὰ πάῃ νὰ ἀπογραφῆ στὸν τόπο τῆς γεννήσεώς του. Ἡ ἀπογραφὴ θά γινόταν καὶ στὴ Παλαιστίνῃ, πού ἦταν ὑποδουλωμένη στοὺς Ρωμαίους.

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ξεκίνησαν, γιὰ νὰ πᾶνε στὴ Βηθλεέμ, στὴν ὁποία εἶχε γεννηθῆ ὁ Ἰωσήφ. Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ, ἦταν πιά νύχτα καὶ τὸ κρῦο φοβερό, γιὰτι ἦταν χειμώνας. Τὰ ξενοδοχεῖα καὶ τὰ σπίτια τῆς Βηθλεέμ ἦταν γεμάτα ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ξένους, πού εἶχαν ἔλθῃ.

Ὅπου κι ἂν χτύπησαν, κανένας δὲν τοὺς ἄνοιξε. Γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκαν νὰ πᾶνε νὰ διανυκτερεύσουν σ' ἓνα σπήλαιο, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, πού χρησίμευε γιὰ σταῦλος τῶν ζώων.

Τὰ μεσάνυχτα ἡ Θεοτόκος ἐγέννησε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Τὸν ἐσπαργάνωσε μὲ ὄ,τι ροῦχα εἶχε καὶ τὸν ἐτοποθέτησε στὴ φάτνη, πού ἔβαζαν τὴν τροφὴ τῶν ἀλόγων.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἓνα δυνατὸ φῶς ἔλαμψε ἀπὸ τὸν οὐρανό, πού φώτισε τὸ σταῦλο καὶ τὰ γύρω μέρη.

Ὁ οὐρανὸς ἄνοιξε καὶ Ἄγγελοι ἀνεβοκατέβαιναν ὡς τὸ Σπήλαιο, ψάλλοντας γλυκὰ μέσα στὴν ἡσυχὴ νύχτα: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία!».

Λίγο πιο πέρα ἀπὸ τὸ σπήλαιο ἦσαν μερικοὶ ποιμένες, πού φύλαγαν ἄγρουπνοὶ τὰ πρόβατά τους καὶ ζεσταίνονταν γύρω σὲ μιὰ

φωτιά. Μὲ θαυμασμό και φόβο παρακολουθοῦσαν τὸ παράξενο αὐτὸ δράμα.

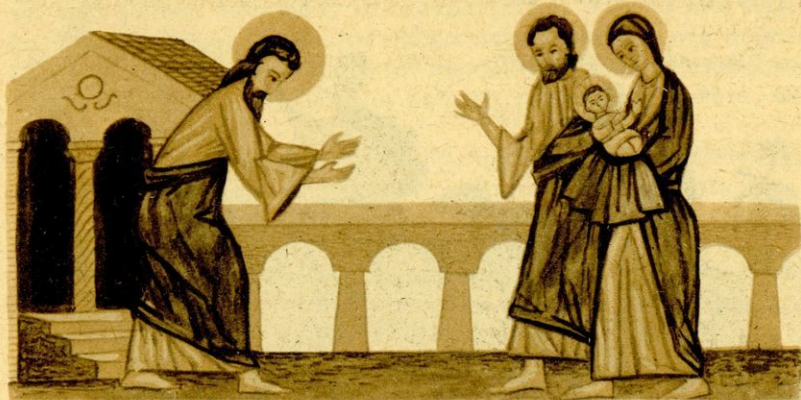
Ξαφνικὰ παρουσιάστηκε μπροστά τους Ἄγγελος Κυρίου και τοὺς εἶπε: «Μὴ φοβάστε, τὴ στιγμή αὐτὴ γεννήθηκε ὁ Κύριος και Σωτήρας τοῦ κόσμου, στὸ Σπήλαιο, ποὺ εἶναι κοντά σας. Μπορεῖτε νὰ πάτε ἐκεῖ νὰ τὸν ἰδῆτε και νὰ τὸν προσκυνήσετε».

Οἱ βοσκοί, ὅταν συνῆλθαν ἀπὸ τὴν ἐκπληξι, ἔτρεξαν ἀμέσως στὸ σπήλαιο. Εἶδαν ἐκεῖ τὸ **Θεῖον βρέφος**, μέσα στὴ φάτινη και κοντά Του τὸν Ἰωσήφ και τὴ Θεοτόκο. Ἐγονάτισαν ἀμέσως και τὸ ἐπροσκύνησαν. Μετὰ ἔτρεξαν στὴ Βηθλεὲμ και ἀνήγγειλαν τὴ Γέννησι τοῦ Κυρίου.

Τὴ Γέννησι τοῦ Χριστοῦ μας τὴν εορτάζουμε κάθε χρόνο στὶς 25 Δεκεμβρίου. Τὰ Χριστούγεννα εἶναι μαζί μὲ τὸ Πάσχα οἱ μεγαλύτερες εορτὲς τῆς Χριστιανοσύνης. Τότε ψάλλεται και τὸ Ἀπολυτίκιον:

«Ἡ γέννησίς σου Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως. Ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες ὑπὸ ἀστέρος ἐδιδάσκοντο. Σὲ προσκυνεῖν τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης και σὲ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολήν. Κύριε δόξα Σοι».

2. Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου

Μετὰ σαράντα ἡμέρες ἀπὸ τῆ Γέννησι τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἐπῆγαν τὸ βρέφος στὸ ναό, στὰ Ἱεροσόλυμα.

Οἱ Ἰουδαῖοι εἶχαν τὴ συνήθεια νὰ φέρουν τὸ πρῶτο ἀρσενικὸ παιδί στὸ Ναό, σαράντα ἡμέρες ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκε. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ πρόσφεραν στὸ Ναὸ καὶ ἓνα ἀρνὶ ἂν ἦσαν πλούσιοι, ἢ δυὸ περιστέρια ἢ δυὸ τρυγόνια, ἂν ἦσαν φτωχοί.

Ἰερεὺς τότε στὸ Ναὸ ἦταν ἓνας πολὺ γέρος, εὐσεβῆς καὶ δίκαιος, ὁ **Συμεὼν**. Αὐτὸς εἶχε παρακαλέσει τὸ Θεὸ νὰ μὴ πεθάνῃ, πρὶν ἰδῆ τὸ Χριστό.

Μόλις ἐφθασε ἡ Θεοτόκος στὸ Ναὸ μὲ τὸν Ἰησοῦ, ἀμέσως ὁ Συμεὼν φωτίστηκε ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ κατάλαβε, ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ Χριστός. Τὸν ἐπῆρε ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά του καὶ προχώρησε μέσα στὸ Ναὸ λέγοντας:

«Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον σου Δέσποτα»· δηλαδή: «Τώρα ἄς πεθάνω, Θεέ μου, ἀφοῦ εἶδαν τὰ μάτια μου τὸν Σωτῆρα τοῦ Κόσμου...».

Ἄφοῦ εἶπε καὶ ἄλλα προφητικὰ λόγια καὶ προσευχῆς, εὐλόγησε τὸ Παιδί καὶ τοὺς Γονεῖς Του. Ὅταν τελείωσε ἡ τελετὴ, οἱ γονεῖς ἐπῆραν τὸ Χριστὸ καὶ ἐπέστρεψαν στὴ Βηθλεέμ.

Τὸ γεγονός αὐτὸ τὸ ὀνομάζουμε **Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου**, ἐπειδὴ ὁ Συμεὼν «ὑπήντησε» δηλαδή ὑποδέχθηκε τὸν Κύριο. Τὴν Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου ἐορτάζουμε κάθε χρόνο στὶς 2 Φεβρουαρίου.

3. Ἡ προσκύνησι τῶν Μάγῳν

Τὴν ἅγια νύκτα, πού γεννήθηκε ὁ Χριστός, ἐφάνηκε στὸν οὐρανὸ ἓνα πολὺ φωτεινὸ ἀστέρι. Τρεῖς σοφοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, πού τοὺς ἔλεγε Μάγους, φωτισμένοι ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, μόλις εἶδαν τὸ λαμπρὸ αὐτὸ ἀστέρι, κατάλαβαν, ὅτι κάπου γεννήθηκε ὁ Χριστός.

Ἐτοιμάστηκαν λοιπὸν γρήγορα καὶ ξεκίνησαν, γιὰ νὰ εὑρουν τὸ θεῖον Βρέφος.

Μὲ ὁδηγὸ τοὺς τὸ φωτεινὸ αὐτὸ ἀστέρι, ἔφθασαν σιὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἄρχισαν νὰ ρωτοῦν: «Ποῦ ἐγεννήθηκε ὁ Χριστός, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Ἦλθαμε νὰ τὸν προσκυνήσωμε».

Ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης, ὅταν ἔμαθε, ὅτι τρεῖς Μάγοι ζητοῦν ἓνα νεογέννητο Βασιλέα, καταταράχθηκε, γιὰτὶ νόμισε, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ βασιλέα, πού θὰ ἔπαιρνε τὴ δική του βασιλεία. Ἐκάλεσε λοιπὸν ἀμέσως στὸ παλάτι τοὺς Ἱερεῖς καὶ τοὺς Γραμματεῖς τῶν Ἰουδαίων καὶ ζήτησε νὰ τοῦ εἰποῦν, πού θὰ γεννιόταν ὁ Χριστός.

Αὐτοὶ ἀπάντησαν, ὅτι ὁ **Μεσσίας**, ὅπως ἔλεγε οἱ Γραφές, θὰ γεννηθῆ στὴ Βηθλεέμ.

Τότε ὁ Ἡρώδης ἐκάλεσε κρυφὰ στὸ παλάτι τοὺς τρεῖς Μάγους

και τους ρώτησε, πότε ειδαν το λαμπρό αστέρι. Ύστερα τους ειπε, οτι ο Βασιλεὺς που ζητουν, γεννήθηκε στη Βηθλεέμ. Τους παρακάλεσε δέ, αφού πάνε εκεί και τον προσκυνήσουν, να επιστρέψουν να του ειπουν, που ακριβώς τον βρήκαν, για να πάη κι αυτός να τον προσκυνήση.

Οι Μάγοι ξεκίνησαν για τη Βηθλεέμ. Μόλις όμως βγήκαν έξω από την Ίερουσαλήμ, ειδαν πάλι το φωτεινό αστέρι μπροστά τους. Ακολουθώντας αυτό, έφθασαν στη Βηθλεέμ. Το αστέρι εστάθηκε ακριβώς επάνω στο σπίτι, που βρισκόταν ο Χριστός.

Οι τρεις Μάγοι μπήκαν μέσα, εγονάτισαν μπροστά στον Κύριο και προσέφεραν ως δώρα: **Χρυσόν, λίβανον και σμύρναν.**

Κατόπιν ετοιμάστηκαν να επιστρέψουν στην πατρίδα τους. Το βράδυ όμως στον ύπνο τους παρουσιάστηκε Άγγελος Κυρίου και τους ειπε: «Να μην περάσετε από τον Ηρώδη, γιατί έχει σκοπό να θανατώση το Παιδί. Να επιστρέψετε στην πατρίδα σας από άλλο δρόμο». Οι Μάγοι έκαμαν αυτό που ειπε ο Άγγελος κι έτσι ο Ηρώδης δεν έμαθε, που ακριβώς βρισκόταν το θείο Βρέφος.

4. Ἡ φυγή τοῦ Ἰησοῦ στήν Αἴγυπτο

Ἀποῦ ἀνεχώρησαν οἱ Μάγοι, ἄγγελος Κυρίου παρουσιάστηκε στόν Ἰωσήφ, στόν ὕπνο του, καί τοῦ εἶπε: «Ἰωσήφ, νά παραλάβης τὸ Παιδί καί τή Μητέρα καί νά φύγετε ἀμέσως γιά τήν Αἴγυπτο. Θά μείνης ἐκεῖ, ὥσπου νά σέ εἰδοποιήσω πάλι, γιὰτί ὁ Ἡρώδης θέλει νά θανατώσῃ τὸ Παιδί».

Ὁ Ἰωσήφ σηκώθηκε, ἐπῆρε τή Μαρία καί τὸ Παιδί καί ἔφυγαν κρυφά γιά τήν Αἴγυπτο. Ἐκεῖ δὲν ἔφθανε ἡ ἐξουσία τοῦ Ἡρώδη.

Ὁ Ἡρώδης περίμενε μάταια τήν ἐπιστροφή τῶν Μάγων. Ὅταν ὁμως ἔμαθε, ὅτι αὐτοὶ ἔφυγαν ἀπὸ ἄλλο δρόμο, ἐθύμωσε πολύ.

Ἐπειδὴ ὁμως δὲν μπορούσε νά βρῆ τὸ Χριστό, διέταξε νά θανατώσουν ἀμέσως ὅλα τὰ ἀγόρια, πὺν εἶχαν ἡλικία ὡς δύο ἐτῶν καί κατοικοῦσαν στή Βηθλεὲμ καί τὰ γύρω χωριά. Ἔτσι ἐπίστευε, ὅτι ἀνάμεσα σ' αὐτὰ θά ἦταν καί ὁ Ἰησοῦς.

Οἱ στρατιῶτες μὲ τὴ διαταγὴ αὐτὴ ἐθανάτωσαν δεκατέσσερες χιλιάδες ἀγόρια. Οἱ θρῆνοι καί οἱ σπαραγμοὶ ἀπὸ τίς μητέρες ἔφθναν ὡς τὸν οὐρανό. Γιά τὸ φοβερὸ αὐτὸ ἐγκλήμα ὁ Ἡρώδης τιμωρήθηκε σκληρὰ καί πέθανε μέσα σὲ φρικτοὺς πόνους.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἡρώδη, παρουσιάστηκε πάλι ὁ ἄγγελος στόν Ἰωσήφ καί τοῦ εἶπε νά ἐπιστρέψουν στή Ναζαρέτ. Ἔτσι ἐκπληρώθηκε καί μιὰ ἄλλη προφητεία τῆς Ἀγίας Γραφῆς: «**Ναζωραῖος κληθήσεται**».

5. Ὁ Ἰησοῦς δωδεκαετῆς στό Ναό τοῦ Σολομώντος

Ὁ Ἰησοῦς ἐμεγάλωνε κοντά στους γονεῖς Του καί βοηθοῦσε τὸν πατέρα Του στό ξυλουργεῖο του. Ξεχώριζε ἀπὸ τὰ ἄλλα παιδιά τῆς ἡλικίας Του γιὰ τὴ σοφία Του, τὴν εὐσέβειά Του, τὴν καλωσύνη Του καί τὴ μεγάλη ἀγάπη Του πρὸς τοὺς φτωχοὺς.

Ὅταν ἔγινε δώδεκα ἐτῶν, ἐπῆγε μὲ τοὺς γονεῖς του στὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου ἦταν ὁ μέγας Ναός τοῦ Σολομώντος, γιὰ νὰ εορτάσουν τὸ Πάσχα. Γιὰ τοὺς Ἰουδαίους τὸ Πάσχα ἦταν ἡ μεγαλύτερη εορτὴ καί διαρκοῦσε ἑπτὰ ἡμέρες.

Ἀφοῦ ἔτελειώσε ἡ εορτὴ, ὁ Ἰωσήφ καί ἡ Θεοτόκος μαζί μὲ τοὺς συγγενεῖς καί φίλους των ξεκίνησαν νὰ ἐπιστρέψουν στὴ Ναζαρέτ. Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦταν μαζί τους. Δὲν ἀνησύχησαν ὅμως, γιὰτὶ ἐνόμιζαν, ὅτι βιάδιζε μπροστὰ μὲ ἄλλα παιδιά.

Ἔτσι συνέχισαν τὸ δρόμο τους ὅλη τὴν ἡμέρα. Κατὰ τὸ βράδυ σταμάτησαν κάπου νὰ ξεκουραστοῦν καί νὰ κοιμηθοῦν. Τότε ἀνὰζήτησαν τὸν Ἰησοῦ, ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκαν πουθενά. Ἀναγκάστηκαν λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψουν πάλι στὰ Ἱεροσόλυμα.

Τρεῖς ἡμέρες ἔψαχναν, χωρὶς νὰ τὸν εὑρουν. Τὴν τρίτη ἡμέρα τὸν βρῆκαν μέσα στό Ναό νὰ κάθεται ἀνάμεσα στους ἱερεῖς καί νὰ συζητῇ μαζί τους.

Μόλις τὸν εἶδαν, ἀπόρησαν καί ἡ Μητέρα Του τοῦ εἶπε : « Παιδί μου, γιατί τὸ ἔκανες αὐτό ; Μᾶς ἐτρόμαξες καί μὲ ἀγωνία σὲ ἀναζητοῦμε τρεῖς ἡμέρες ! » Ὁ Ἰησοῦς τότε ἀποκρίθηκε : « Γιατί μὲ ἀναζητούσατε ; Δὲ γνωρίζετε, ὅτι ἐγὼ πρέπει νὰ μένω στὸν οἶκον τοῦ Πατρός Μου ; »

Ὁ Ἰωσήφ καί ἡ Μαρία παρέλαβαν τότε τὸν Χριστὸ καί ξεκίνησαν γιὰ τὴν Ναζαρέτ. Στὸ δρόμο ἐσκέπτονταν τὰ λόγια, ποὺ τοὺς εἶπε ὁ Ἰησοῦς στό Ναό. Δὲν μπορούσαν ὅμως νὰ τὰ ἐννοήσουν.

Στὴ Ναζαρέτ ὁ Ἰησοῦς ἔμεινε, ὥσπου ἔγινε 30 χρονῶν. 1

6. Ἡ Βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ

Ὅταν ὁ Κύριος ἔγινε 30 χρονῶν, ἔφυγε ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ καί ἦλθε στὸν Ἰορδάνη Ποταμὸ, γιὰ νὰ βαπτισθῇ ἀπὸ τὸν Ἰωάννη τὸν Προδρόμο.

Μόλις ὁ Ἰωάννης τὸν εἶδε ἀπὸ μακριά, τὸν ἀναγνώρισε καὶ ἔρε-

ξε νὰ Τὸν ὑποδεχθῆ λέγοντας : « Ἴδου ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου ! » Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε : « Ἰωάννη, ἦλθα νὰ μὲ βαπτίσῃς ». Ὁ Ἰωάννης ὁμως, ποὺ αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του πολὺ μικρὸ μπροστὰ στὸν Κύριο, εἶπε : « Ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη νὰ βαπτισθῶ ἀπὸ Σένα καὶ Σὺ ἔρχεσαι σὲ μένα ; » Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε : « Πρέπει νὰ μὲ βαπτίσῃς Ἰωάννη, γιατί αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ».

Ὁ Ἰωάννης τότε, ἐβάπτισε τὸν Κύριο στὸν Ἰορδάνη Ποταμὸ. Τὴν στιγμή ἐκεῖνη ἀνοιξαν οἱ οὐρανοὶ καὶ κατέβηκε τὸν Ἅγιον Πνεῦμα « ἐν εἵδει περιστερᾶς » καὶ ἐστάθηκε ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ἰησοῦ. Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούστηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μιά φωνὴ ποὺ ἔλεγε : « Οὗτος ἐστὶν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠδύόκησα ». Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἐφάνερωσε, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι πραγματικὰ ὁ Υἱός Του.

Τὴ Βάπτισι τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶναι ἀπὸ τίς μεγαλύτερες θρησκευτικὲς ἐορτὲς μας, τὴν ἐορτάζουμε κάθε χρόνο στὶς 6 Ἰανουαρίου. Ἡ ἐορτὴ αὐτὴ λέγεται καὶ **Θεοφάνεια**, γιατί τὴν ἡμέρα αὐτὴ φάνηκαν καὶ τὰ τρία πρόσωπα τῆς **Ἁγίας Τριάδος** (Πατὴρ, Υἱός καὶ Ἅγιον Πνεῦμα).

Ἀκόμη λέγεται καὶ ἐορτὴ τῶν Φώτων, γιατί κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ Χριστιανισμοῦ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἐβαπτίζονταν κι ἐφωτίζονταν πολλοὶ ἄνθρωποι.

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ψάλλεται τὸ ἐξῆς ἀπολυτίκιον: « Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτίζομένου Σου, Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις. Τοῦ γὰρ γεννήτορος ἡ φωνὴ προσεμαρτύρει Σοι, ἀγαπητόν Σε Υἱὸν ὀνομάζουσα. Καὶ τὸ Πνεῦμα ἐν εἶδει περιστερᾶς, ἐβεβαίου τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές. Ὁ ἐπιφανὴς Χριστὸς ὁ Θεὸς καὶ τὸν κόσμον φωτίσας, δόξα Σοι».

7. Ἡ ἐκλογή τῶν 12 μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ

Μετὰ τὸ βάπτισμά του ὁ Ἰησοῦς ἔφυγε καὶ ἐπῆγε στὴν ἔρημο, ὅπου ἔμεινε σαράντα ἡμέρες. Τὶς ἡμέρες αὐτές, μὲ συνεχῆ προσευχὴ καὶ νηστεία, προετοιμάστηκε γιὰ τὸ μεγάλο καὶ θεῖο ἔργο Του. Ὑστερα ἐπέστρεψε πάλι, γιὰ νὰ ἐκλέξῃ τοὺς δώδεκα μαθητάς Του.

Μιὰ ἡμέρα, ἐνῶ περπατοῦσε κοντὰ στὴ λίμνη **Τιβεριάδα**, πού λέγεται καὶ **Θάλασσα τῆς Γαλιλαίας**, εἶδε δυὸ ἀδελφία ψαράδες: τὸν **Σίμωνα**, πού ὀνομάστηκε ἀργότερα **Πέτρος** καὶ τὸν **Ἀνδρέα** καὶ τοὺς εἶπε: « Ἐλάτε μαζί μου. Θὰ σᾶς κάμω ἄλιεῖς ἀνθρώπων.»

Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ἄφησαν ἀμέσως τὰ δίχτυα τους καὶ τὸν ἀκολούθησαν. Ὁ Ἀνδρέας, ἐπειδὴ εἶναι ὁ πρῶτος, πού ἐκάλεσε ὁ Κύριος κοντὰ του, ὀνομάστηκε **Πρωτόκλητος**.

Προχωρώντας στὴν ὄχθη τῆς λίμνης ὁ Ἰησοῦς, εἶδε ἄλλα δυὸ ἀδελφία ψαράδες: τὸν **Ἰωάννη** καὶ τὸν **Ἰάκωβο**, μαζί μὲ τὸν πατέρα τους **Ζεβεδαῖο**. Τοὺς ἐκάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Αὐτοὶ μὲ χαρὰ ἄφησαν ἀμέσως τὰ δίχτυα τους καὶ τὸν ἀκολούθησαν.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Χριστὸς, προχωρώντας μὲ τοὺς παραπάνω μαθητάς του κοντὰ στὴ λίμνη, εἶδε ἕνα νέο νὰ ψαρεύῃ, ἀπὸ τὴ Βηθσαϊδᾶ, πού τὸν ἔλεγαν **Φίλιππο**, καὶ τοῦ εἶπε: « Ἀκολούθησέ με!»

Ὁ Φίλιππος ἄφησε τὰ δίχτυα του καὶ τὸν ἀκολούθησε ἀμέσως. Κατόπιν ὁ Φίλιππος εὗρηκε τὸν καλὸ καὶ πιστό του φίλο, **Ναθανὰήλ**, πού τὸν ἔλεγαν καὶ **Βαρθολομαῖο**, κάτω ἀπὸ μιὰ συκιὰ καὶ τοῦ εἶπε: « Ναθαναήλ, ἔλα νὰ γνωρίσης τὸν Μεσσία, τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ. Ἐγὼ τὸν εὗρηκα καὶ εἶμαι μαζί Του».

Ὁ Ναθαναήλ ἔην καὶ δὲν ἐπίστεψε τὸ Φίλιππο, τὸν ἀκολούθησε. Ὅταν ἐφθασαν κοντὰ στὸν Ἰησοῦ, ὁ Χριστὸς τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ γεμάτη ἀγάπη καὶ καλωσύνη καὶ εἶπε στοὺς ἄλλους μαθητάς Του: « Νὰ ἕνας ἀγαθὸς Ἰσραηλίτης, πού δὲν ἔχει δόλο (κακία) στὴν καρδιά του.»

Ὁ Ναθαναήλ τότε ἐρώτησε: « Ἀπὸ ποῦ μὲ γνωρίζεις, Κύριε;»

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε: «Σὲ εἶδα νὰ κάθῃσαι κάτω ἀπὸ τὴ συκιά, πρὶν νὰ σὲ φωνάξῃ ὁ Φίλιππος.» Ὁ Ναθαναὴλ ἐταράχθηκε καὶ μὲ θαυμασμὸ εἶπε: «Πιστεύω τώρα, Κύριε, ὅτι Σὺ εἶσαι ἀληθινὰ ὁ Μεσσίας. Εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ποὺ περιμένομε.» Κι ἀμέσως ἔσκυψε καὶ τὸν προσκύνησε.

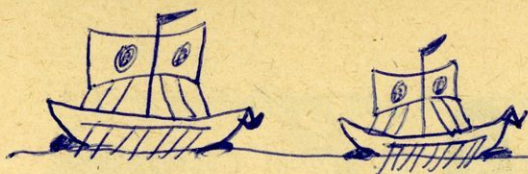
Ἐπιπλέον ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ Ἰησοῦς ἐκάλεσε τὸν τελὼν **Λευὶ** νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Αὐτὸς τὸν ἀκολούθησε ἀμέσως καὶ ὠνομάστηκε **Ματθαῖος**, ποὺ ἀργότερα ἔγραψε ἓνα ἀπὸ τὰ 4 Εὐαγγέλια.

Δὲν ἐπέρασαν πολλὲς ἡμέρες καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἔγιναν πολλοί. Οἱ σπουδαιότεροι ὅμως ἦσαν δώδεκα, οἱ ἐξῆς: **Ἀνδρέας** καὶ **Σίμων ἢ Πέτρος**, παιδιὰ τοῦ **Ἰωνᾶ**. **Ἰάκωβος** καὶ **Ἰωάννης**, παιδιὰ τοῦ **Ζεβεδαίου**. **Φίλιππος**, **Ναθαναὴλ**, **Ματθαῖος ἢ Λευὶ**, **Ἰάκωβος**, παιδιὰ τοῦ **Ἀλφραίου**, **Λεβαῖος ἢ Θαδδαῖος**, **Θωμᾶς** ὁ Δίδυμος, **Σίμων** ὁ Κανανίτης ἢ **Ζηλωτῆς** καὶ **Ἰούδας** ὁ Ἰσκαριώτης.

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς φανεροὺς μαθητὰς τοῦ Ἰησοῦ, ἦσαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι κρυφοί. Οἱ σπουδαιότεροι ἀπὸ αὐτοὺς ἦσαν ὁ **Νικόδημος** καὶ ὁ **Ἰωσήφ** ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία. Ἐπίσης εἶχε καὶ μαθήτριες. Αὐτὲς ἦσαν: ἡ **Μαρία**, ἡ συγγενὴς τῆς Θεοτόκου, **Μαρία ἢ Μαγδαληνή**, ἡ **Σαλώμη**, ἡ **Μάρθα** καὶ ἡ **Μαρία**, ἀδελφὲς τοῦ Λαζάρου καὶ ἄλλες.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐφορτᾶζει κάθε χρόνο τὴν μνήμη τῶν 12 Ἀποστόλων στὶς 30 Ἰουνίου.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Τὸ θαῦμα στὸ γάμο τῆς Κανᾶ

Ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητὰς Του ἔφθασε μιὰ ἡμέρα στὴ μικρὴ πόλι, **Κανᾶ** τῆς Γαλιλαίας, πού ἀπέχει τρεῖς ὥρες ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ.

Ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες γινόταν ἓνας γάμος στὴν Κανᾶ. Στὸ γάμο αὐτὸν ἐκάλεσαν καὶ τὸν Ἰησοῦ, τὴ Μητέρα Του καὶ τοὺς μαθητὰς Του.

Ἀφοῦ ἔγινε ὁ γάμος, οἱ καλεσμένοι κάθησαν στὸ τραπέζι. Ἐπειδὴ ὅμως ἦσαν πολλοί, τὸ κρασί ἐτελείωσε γρήγορα.

Ἡ Θεοτόκος τὸ παρατήρησε πρώτη αὐτὸ καί, ἐπειδὴ ἤξερε, ὅτι ὁ γαμβρὸς ἦταν πολὺ καλὸς, ἀλλὰ φτωχός, ἔσκυψε πρὸς τὸν Κύριο καὶ τοῦ εἶπε: «Παῖδί μου, τὸ κρασί ἐτελείωσε». Ὁ Ἰησοῦς ἀπάντησε: «Δὲν ἦλθε ἀκόμη ἡ ὥρα Μου, Μητέρα!»

Τότε ἡ Θεοτόκος ἐφώνησε τοὺς ὑπηρέτες κοντὰ τῆς καὶ τοὺς εἶπε νὰ κάμουν ὅ,τι τοὺς εἶπῃ ὁ Κύριος.

Σὲ λίγο ὁ Ἰησοῦς εἶπε στοὺς ὑπηρέτες νὰ γεμίσουν ἕξι λίθινες ὑδρίες (μεγάλες στάμνες), πού ἦσαν ἐκεῖ, μὲ νερό. Ὅταν τὶς ἐγέμισαν, ὁ Ἰησοῦς τὶς εὐλόγησε καὶ εἶπε: «Δώστε πρῶτα στὸν ἀρχιτρίκλινο καὶ μετὰ σὲ ὅλους νὰ πιοῦν».

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ὁ ἀρχιτρίκλινος, ὅταν ἐδοκίμασε τὸ νέο κρασί, γιατί τὸ νερὸ εἶχε γίνει κρασί, ἐφώνησε τὸ γαμβρὸ καὶ τοῦ εἶπε:

«Οἱ ἄνθρωποι προσφέρουν στοὺς καλεσμένους πρῶτα τὸ καλὸ κρασί κι ὅταν πιοῦν πολὺ, προσφέρουν τὸ κατώτερο. Ἐσὺ ἔκανες τὸ ἀντίθετο. Γιατί;»

Ὁ γαμβρὸς δὲν ἤξερε, τί νὰ ἀπαντήσῃ, γιατί δὲ γνώριζε, πού καὶ πῶς βρέθηκε τὸ θαυμάσιο αὐτὸ κρασί. Σὲ λίγο ὅμως κι αὐτός, ὅπως κι ὅλοι οἱ καλεσμένοι ἔμαθαν γιὰ τὸ θαῦμα τοῦ Σωτῆρος.

Ὅλοι ἐθαύμασαν καὶ εἶπαν, πῶς αὐτὸς εἶναι ὁ **Μεσσίας**.

Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο θαῦμα τοῦ Κυρίου μας, πού ἔγινε μπροστὰ στοὺς μαθητὰς Του καὶ ἐπίστευσαν σ' Αὐτόν.

2. Ἡ ἀνάστασις τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας στὴ Ναϊν

Ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητάς Του ἄρχισε νὰ ἐπισκέπτεται τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά τῆς Γαλιλαίας καὶ νὰ διδάσκη τοὺς ἀνθρώπους. Ἔτσι ἐφθασε μιὰ ἡμέρα στὴ μικρὴ πόλι, **Ναῖν**.

Τοὺς ἀκολουθοῦσε πολλὸς λαός, γιὰ ν' ἀκούσῃ τὸ θεῖο Του κήρυγμα. Λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι συνάντησαν μιὰ κηδεῖα. Ἦταν τοῦ παιδιοῦ μιᾶς χήρας, ποὺ ἔκλαιε ἀπαρηγόρητα, γιὰτὶ δὲν εἶχε ἄλλο παιδί.

Ὁ Ἰησοῦς συγκινήθηκε ἀπὸ τοὺς θρήνους καὶ τὸ παραγαμὸ τῆς μητέρας τοῦ παιδιοῦ, τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς εἶπε: «Γυναίκα, μὴν κλαῖς!» Ὑστερα πλησίασε κοντὰ στὸ φέρετρο καὶ εἶπε: «Νεανίσκε, σὲ σένα τὸ λέγω, σὴκω ἐπάνω.»

Τὸ νεκρὸ παιδί ἀμέσως ἀνασηκώθηκε, μέσα στὸ φέρετρό του καὶ ἄρχισε νὰ ὀμιλῇ. Ὁ Κύριος τότε τὸ ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸ παρέδωσε στὴ χήρα μητέρα του. Ἐκείνη, γεμάτη χαρὰ, ἄρχισε νὰ φιλῇ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ λαὸς ποὺ ἀκολουθοῦσε, στὴν ἀρχὴ φοβήθηκε. Ἀμέσως ὅμως συνῆλθε καὶ ἐδόξαζε τὸν Κύριον, γιὰ τὸ θαῦμα ποὺ εἶδε μὲ τὰ μάτια του καὶ πολλοὶ ἔλεγαν: «Ἀλήθεια. Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι». Τὸ θαῦμα διαδόθηκε ἀμέσως σ' ὅλοκληρὴ τὴν Παλαιστίνη.

3. Ἡ ἀνάστασι τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαίρου

Μιὰ ἡμέρα ὁ Ἰησοῦς ἔτρωγε μὲ τοὺς μαθητὰς Του, στὸ σπίτι τοῦ μαθητοῦ του Ματθαίου, ὅπως εἶπαμε παραπάνω, ἦταν τελώνης στὴν Καπερναοῦμ. Μαζί τους ἔτρωγαν κι ἄλλοι καλεσμένοι.

Τὴν ὥρα πού ἦταν στὸ τραπέζι, ἦλθε στὸ σπίτι τοῦ Ματθαίου ὁ ἄρχοντας τῆς Συναγωγῆς τῶν Ἐβραίων, **Ἰάειρος**. Ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Κυρίου καὶ τὸν παρακαλοῦσε, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, νὰ σώσῃ τὴν ἐτοιμοθάνατη κόρη του, πού ἦταν 12 ἐτῶν.

«Εἶμαι βέβαιος, Κύριε», εἶπε, «ὅτι καὶ νὰ τὴν ἐγγίσετε ἀκόμη, θὰ γίνῃ ἀμέσως καλά».

Ὁ Ἰησοῦς ἐθαύμασε τὴν πίστι του, τὸν λυπήθηκε καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Ἰαίρου. Τὸν ἀκολούθησαν οἱ μαθηταὶ Του καὶ πολλὸς κόσμος. Καθὼς προχωροῦσαν, ἕνας ὑπηρέτης πλησίασε τὸν Ἰάειρο καὶ τοῦ εἶπε :

«Μὴν ἐνοχλῆς καὶ κουράζῃς ἄδικα τὸν Διδάσκαλον. Ἡ κόρη σου ἀπέθανε». Ὁ δυστυχισμένος πατέρας ἔμεινε ἀμέσως ἀκίνητος καὶ ἄφωνος, κοιτάζοντας τὸν Ἰησοῦ. Ὁ Κύριος τοῦ εἶπε τότε :

«Μὴ φοβεῖσαι! Ἔχε πίστι καὶ ἡ θυγατέρα σου θὰ σωθῇ».

Ὅταν ἔφθασαν στὸ σπίτι, εὐρήκαν ὄλους τοῦ συγγενεῖς καὶ φίλους νὰ κλαίουν καὶ νὰ θρηνοῦν. Ὁ Χριστὸς τότε τοὺς εἶπε : «Μὴν κλαίετε! Δὲν ἀπέθανε, ἀλλὰ κοιμᾶται». Προχώρησε ἀνάμεσα στὸν κόσμο καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς κόρης. Μαζί Του ἔπῃρε μόνάχα τοὺς γονεῖς τῆς καὶ τοὺς μαθητὰς Του, Πέτρο, Ἰωάννη καὶ Ἰάκωβο. Ἐπλησίασε στὸ κρεβάτι, ἔπιασε τὸ χέρι τῆς νεκρῆς κόρης καὶ εἶπε :

«Παιδί μου, σῆκω ἐπάνω!» Ἀμέσως ἡ μικρὴ ἐσηκώθηκε καὶ ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, γεμάτη ὑγεία καὶ χαρὰ.

Οἱ γονεῖς τῆς, μόλις εἶδαν νὰ σηκώνεται τὸ παιδί τους, ἔπessαν κλαίοντας στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ἐπροσκύνησαν καὶ τὸν εὐχαρίστησαν.

Ὁ Ἰησοῦς ἔπῃρε ἀμέσως τοὺς μαθητὰς Του κι ἔφυγε ἀπὸ τὴν Καπερναοῦμ, προτοῦ νὰ μάθῃ ὄλος ὁ κόσμος τὸ θαῦμα. Γρήγορα ὁμως καὶ τὸ θαῦμα αὐτὸ ἔγινε γνωστὸ σὲ ὁλόκληρη τὴ χώρα.

4. Ἡ θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν

Ὁ Ἰησοῦς βρισκόταν μιὰ ἡμέρα, μὲ τοὺς μαθητὰς Του, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, **Γέμα ἢ Γιναία** τῆς **Σαμάρειας**. Ἐκεῖ ἄκουσε δυνατὲς φωνῆς ποὺ ἔλεγαν: «Κύριε, Ἰησοῦ, ἐλέησέ μας».

Ὁ Κύριος τότε ἐκοίταξε πρὸς τὴν κατεύθυνσι, ποὺ ἀκούστηκαν οἱ φωνῆς καὶ εἶδε δέκα ἄρρωστους, ποὺ ἔπασχαν ἀπὸ λέπρα.

Ἡ ἀρρώστια αὐτὴ εἶναι φοβερὴ καὶ πολὺ μεταδοτικὴ καὶ γι' αὐτὸ δὲν τοὺς ἐπέτρεπαν νὰ ζοῦν μέσα στὴν πόλι.

Ὁ Κύριος τοὺς λυπήθηκε, τοὺς πλησίασε καὶ εἶπε: «Πηγαίνετε στὰ σπίτια σας. Εἶθε τελείως καλά». Τοὺς εἶπε ἀκόμη νὰ πᾶνε στοὺς ἱερεῖς, ποὺ εἶχαν καὶ ἰατρικὲς γνώσεις, γιὰ νὰ τοὺς ἴδου, ὅτι ἐγιναν καλά καὶ νὰ τοὺς δώσουν ἄδεια νὰ κατοικοῦν πιά μέσα στὴν πόλι. Ἐτρεξαν τότε ὅλοι στοὺς ἱερεῖς, γιὰ νὰ πάρουν τὴν ἄδεια. Οἱ ἱερεῖς, ὅταν εἶδαν, ὅτι οἱ λεπροὶ ἦσαν πιά τελείως καλά, τοὺς ἔδωσαν τὴν ἄδεια νὰ κατοικήσουν στὴν πόλι.

Σε λίγο, ἓνας ἀπὸ τοὺς δέκα, ἐπέστρεψε στὸν Ἰησοῦ. Ἐπεσε στὰ πόδια Του καὶ τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὸ μεγάλο καλὸ, ποὺ τοῦ ἔκαμε. Αὐτὸς ἦταν **Σαμαρείτης**, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐννέα, ποὺ δὲν ἐπέστρεψαν, ἦσαν **Ἰουδαῖοι**.

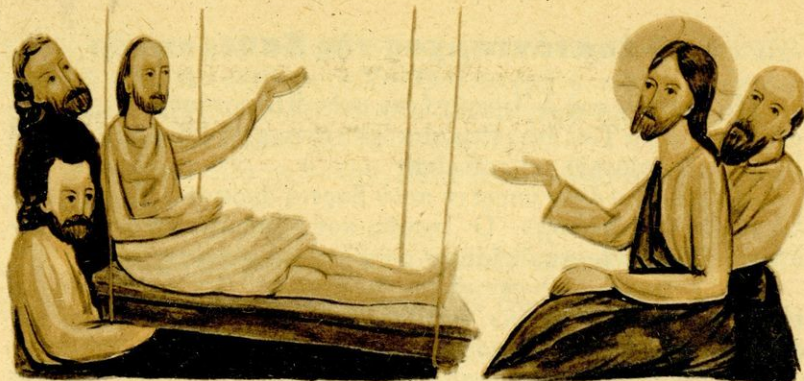
Ὁ Ἰησοῦς εἶπε τότε: «Δὲν ἐγίνατε καὶ οἱ δέκα καλά; Ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι ἐννέα;» Ἐγύρισε μετὰ πρὸς τοὺς μαθητὰς Του καὶ εἶπε: «Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψουν νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Θεὸν καὶ οἱ ἄλλοι ἐννέα, ὅπως ἔκαμε αὐτὸς ὁ Σαμαρείτης;» Ὑστερα εἶπε πρὸς τὸν λεπρὸν: «Πήγαινε, ἡ πίστι σου σὲ ἔσωσε!»

5. Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ στὴν Καπερναοὺμ

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ περιοδεία Του, ὁ Ἰησοῦς ἐπέστρεψε στὴν Καπερναοὺμ, ὅπου ἐπήγαινε συχνά. Ἐκεῖ φιλοξενήθηκε σ' ἓνα σπίτι καὶ δίδασκε τὸν κόσμον, ποὺ πάντα συγκεντρωνόταν νὰ τὸν ἀκούσῃ.

Ἀνάμεσα σὶν πλῆθος, ποὺ ἄκουγε τὸν θεῖο Λόγον, ἦσαν καὶ πολλοὶ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ἀπὸ ὅλη τὴ Γαλιλαία. Εἶχαν ἔλθει νὰ τὸν ἀκούσουν καὶ νὰ βεβαιωθοῦν, ἂν μὲ ἓνα λόγο Του, μποροῦσε νὰ θεραπεύσῃ καὶ τίς βαρύτερες ἀρρώστειες.

Τὸ σπίτι εἶχε γεμίσει κόσμον καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι ἔμεναν ἔξω καὶ γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι, γιὰτὶ δὲν χωροῦσαν νὰ μποῦν.

Ἐνῶ ἐδίδασκε ὁ Κύριος, ἔφθασαν τέσσερες ἄνδρες ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, φέροντας σ' ἓνα φορεῖο (πρόχειρο κρεβάτι) ἓνα συγγενῆ τους παραλυτικό, γιὰ νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Ἄν καὶ προσπάθησαν μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν φέρουν μπροστὰ στὸν Ἰησοῦ, τοῦτο στάθηκε ἀδύνατο.

Ἐπειδὴ, ὁμως, δὲν τὸ κατώρθωσαν, γιατί ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν πλησιάσουν, ἀνέβηκαν στὴ στέγη, ἄνοιξαν ἓνα μέρος ἀπὸ αὐτὴ καὶ μὲ σχοινιά τὸν κατέβασαν μπροστὰ στὸν Κύριο.

Ὁ Χριστός, βλέποντας τὴ μεγάλη πίστι τοῦ παραλυτικοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων, πού τὸν ἔφεραν, σήκωσε τὸ χέρι Του, εὐλόγησε τὸ παραλυτικό καὶ εἶπε: «Τέκνον, ἀφέονται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου!» Δηλ. παιδί μου σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου.

Οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, μόλις ἄκουσαν αὐτὰ τὰ λόγια, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ λέγουν: «Αὐτὸ εἶναι βλασφημία! Τί εἶναι Αὐτός; Τίς ἁμαρτίες μόνον ὁ Θεὸς τίς συγχωρεῖ!».

Ὁ Χριστός, πού κατάλαβε, γιατί τὰ ἔλεγαν αὐτά, τοὺς εἶπε: «Γιατί σκέπτεσθε πονηρά: Τί εἶναι πιδ εὐκόλο, νὰ εἰπῶ στὸν παραλυτικό; Συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου ἢ σήκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περιπάτει; Γιὰ νὰ γνωρίσετε, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔχει ἐξουσία νὰ συγχωρῇ καὶ τίς ἁμαρτίες, λέγω πρὸς τὸν παραλυτικό: Σήκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε σπίτι σου!»

Ἀμέσως ὁ παραλυτικός σηκώθηκε, ἐπῆρε τὸ κρεβάτι του στὸν ὄμο του καὶ περνώντας ἀνάμεσα στὸ κατάπληκτο πλῆθος, ἔφυγε καὶ ἐπῆγε στὸ σπίτι του.

Ὅταν διαλύθηκε ὁ κόσμος, πολλοὶ ἔλεγαν: «Ποτὲ δὲν εἶδαμε ὡς τώρα τέτοια θαύματα! Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Μεσσίας».

6. Ὁ ἑκατόνταρχος τῆς Καπερναοῦμ

Μιά ἡμέρα, πού ὁ Ἰησοῦς ἦταν στήν Καπερναοῦμ, παρουσιάστηκε μπροστά Του, ἕνας Ρωμαῖος Ἐκατόνταρχος (ἀξιωματικός τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατοῦ) καί τοῦ εἶπε :

«Κύριε, ἔχω ἕναν ὑπηρέτη πολὺ βαρειά ἄρρωστο. Σέ παρακαλῶ νά τόν θεραπεύσης». Ὁ Ἰησοῦς, πού ἐθαύμασε τή μεγάλη πίστι τοῦ Ἐκατόνταρχου, εἶπε :

«Θά ἔλθω στό σπίτι σου νά τόν θεραπεύσω». Ὁ Ἐκατόνταρχος τότε εἶπε ἀμέσως : «Κύριε, ἐγώ δέν εἶμαι ἄξιος νά Σέ δεχθῶ στό σπίτι μου. Πιστεύω, πώς καί μέ ἕνα λόγο Σου, ἀπό μακριά, μπορεῖς νά τόν θεραπεύσης. Γιατί, ὅ,τι εἰπῆς γίνεται ἀμέσως!»

Ὁ Ἰησοῦς, ὅταν ἄκουσε αὐτά, ἐθαύμασε τήν πίστι τοῦ Ἐκατόνταρχου καί εἶπε πάλι πρὸς τοὺς μαθητὰς του : «Ἀλήθεια σὰς λέγω. Σέ κανέναν ἄνθρωπο δέν εἶδα τόση πίστι. Τῇ διδασκαλίᾳ Μου θά τὴν ἀκούσουν πολλὰ ἔθνη, θά πιστέψουν καί θά σωθοῦν». Γυρίζοντας ἔπειτα πρὸς τὸν Ἐκατόνταρχο τοῦ εἶπε : «Πήγαινε στό σπίτι σου! Ἡ πίστι σου θά θεραπεύσῃ τὸν ὑπηρέτη σου». Καί πράγματι, ὅταν ἔφθασε στό σπίτι του ὁ Ἐκατόνταρχος, ὁ ὑπηρέτης του ἦταν τελείως καλά.

7. Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ τῆς Ἱεριχοῦς

Κάποια ἡμέρα ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπήγαινε στήν Ἱεριχώ. Ἡ εἶδησι, ὅτι ἐπλησίαζε ὁ Ἰησοῦς, διαδόθηκε ἀμέσως καί ὅλοι οἱ κάτοικοι ἔτρεξαν νά τόν ὑποδεχθοῦν. Ἔτσι ἐγίνε μεγάλος θόρυβος.

Σ' ἕνα δρόμο τῆς Ἱεριχοῦς καθόταν ἕνας τυφλὸς καί ζητοῦσε ἐλεημοσύνη ἀπὸ τοὺς διαβάτες. Ἄκουσε τὸ θόρυβο κι ἐρώτησε, τί συμβαίνει.

Ὅταν τοῦ εἶπαν, ὅτι ἔφθανε ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ἄρχισε νά φωνάζῃ δυνατά : «Ἰησοῦ, Υἱὲ τοῦ Δαυὶδ, ἐλέησόν με!» Πολλοὶ ἄνθρωποι, πού ἦσαν κοντά του, τοῦ ἔλεγαν νά μὴ φωνάζῃ. Ἐκεῖνος ὁμως ἐφώναζε συνέχεια, ὅλο καί πιὸ δυνατά, παρακαλώντας τὸν Κύριο νά τόν θεραπεύσῃ.

Ὁ Ἰησοῦς ἄκουσε τίς φωνές του καί εἶπε νά τὸν φέρον μπροστά Του. «Τί θέλεις νά σοῦ κάμω;» τὸν ἐρώτησε.

«Θέλω νά μοῦ δώσης τὸ φῶς μου, Κύριε», ἀπάντησε παρακα-

λώντας ὁ τυφλός. Ὁ Ἰησοῦς τότε εἶπε: «Ἀνάβλεψε, παιδί μου. Πήγαινε, ἡ πίστι σου σέ ἔσωσε!» Τὴν ἴδια στιγμή ὁ τυφλὸς ἀπόκτησε τὸ φῶς του καὶ μὲ ἔκπληξι κοίταξε ὄλα τὰ γύρω του. Ἐπειτα ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν εὐχαρίστησε.

Ὁ λαὸς ποὺ εἶδε τὸ θαῦμα, ἐδόξαζε καὶ εὐλογοῦσε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

8. Ὁ χορτασμός πέντε χιλιάδων ἀνθρώπων μὲ πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθείς

Ὁ Ἰησοῦς, ὅταν ἔμαθε τὴν ἀποκεφάλισι τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρομοῦ, βρισκόταν μὲ τοὺς μαθητὰς Του στὴν Καπερναοῦμ. Στενοχωρήθηκε πολὺ καὶ Αὐτὸς καὶ οἱ μαθηταὶ Του. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισαν νὰ περάσουν μ' ἓνα μικρὸ πλοῖο στὴν ἀπέναντι ὄχθη τῆς λίμνης Τιβεριάδος, ποὺ ἦταν ἐρημικὴ, γιὰ νὰ μείνουν λίγες ἡμέρες, νὰ ξεκουραστοῦν.

Ἄν καὶ ἔφυγαν, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσουν κανένα, ὁ κόσμος τὸ ἔμαθε καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι ἔφθασαν στὴν ἐρημο ἀπὸ τὴν ξηρὰ.

Ὁ Χριστὸς, ὅταν εἶδε τὴ μεγάλη αὐτὴ συγκέντρωσι, συγκινήθηκε, γιὰτὶ ἔβλεπε τὸν κόσμον «σὰν ποίμνιο, χωρὶς ποιμένα».

Μὲ ὄλη τὴν κούρασι καὶ στενοχώρια ποὺ εἶχε, βλέποντας τὴν πίστι τοῦ λαοῦ, ποὺ εἶχε συγκεντρωθῆ, ἀφοῦ ἐθεράπευσε τοὺς ἀρρώστους, ἄρχισε νὰ διδάσκη. Μιλοῦσε πολλὰς ὥρες.

Ἄρχισε νὰ βραδυάζη, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔφευγε. Τότε οἱ μαθηταὶ εἶπαν στὸν Κύριο: «Διδάσκαλε, ἡ ὥρα ἐπέρασε. Ὁ τόπος ἐδῶ εἶναι ἔρημος καὶ τροφίμα δὲν ὑπάρχουν. Τί θὰ γίνῃ ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος; Σταμάτησε τὴ διδασκαλία Σου, γιὰ νὰ φύγουν, νὰ πᾶνε στὰ πλησίον χωριά, γιὰ τροφίμα».

Ὁ Ἰησοῦς, μὲ καλωσύνη, εἶπε τότε στοὺς μαθητὰς Του: «Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φύγουν. Δώστε τοὺς ἑσεῖς νὰ φάγουν, ἀπὸ τὰ δικά μας τροφίμα». Οἱ μαθηταὶ ἀπάντησαν: «Διδάσκαλε, μόνον πέντε ἄρτους καὶ δύο ψάρια ἔχομε».

«Φέρτε τα ἐδῶ», εἶπεν ὁ Ἰησοῦς. Ὅταν τὰ ἐπῆγαν, ὁ Κύριος διέταξε τοὺς ἀνθρώπους νὰ καθήσουν κάτω γιὰ φαγητό. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Μετὰ ἐσήκωσε τὰ μάτια Του πρὸς τὸν οὐρανό, εὐλόγησε τοὺς ἄρτους καὶ τὰ ψάρια, τὰ ἔκοψε κομμάτια καὶ τὰ ἔδωσε στοὺς μαθητὰς Του, νὰ τὰ μοιράσουν στὸν κόσμο.

Αὐτὸ καὶ ἔγινε. Ἄλλὰ τί θαῦμα! Ἔφαγαν ὅλοι καὶ ἐχόρτασαν.

Ἦσαν δὲ πέντε χιλιάδες ἄνδρες, ἐκτὸς ἀπὸ τῆς γυναῖκος καὶ τὰ παιδιὰ. Μετὰ τὸ φαγητό, οἱ μαθηταὶ ἐμάζεψαν τὰ περισσεύματα καὶ ἐγένεσαν δώδεκα καλάθια! Τὸ θαῦμα αὐτὸ ἔκανε σὲ ὅλο τὸν κόσμον πολὺ μεγάλη ἐντύπωσι. Ὅλοι ἔλεγαν: «Ἀλήθεια, Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Προφήτης, ποὺ περιμέναμε». Ὑστερα παρακάλεσε νὰ φύγουν ὅλοι. Ὅταν ἀπεχώρησε ὁ κόσμος, διέταξε νὰ φύγουν καὶ οἱ δώδεκα μαθηταὶ Του.

Ἔτσι ὁ Ἰησοῦς ἔμεινε μόνος καὶ προσευχήθηκε μέσα στὴν ἔρημο.

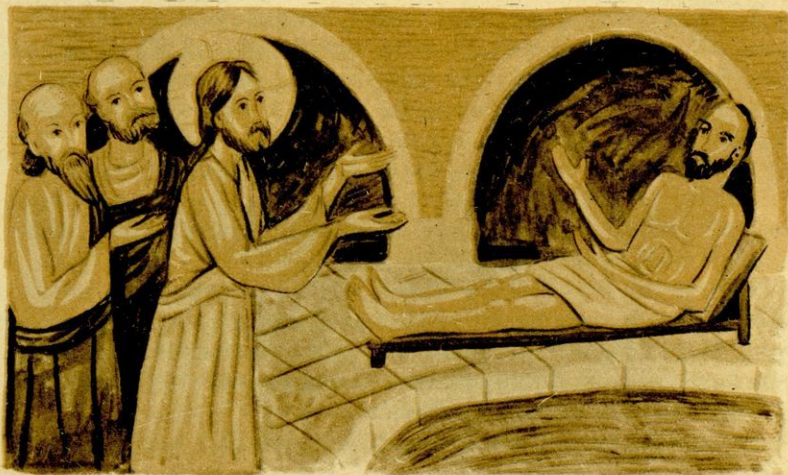
9. Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ στὴ Βηθεσδᾶ

Τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπως καὶ πολλὲς ἄλλες πόλεις κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους εἶχαν γύρω - γύρω τείχη (κάστρα). Τὰ τείχη αὐτὰ εἶχαν μεγάλες πύλες (πόρτες) σὲ κάθε μεγάλο δρόμο, ποὺ ὠδηγοῦσε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι.

Κάθε πύλη εἶχε καὶ τὸ ὄνομά της. Μιὰ ἀπὸ αὐτὲς εἶχε τὸ ὄνομα **Προβατικὴ**. Κοντὰ σ' αὐτὴ ἦταν μιὰ πηγή καὶ μιὰ δεξαμενὴ (κολυμβήθρα), ποὺ Ἑβραϊκὰ τὴν ἔλεγαν **Βηθεσδᾶ**.

Γύρω ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα αὐτὴ ὑπῆρχαν πέντε στοῆς (ὑπόστεγα). Κάτω ἀπὸ τῆς στοῆς αὐτὲς ἔμεναν συνεχῶς ξαπλωμένοι πολλοί, ποὺ ἦσαν βαρεῖα ἀσθενεῖς καὶ ἰδίως παράλυτοι, τυφλοί, χωλοὶ (κουτσοὶ) κ.τ.λ.

Αὐτοὶ ἐπερίμεναν μὲ ἀγωνία τὴν στιγμή, ποὺ ἄγγελος Κυρίου

κατέβαινε κι ετάρασε τὸ νερὸ τῆς Κολυμβήθρας. Τότε, ἐκεῖνος πὺν πρῶτος θὰ ἔμπαινε μέσα, μετὰ τὴν ταραχὴ τοῦ νεροῦ, γίνονταν ἀμέσως καλά, ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἀρρώστια κι ἂν ἔπασχε.

Στὴ γωνιά μιᾶς στοᾶς ἦταν ξαπλωμένος ἐπὶ τριάντα ὀκτὼ χρόνια ἕνας παράλυτος. Περνώντας ἀπὸ ἐκεῖ μιὰ ἡμέρα ὁ Κύριος, εἶδε τὸν παραλυτικὸ, τὸν ἐλυπήθηκε καὶ τοῦ εἶπε: «Θέλεις νὰ γίνης καλά;» Ἐκεῖνος ἀπάντησε ἀμέσως: «Αὐτὸς εἶναι ὁ πόθος μου, Κύριε. Δυστυχῶς ὁμως δὲν ἔχω κανένα, γιὰ νὰ μὲ βάλῃ στὴν κολυμβήθρα πρῶτο, ὅταν ὁ Ἄγγελος ταραύσῃ τὰ νερά.» Ἄλλοι προλαβαίνουν καὶ μπαίνουν πρὶν ἀπὸ μένα».

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε στὸν παραλυτικὸ: «Σήκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου». Κι ἀμέσως ἐγίνε τὸ θαῦμα. Ὁ παραλυτικὸς ἔφυγε γιὰ τὸ σπίτι του, γεμάτος χαρὰ κι εὐγνωμοσύνη.

Ἦταν Σάββατο καὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἀπαγορευόταν κάθε ἐργασία τὴν ἡμέρα αὐτή. Ὅταν, λοιπόν, οἱ Ἰουδαῖοι εἶδαν τὸν παραλυτικὸ νὰ μεταφέρῃ τὸ κρεβάτι του, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ λένε, ὅτι αὐτὸ πὺν κάνει, εἶναι ἄμαρτία.

Ὁ παραλυτικὸς ὁμως τοὺς εἶπε: «Ἐκεῖνος πὺν μὲ ἐθεράπευσε μοῦ εἶπε νὰ μεταφέρω τὸ κρεβάτι μου».

Ἀργότερα ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὸν παραλυτικὸ, πὺν εἶχε γιαιτρέψει, στὸ Ναὸ καὶ τοῦ εἶπε: «Τώρα ἐγίνες τελείως καλά. Πρόσεχε στὸ μέλλον νὰ μὴν ἁμαρτήσης». Ὁ παραλυτικὸς εὐχαρίστησε τὸν Κύριο, πὺν τοῦ ἔδωσε τὴν ὑγεία του.

10. Ἡ κατάπαυσι τῆς τρικυμίας

Μιὰ ἡμέρα ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταὶ Του ἐμπήκαν σ' ἕνα μικρὸ πλοῖο, γιὰ νὰ περάσουν στὴν ἀπέναντι ὄχθη τῆς λίμνης Γεννησαρέτ.

Ὅταν ξεκίνησαν ὁ καιρὸς ἦταν θαυμάσιος καὶ στὴ λίμνη βασιλευε ἡσυχία καὶ γαλήνη. Ἀφοῦ, ὁμως, ἐπροχώρησαν ἀρκετά, ἄρχισε νὰ φυσᾷ δυνατὸς ἄνεμος καὶ σηκώθηκε μεγάλη τρικυμία. Κύματα μεγάλα καὶ ὀρμητικὰ ἐσκέπαζαν τὸ πλοῖο, καὶ κινδύνευε νὰ βυθιστῇ.

Ὁ Ἰησοῦς ἦταν πολὺ κουρασμένος κι ἀποκοιμήθηκε στὴν πρύμνη τοῦ πλοίου. Οἱ μαθηταὶ ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται πολὺ, γιαιτὶ τὸ πλοῖο εἶχε μείνει σχεδὸν ἀκυβέρνητο. Ἐτρεξαν τότε πρὸς τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν ξύπνησαν φωνάζοντας:

«Κύριε, σῶσε μας, πνιγόμασθε». Ὁ Ἰησοῦς τότε τοὺς εἶπε: «Γιατί εἰσθε τόσο δειλοὶ καὶ ὀλιγόπιστοι;» Ὑστερα σηκώθηκε ἐπάνω, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν ἀγριεμένη θάλασσα καὶ ἀμέσως τὰ κύματα ἐξαφανίστηκαν καὶ γαλήνη ἀπλώθηκε παντοῦ.

Οἱ μαθηταί, φοβισμένοι ἀκόμη, ἐθαύμαζαν τὸν Ἰησοῦ καὶ ἔλεγαν: «Πόσο μεγάλος εἶναι ὁ Διδάσκαλός μας, ἀφοῦ καὶ ἡ θάλασσα καὶ οἱ ἄνεμοι ὑπακούουν στὴ θέλησί Του!»

Σὲ λίγο τὸ πλοῖο, ταξιδεύοντας γοργὰ στὴ γαλήνια θάλασσα, ἔφθασε στὴν ἀπέναντι παραλία. Ἐκεῖ ἦταν ἡ χώρα τῶν **Γαδαριῶν**, ποὺ δὲν ἦσαν Ἰουδαῖοι, ἀλλὰ εἰδωλολάτρεις.

11. Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ

Ἐνα Σάββατο ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητάς Του ἔκαναν περίπατο κοντὰ στὸ Ναὸ τοῦ Σολομῶντος. Ἐκεῖ, σὲ μιὰ γωνιά, εἶδαν ἓναν τυφλὸ ἐκ γενετῆς, ποὺ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη.

Τότε ἓνας ἀπὸ τοὺς μαθητάς Του τὸν ἐρώτησε: «Κύριε, ποιὸς ἔχει ἁμαρτίες, αὐτὸς ἢ οἱ γονεῖς του καὶ γεννήθηκε τυφλός;»

Ὁ Ἰησοῦς ἀπάντησε: «Οὔτε οἱ γονεῖς του, οὔτε αὐτὸς ἔχουν ἁμαρτήσῃ. Γεννήθηκε τυφλός, γιὰ νὰ φανερωθοῦν δι' αὐτοῦ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ».

Ἀμέσως ἔφτυσε κάτω, ἔκαμε λίγη λάσπη καὶ ἄλειψε μὲ αὐτὴ τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ. Ὑστερα τοῦ εἶπε: «Πήγαινε τώρα νὰ πλύνῃς τὸ πρόσωπό σου στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ».

Ὁ τυφλὸς ἐπῆγε καὶ μόλις πλύθηκε, ἀμέσως ἀνοιξαν τὰ μάτια του καὶ εἶδε τὸν κόσμον. Ἐτρξε τότε καὶ ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν προσκύνησε.

Ὅσοι ἐγνώριζαν τὸν τυφλό, μόλις τὸν εἶδαν νὰ βλέπῃ, ἀποροῦσαν καὶ ἔλεγαν: «Αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ ἐκ γενετῆς τυφλὸς ζητιάνος; Τώρα, πῶς βλέπει;» Ὅλοι τὸν ἐπλησίαζαν καὶ τὸν ρωτοῦσαν πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ θαῦμα.

Ὁ τυφλὸς μὲ χαρὰ ἔλεγε σὲ ὄλους ὅτι ὁ Ἰησοῦς τὸν ἐθεράπευσε. Μερικοὶ ὅμως δὲν τὸν ἐπίστευσαν καὶ τὸν ὠδήγησαν μπροστὰ στοὺς Φαρισαίους. Ὅταν τὸν ἐρώτησαν καὶ αὐτοὶ πῶς ἔγινε καὶ βρῆκε τὸ φῶς του, αὐτὸς ἐπαναλάβαινε τὰ ἴδια. Τοὺς εἶπε ὅτι ὁ Ἰησοῦς μὲ λίγο πηλό, ποὺ τοῦ ἔβαλε στὰ μάτια καὶ μὲ τὸ πλύσιμό στὴν Κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ τὸν ἐθεράπευσε.

Οἱ Φαρισαῖοι ὅμως, ποὺ ἦσαν ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ, ἄρχισαν τό-

τε νὰ τὸν κατηγοροῦν ὡς ἁμαρτωλό. Καὶ τοῦτο, γιατί ἐργάστηκε καὶ ἔκαμε τὸν πληρό τὸ Σάββατο! Πολλοὶ ὁμως τότε ἔλεγαν: «Ἄφοῦ εἶναι ἁμαρτωλός, πῶς κάνει θαύματα;»

Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲ συμφωνοῦσαν, ἐρώτησαν τὸν τυφλό: «Τί λὲς ἐσύ;» Ἐκεῖνος ἀπάντησε: «Ἐγὼ λέγω ὅτι εἶναι προφήτης».

Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἀπάντησι αὐτῆ τοῦ τυφλοῦ, οἱ Φαρισαῖοι ὠργισμένοι ἐκάλεσαν τοὺς γονεῖς του, γιὰ νὰ βεβαιώσουν, ἂν αὐτὸ εἶναι τὸ παιδί τους καὶ ἂν ἦταν πραγματικὰ τυφλό.

Οἱ γονεῖς του ἀπάντησαν: «Γνωρίζομε ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ παιδί μας καὶ ὅτι γεννήθηκε τυφλό. Πῶς βλέπει τώρα, δὲν τὸ γνωρίζομε. Ἄν θέλετε νὰ μάθετε γι' αὐτό, ρωτήστε τὸν ἴδιο. Εἶναι ἀρκετὰ μεγάλος καὶ θὰ σὰς εἰπῆ».

Οἱ Φαρισαῖοι τότε ἐφώνησαν πάλι τὸν τυφλό καὶ τοῦ εἶπαν: «Νὰ δοξάζης τὸ Θεό, ποῦ σοῦ ἔδωσε τὸ φῶς σου καὶ ὄχι τὸν Ἰησοῦ. Αὐτὸς εἶναι ἁμαρτωλός, γιατί ἐργάζεται τὸ Σάββατο».

Ὁ τυφλὸς τότε εἶπε: «Δὲν γνωρίζω ἂν εἶναι ἁμαρτωλὸς ἢ ὄχι. Ἐκεῖνο ποῦ γνωρίζω μόνο, εἶναι, ὅτι Αὐτὸς μοῦ ἔδωσε τὸ φῶς μου καὶ γι' αὐτὸ τὸν εὐγνωμονῶ».

Ἐπειδὴ ὁμως ἐξακολουθοῦσαν νὰ τοῦ κάνουν ἐρωτήσεις, ὁ τυφλὸς εἶπε: «Γιατί μὲ ρωτᾶτε συνεχῶς; Μήπως θέλετε νὰ γίνετε μαθηταὶ Του;» Οἱ Φαρισαῖοι τότε ἐθύμωσαν καὶ τὸν ἔδιωξαν ἀπὸ τὸν Ναό, λέγοντας: «Ἐμεῖς εἴμεθα μαθηταὶ τοῦ Μωϋσῆ. Αὐτὸν τὸν ἁμαρτωλὸν δὲν τὸν γνωρίζομε».

Ἀργότερα ὁ Ἰησοῦς συνάντησε τὸν τυφλό καί, ἐπειδὴ τὸν εἶδε στενοχωρημένο, γιατί τὸν ἔδιωξαν ἀπὸ τὸ Ναό, τοῦ εἶπε: «Σὺ πιστεύεις στὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ;» «Ποιός εἶναι, Κύριε, γιὰ νὰ πιστέψω;» εἶπε ὁ τυφλός. «Αὐτὸς ποῦ σοῦ μιλεῖ αὐτῆ τῆ στιγμῆ», εἶπεν ὁ Κύριος. Τότε ὁ τυφλὸς ἐφώνησε: «Πιστεύω, Κύριε, πιστεύω» καὶ ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ τὸν προσκύνησε.

12. Ἡ Μεταμόρφωσι τοῦ Σωτήρος

Μιὰ ἡμέρα ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπῆρε μαζί του τοὺς μαθητάς Του Πέτρον, Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον καὶ ἀνέβηκε στὸ ὄρος **Θαβώρ**, γιὰ νὰ προσευχηθῆ.

Τὸ ὄρος αὐτὸ εἶναι κοντὰ στὴν πόλι Ναζαρέτ. Στὸ δρόμο ἔλεγε στους μαθητάς Του, γιὰ τὸ Σταυρικόν Του θάνατο καὶ τὴν μετὰ τριήμερον Ἀνάστασί Του.

Όταν ἔφθασαν ἐπάνω στὸ ὄρος, ὁ Ἰησοῦς ἄφησε τοὺς μαθητάς Του καὶ προχώρησε γιὰ νὰ προσευχηθῆ ἄνους Του.

Ξαφνικά οἱ μαθηταὶ Του εἶδαν τὸν Ἰησοῦ νὰ μεταμορφώνεται. Τὸ πρόσωπό Του ἔλαμψε σὰν τὸν ἥλιο καὶ τὰ ρούχα Του ἔγιναν κατάλευκα σὰν χιόνι. Τὴν ἴδια στιγμή τὸν εἶδαν νὰ συνομιλῆ μὲ τὸν Μωϋσῆ καὶ τὸν Προφῆτη Ἡλία.

Τότε ὁ Πέτρος εἶπε στὸν Ἰησοῦ: «Κύριε, καλὸν θὰ εἶναι νὰ μένωμεν ἐδῶ. Ἄς κάμωμε τρεῖς σκηνές. Μία γιὰ Σένα, μία γιὰ τὸν Μωϋσῆ καὶ μία γιὰ τὸν Ἡλία».

Ἐνῶ ὁμως ὁ Πέτρος δὲν εἶχε τελειώσει τὰ λόγια του, μιὰ φωτεινὴ νεφέλη ἐσκέπασε τὸν Κύριο, τὸν Μωϋσῆ καὶ τὸν Ἡλία καὶ μιὰ φωνὴ ἀπὸ μέσα ἀπὸ αὐτὴ ἀκούστηκε: «Οὗτος εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἠδδόκησα. Αὐτὸν νὰ ἀκούετε».

Οἱ μαθηταὶ βλέποντας ὅλα αὐτά, μόλις ἀκουσαν καὶ τὴ φωνὴ ἔπεσαν κάτω φοβισμένοι μὲ τὸ πρόσωπο πρὸς τὴ γῆ.

Ὁ Ἰησοῦς ἐπῆγε τότε κοντὰ τους καὶ εἶπε: «Σηκωθῆτε καὶ μὴ φοβῆσθε». Ἐκεῖνοι τότε ἐπῆραν θάρρος, ἐσήκωσαν τὸ πρόσωπό τους καὶ εἶδαν μπροστά τους μόνο τὸν Ἰησοῦ.

Ἔστερα, ἐνῶ κατέβαιναν ἀπὸ τὸ ὄρος, ὁ Κύριος εἶπε στοὺς μαθητάς Του νὰ μὴν εἰποῦν τίποτε σὲ κανένα, ἀπὸ ὅσα εἶδαν, μέχρις οὗ ἀναστηθῆ ἐκ νεκρῶν.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴ Μεταμόρφωσι τοῦ Σωτῆρος, κάθε χρόνο, στὶς 6 Αὐγούστου.

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος

Μία ἡμέρα ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητὰς Του, πηγαίνοντας πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα, σταμάτησαν στὴν Ἱεριχὼ γιὰ ν' ἀναπαυθοῦν.

Ὅλος ὁ κόσμος, ποὺ εἶχε ἀκούσει γιὰ τὰ θαύματα καὶ τὴ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ, ἔτρεξε νὰ Τὸν ὑποδεχθῆ καὶ νὰ Τὸν ἀκούσῃ.

Ἀνάμεσα στὸ μεγάλο πλῆθος, ποὺ περίμενε τὸν Κύριο, ἦταν κι ἓνας πλούσιος ἀρχιτελώνης, ποὺ τὸν ἔλεγαν **Ζακχαῖο**. Αὐτὸν τὸν εἶχαν ὀρίσει οἱ Ῥωμαῖοι γιὰ νὰ εἰσπράττῃ τοὺς φόρους ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους. Ἦταν ἄνθρωπος σκληρὸς καὶ ἀδικος κι ὁ κόσμος τὸν μισοῦσε καὶ τὸν θεωροῦσε ἀμαρτωλό.

Ὁ Ζακχαῖος ἦταν κοντὸς στὸ ἀνάστημα καὶ δὲν μπορούσε νὰ ἰδῆ, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος. Ἐπειδὴ ὅμως ἤθελε πολὺ νὰ ἰδῆ τὸν Ἰησοῦ, ἀνέβηκε ἐπάνω σὲ μιὰ **συκομορέα**, ποὺ βρισκόταν δίπλα στὸ δρόμο ἀπ' ὅπου θὰ περνοῦσε ὁ Κύριος. Ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ ὁ Χριστός, ἐκοίταξε ἐπάνω καὶ εἶπε: «Ζακχαῖε, κατέβα κάτω γιατί σήμερα θὰ μείνω στὸ σπίτι σου».

Ὁ Ζακχαῖος κατέβηκε ἀμέσως, γεμᾶτος χαρὰ, κι ἔτρεξε στὸ σπίτι του. Σὲ λίγο ἔφθασε ἐκεῖ κι ὁ Ἰησοῦς.

Μερικοί, ποὺ ἄκουσαν τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ, ἄρχισαν νὰ παραπονοῦνται καὶ νὰ λέγουν, ὅτι δὲν εἶναι σωστὸ νὰ φιλοξενηθῆ στὸ σπίτι ἀμαρτωλοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Ζακχαῖος, ποὺ ἤξερε τίς ἀμαρτίες του, μετανόησε καὶ ἀφοῦ προσκύνῃσε τὸν Κύριο, εἶπε: «Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτῆ, Κύριε, θὰ ἀλλάξω ζωή. Τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά μου τὰ δίδω στους φτωχοὺς. Καὶ ὅποιον ἔχω ἀδικήσει ὡς τώρα, θὰ τὸν ἀποζημιώσω στὸ τετραπλάσιο».

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐγύρισε πρὸς τοὺς μαθητὰς του καὶ πρὸς τὸ πλῆθος καὶ εἶπε: «Σήμερα στὸ σπίτι αὐτὸ ἦλθε ἡ σωτηρία. Καὶ τοῦτο, γιατί κι αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ εἶναι. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἦλθε νὰ βρῆ καὶ νὰ σώσῃ τοὺς ἀμαρτωλοὺς».

2. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρεῖτις

Κάποτε ὁ Ἰησοῦς, πηγαίνοντας ἀπὸ τὴν Ἰουδαία στὴ Γαλιλαία, πέρασε ἀπὸ τὴν **Σαμάρεια**. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ Σαμαρεῖτες εἶχαν μεγάλη ἐχθρὰ μεταξύ τους. Οἱ Ἰουδαῖοι θεωροῦσαν τοὺς Σαμαρεῖτες ἀμαρτωλούς, γιατί δὲν ἐλάτρευαν τὸ Θεὸ στὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος, ἀλλὰ ἐπάνω στὸ ὄρος **Γαριζίν**.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ εἶχαν κάμει καὶ πολέμους μεταξύ τους. Ὁ Χριστὸς καὶ οἱ μαθηταὶ Του μπαίνοντας στὴν περιοχή τῆς Σαμάρειας ἔφθασαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι **Σιχάρ**. Ἐκεῖ ἦταν τὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ καὶ σταμάτησαν νὰ ξεκουραστοῦν, γιατί ἡ ζέστη ἦταν μεγάλη.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο οἱ μαθηταὶ Του ἔφυγαν κι ἐπῆγαν στὴν πόλι ν' ἀγοράσουν τρόφιμα. Ὁ Ἰησοῦς καθόταν μόνος Του, κοντὰ στὸ πηγάδι. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἦλθε, μιὰ γυναίκα Σαμαρεῖτις μὲ τὴ στάμνα της, γιὰ νὰ πάρη νερό. Ἡ Σαμαρεῖτις αὐτὴ ἐγνώρισε τὸν Ἰησοῦ κι ἐπειδὴ ἤξαιρε ὅτι ἦταν Ἰουδαῖος, πλησίασε ἀμίλητη στὸ πηγάδι καὶ ἄρχισε νὰ βγάξη νερό.

Ὁ Ἰησοῦς, πὺ διψοῦσε, τὴν παρακάλεσε νὰ Τοῦ δώσῃ λίγο νερό νὰ πιῇ. Αὐτὴ ἀπόρησε πολὺ καὶ εἶπε: «Πῶς ἐσύ, ἓνας Ἰουδαῖος, ζητᾷς ἀπὸ μιὰ Σαμαρεῖτιδα νερό; Ἐγὼ ξέρω, πῶς οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ Σαμαρεῖτες δὲν ἔχουν καμμιά σχέσι μεταξύ τους».

Τότε ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπε: «Ἐὰν ἐγνώριζες ποιὸς εἶμαι, δὲ θὰ περιμένεις νὰ σοῦ ζητήσω νερό, ἀλλὰ θὰ ζητοῦσες ἐσὺ ἀπὸ Μένα νὰ σοῦ δώσω τὸ νερὸ τῆς ζωῆς, ποὺ ἅμα τὸ πιῆς, δὲν θὰ διψᾷς ποτέ».

Ἡ γυναίκα, ποὺ δὲν κατάλαβε τὰ λόγια τοῦ Κυρίου, ἀπόρησε περισσότερο καὶ εἶπε: Κύριε, τὸ πηγάδι εἶναι βαθὺ καὶ δοχεῖο δὲν ἔχεις νὰ βγάλῃς νερό. Πῶς, λοιπόν, θὰ μοῦ δώσης τὸ νερὸ τῆς ζωῆς;»

Ὁ Ἰησοῦς τότε εἶπε: «Ὅποιος πίνει ἀπὸ αὐτὸ τὸ νερὸ διψᾷ πάλι. Ὅποιος ὅμως πίνει ἀπὸ τὸ δικό μου, δὲ διψᾷ ποτέ». Ἔπειτα ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπε πολλὰς λεπτομέρειες ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς, ποὺ ἔκαμαν τὴ γυναίκα νὰ ἀπορήσῃ πρὸς πολὺ.

Ἡ Σαμαρεῖτις, ὅταν ἄκουσε αὐτά, εἶπε: «Κύριε, κατάλαβα ὅτι εἶσαι προφήτης. Σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ εἰπῆς, ποῦ πρέπει νὰ λατρεύωμε τὸ Θεό; Στὸ Ναὸ τοῦ Σολομῶντος ἢ στὸ ὄρος Γαριζίν;»

Ὁ Κύριος τότε τῆς εἶπε: «Ὁ Θεὸς εἶναι Πνεῦμα καὶ μπορεῖ νὰ λατρεύεται παντοῦ, γιὰτὶ βρίσκεται παντοῦ».

Ἡ γυναίκα μαγεύτηκε ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ καὶ εἶπε: «Κύριε, γνωρίζω ὅτι ἔρχεται ὁ Μεσσίας, ὁ λεγόμενος Χριστός, ποὺ θὰ μᾶς τὰ ἐξηγήσῃ ὅλα».

Τότε ὁ Κύριος εἶπε: «Ἐγὼ εἶμαι Αὐτός». Ἡ Σαμαρεῖτις ἀμέσως ἔτρεξε στὴν πόλι καὶ εἶπε ὅλα ὅσα εἶδε καὶ ἄκουσε. Καλοῦσε δὲ ὅλον τὸν κόσμον νὰ πάῃ νὰ ἰδῇ τὸν Ἰησοῦ.

Στὸ μεταξὺ ἔφθασαν οἱ μαθηταὶ μὲ τὰ τρόφιμα καὶ εἶπαν στὸν Ἰησοῦν νὰ φάγῃ. Αὐτὸς τοὺς εἶπε: «Τὸ δικό μου φαγητὸ εἶναι νὰ ἐκτελῶ τὸ θέλημα Ἐκεῖνου, ποὺ μὲ ἀπέστειλε καὶ νὰ τελειώσω τὸ ἔργον Αὐτοῦ».

Ἐνῶ συζητοῦσε μὲ τοὺς μαθητὰς Του, ἔφθασαν ἐκεῖ οἱ Σαμαρεῖτες, γιὰ νὰ γνωρίσουν τὸν Κύριο καὶ νὰ ἀκούσουν τὴ διδασκαλίαν Του.

Ὁ Ἰησοῦς ἔμεινε στὴν πόλι Σιχαρ δύο ἡμέρες διδασκοντας τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ πάρα πολλοὶ Σαμαρεῖτες ἐπίστεψαν σ' Αὐτόν. Ὑστερα ἔφυγε γιὰ τὴ Γαλιλαία.

3. Ὁ Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδιὰ

Ὁ Ἰησοῦς ἔφθασε κάποτε μὲ τοὺς μαθητὰς Του στὴν πόλι Καπερναοῦμ.

Ὅταν ἐκάθησαν νὰ ξεκουραστοῦν, τοὺς ἐρώτησε τί συζητοῦ-

σαν μεταξύ τους στο δρόμο. Αὐτοὶ ὁμως δὲν τοῦ ἀπάντησαν, γιατί συζητοῦσαν ποιός, ἀπὸ αὐτούς, εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ὁ Ἰησοῦς τότε τοὺς εἶπε ὅτι: «ὅποιος θέλει νὰ εἶναι πρῶτος, πρέπει νὰ θεωρῆ τὸν ἑαυτὸν του τελευταῖο, καὶ νὰ τὸν θεωρῆ ὑπηρέτη τῶν ἄλλων».

Ἐκεῖ κοντὰ εὐρίσκονταν μερικά παιδιὰ. Φώναξε τότε ἓνα ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἀφοῦ τὸ εὐλόγησε, τὸ ἀγκάλιασε, τὸ χაῖδεψε καὶ εἶπε: «Ἐὰν δὲν γίνετε καὶ σεῖς ταπεινοὶ καὶ ἀθῶοι, ὅπως αὐτὸ τὸ παιδί, δὲν θὰ εἰσέλθετε εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν».

Ἄλλη φορὰ πάλι πολλὲς μητέρες ἐπῆγαν τὰ παιδιὰ τους στὸν Ἰησοῦ νὰ τὰ εὐλογήσῃ. Οἱ μαθηταὶ ὁμως τοὺς ἐμπόδιζαν, γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχῆσουν τὸν Κύριο.

Ὁ Ἰησοῦς τότε τοὺς εἶπε: «Ἀφήστε τὰ παιδιὰ νὰ ἔλθουν πρὸς Ἐμένα καὶ μὴν τὰ ἐμποδίζετε. Γιατὶ εἰς αὐτὰ καὶ σὲ ὅσους ὁμοιάζουν μὲ αὐτὰ ἀνήκει ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ».

Τότε οἱ μαθηταὶ τὰ ἄφησαν νὰ πλησιάσουν τὸν Ἰησοῦ. Ὁ Κύριος, πὸν ἀγαποῦσε πολὺ τὰ παιδιὰ, τὰ ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά Του καὶ τὰ εὐλόγησε.

ΑΙ ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ὁ Κύριος, ὅταν ἐδίδασκε ἢ ὅταν συνομιλοῦσε με τὸς ἀνθρώπους, χρησιμοποιοῦσε διάφορες παρομοιώσεις καὶ παραβολές. Ἄλλοτε, δηλαδή, ἔλεγε τὸν ἑαυτό του «ἀμνόν», («νυμφίον») ἢ «Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου». Ἄλλοτε πάλι ἔπαιρνε πρόσωπα, εἰκόνες καὶ σκηνές ἀπὸ τῆ ζωῆ καὶ τὶς χρησιμοποιοῦσε στὴ διδασκαλία Του, γιὰ νὰ τὸν καταλαβαίνουν ὅλοι.

Ἔτσι ὅσο ἀμόρφωτοι κι ἂν ἦσαν αὐτοὶ πὸν τὸν ἄκουαν, καταλάβαιναν πολὺ καλὰ ἐκεῖνο πὸν ἤθελε νὰ τοὺς διδάξη, γιὰτὶ ἔνοιωθαν τί ἐννοοῦσε με αὐτά, πὸν ἔλεγε ἢ ἔφερεν σὰν παράδειγμα.

1. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἄφρονος πλουσίου

Μιὰ ἡμέρα στὴ διδασκαλία Του ὁ Κύριος, θέλοντας νὰ διδάξη, πόσο μεγάλο κακὸ εἶναι ἡ πλεονεξία, εἶπε αὐτὴ τὴν παραβολή:

Κάποτε ἦταν ἓνας πολὺ πλούσιος ἄνθρωπος. Εἶχε ἀπ' ὅλα τὰ ἀγαθὰ καὶ πολλὰ κτήματα. Μιὰ χρονιά τὰ κτήματά του ἔκαμαν τόσους πολλοὺς καρπούς, καὶ δὲν ἤξερε πὸν νὰ τοὺς ἀποθηκεύσει.

Σκεπτόταν, λοιπόν, μέρα καὶ νύχτα, τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ.

Ξαφνικὰ τοῦ ἤρθε μιὰ ἰδέα καὶ εἶπε: «Θὰ γκρεμίσω ὅλες τὶς ἀποθήκες μου καὶ θὰ κτίσω ἄλλες, πολὺ μεγαλύτερες. Μέσα σ' αὐτὲς θὰ συγκεντρώσω ὅλη τὴν ἐσοδεία μου καὶ θὰ εἰπῶ: Ψυχὴ μου ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ, πὸν δὲν θὰ τελειώσουν γιὰ πολλὰ χρόνια. Τρῶγε, πίνε καὶ διασκέδαζε».

Ἐκεῖ ὅμως πὸν σκεπτόταν ὅλα αὐτά, παρουσιάστηκε μπροστά του ἄγγελος Κυρίου καὶ τοῦ εἶπε: «Ἄφρον! Ἄφρον! Ταῦτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἠτοίμασας τί νῆσαι;» Δηλαδή: Ἄνοιητε. Αὐτὴ τῇ νύχτα θὰ πεθάνῃς. Ὅλα ὅσα ἔχεις ἐτοιμάσει, τί νος θὰ εἶναι;

Ὅταν τελείωσε τὴν παραβολὴ ὁ Κύριος εἶπε: «Αὐτὰ θὰ πάθουν ὅσοι σκέπτονται μόνο τὸν ἑαυτό τους καὶ ἀποθηκεύουν θησαυροὺς στὴ Γῆ. Ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ κάνουν καλὰς πράξεις, δηλ. νὰ δείχνουν ἀγάπην καὶ συμπόνια πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους γιὰ νὰ ἀποκτήσουν τὸν πλοῦτο τῶν Οὐρανῶν, καὶ νὰ κερδίσουν τὴν οὐράνιον βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

2. Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελῶνου καὶ Φαρισαίου

Σε ἄλλη διδασκαλία Του ὁ Κύριος, θέλοντας νὰ διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι ἐλάττωμα, ἐνῶ ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι μεγάλη ἀρετὴ, εἶπε τὴν παρακάτω παραβολή.

Μιὰ ἡμέρα ἀνέβηκαν στὸ Ναὸ δυὸ ἄνθρωποι γιὰ νὰ προσευχηθοῦν. Ὁ ἓνας ἦταν Φαρισαῖος, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἦταν τελῶνης, δηλαδή ἄνθρωπος ποὺ ὅλοι τὸν θεωροῦσαν ἄδικο καὶ ἁμαρτωλό.

Ὁ Φαρισαῖος ἐστάθηκε στὴ μέση τοῦ Ναοῦ κι ἄρχισε νὰ προσεύχεται δυνατά, γιὰ νὰ τὸν ἀκοῦνε ὅλοι :

—Σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου, ἔλεγε, γιὰτι δὲν εἶμαι σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ποὺ εἶναι ἄρπαγες, ἄδικοι καὶ ἁμαρτωλοί, ὅπως αὐτὸς ἐκεῖ ὁ Τελῶνης. Νηστεύω δυὸ φορὲς τὴν ἐβδομάδα καὶ δί-
δω τὸ ἓνα δέκατο ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά μου στοὺς φτωχοὺς.

Ὁ Τελῶνης ὅμως ποὺ ἤξερε τίς ἁμαρτίες του, ντριπέταν γι' αὐτές. Στάθηκε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ Ναοῦ σκυφτός, χωρὶς καθόλου νὰ σηκῶνῃ τὰ μάτια του στὸν Οὐρανό. Κτυποῦσε τὸ στήθος του καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια προσευχόταν κι ἔλεγε : «Θεέ μου, ἐλέησέ με (συγχώρησέ με) τὸν ἁμαρτωλό».

Τὰ ἴδια λόγια ἐπαναλαμβάνει πολλές φορές. Στὸ τέλος τῆς παραβολῆς ὁ Ἰησοῦς εἶπε : «Ὁ Τελῶνης ἐγύρισε στὸ σπίτι του συγχωρημένος ἀπὸ τὸ Θεό». Καὶ πρόσθεσε : «Πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται. ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται».

3. Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα Παρθένων

Θέλοντας ὁ Κύριος νὰ διδάξῃ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ἔτοιμοι, γιατί δὲν ξέρουν πότε θὰ πεθάνουν, εἶπε τὴν παρακάτω παραβολή:

Κάποτε γινόταν ἕνας γάμος στὸ ὁποῖο ἦταν καλεσμένες δέκα παρθένες νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν νυμφίο (γαμπρό). Εἶχαν ἐτοιμάσει τὶς λαμπάδες τους (λυχνάρια), γιατί ἦταν νύχτα.

Οἱ πέντε ἀπὸ αὐτές, ποὺ ἦσαν φρόνιμες, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ λάδι, ποὺ ἔβαλαν στὸ λυχνάρι τους, ἐπῆραν καὶ ἄλλο, μήπως τοὺς χρειαστῆ. Οἱ ἄλλες πέντε, ποὺ ἦσαν μωρὲς (ἀνόητες), ἐγέμισαν μόνον τὰ λυχνάρια τους, γιατί ἐνόμισαν ὅτι δὲ θὰ ἀργοῦσε νὰ φθάσῃ ὁ νυμφίος.

Ὁ νυμφίος ὁμως ἀργοῦσε ναρθῆ. Ἡ ὥρα περνοῦσε. Ὅλες ἐνύσταξαν καὶ ἀποκοιμήθηκαν. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἀκούστηκε μιὰ δυνατὴ φωνή:

«Ἴδου ὁ νυμφίος ἔρχεται! Ἐλάτε νὰ τὸν προῦπαντήσετε». Τότε ἐξύπνησαν ὅλες καὶ ἄρχισαν νὰ ἐτοιμάζουν τὰ λυχνάρια τους.

Οἱ πέντε φρόνιμες ἔοριξαν τὸ λάδι, ποὺ εἶχαν μαζί τους καὶ ἦσαν ἔτοιμες. Οἱ ἄλλες ὁμως πέντε δὲν εἶχαν λάδι καὶ τὰ λυχνάρια τους ἔσβηναν. Τότε εἶπαν στὶς φρόνιμες:

«Δώστε σὲ μᾶς λίγο λάδι, γιατί τὰ λυχνάρια μας σβήνουν». Οἱ φρόνιμες ὁμως ἀπάντησαν: «Δὲν μπορούμε νὰ σᾶς δώσουμε, γιατί φοβούμεστε μήπως δὲν φθάσῃ οὔτε καὶ σὲ μᾶς. Καλύτερα νὰ πᾶτε ν' ἀγοράσετε». Οἱ μωρὲς παρθένες ἔτρεξαν ν' ἀγοράσουν. Στὸ μεταξύ ὁμως ἦλθε ὁ νυμφίος.

Οἱ φρόνιμες τὸν ὑποδέχθηκαν μὲ ἀναμμένες τὶς λαμπάδες τους καὶ ἐμπῆκαν στὸ σπίτι. Ἀμέσως τότε ἡ πόρτα ἐκλείσει.

Ὅταν ἐφθάσαν οἱ μωρὲς παρθένες εὐρῆκαν τὴν πόρτα κλειστή. Ἐκτύπησαν τότε φωνάζοντας: «Κύριε, Κύριε, ἀνοιξέ μας». Ὁ Κύριος ὁμως εἶπε: «Δὲν σᾶς γνωρίζω καὶ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς δεχθῶ».

Ὅταν τελείωσε τὴν παραβολή, ὁ Ἰησοῦς εἶπε:

«Ἀγρυπνεῖτε καὶ νὰ εἰσθε πάντοτε ἔτοιμοι, δηλ. νὰ κάνετε καλὰ ἔργα γιατί δὲν γνωρίζετε τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἔρχεται ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου».

4. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἐλεήμονος Σαμαρείτου

Μιὰ ἡμέρα, πού ἐδίδασκε ὁ Ἰησοῦς, τὸν ἐπλησίασε ἓνας νομικὸς (ἄνθρωπος πού ἐγνώριζε τὸν Μωσαϊκὸ νόμο) καὶ τὸν ἐρώτησε: «Διδάσκαλε, τί νὰ κάμω, γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνια ζωή;»

Ὁ Κύριος, πού ἤξερε τὴ μόρφωσί του, τοῦ εἶπε: «Τί γράφει ὁ νόμος τοῦ Μωϋσῆ, τὸν ὁποῖον ἐστὶ τόσο καλὰ διαβάξεις;» Αὐτὸς δὲ ἀπάντησε: «Νὰ ἀγαπᾶμε τὸν Θεὸν μὲ ὅλη τὴν ψυχὴν μας καὶ τὸν πλησίον μας ὅπως τὸν ἑαυτὸ μας». «Πολὺ σωστὰ ἀπάντησες!» τοῦ εἶπε ὁ Κύριος. «Κάμε καὶ σὺ αὐτὸ καὶ θὰ κληρονομήσῃς τὴν αἰώνια ζωή».

Ὁ Νομικὸς ὅμως, πού δὲν ἐπῆγε νὰ διδαχθῆ, ἀλλὰ γιὰ νὰ πειράξῃ τὸν Ἰησοῦ, ἐρώτησε πάλι: «Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ πλησίον;» Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε τὴν παρακάτω παραβολή:

Ἐνας ἄνθρωπος κατέβαινε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ στὴν Ἱεριχώ. Στὸ δρόμο τὸν ἔπιασαν λησταί, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ τὸν ἐγδυσαν καὶ τὸν ἐπλήγωσαν ἄσχημα, τὸν ἄφησαν ἐκεῖ μισοπεθαμένο κι ἔφυγαν.

Κατὰ τύχη, ἔπειτα ἀπὸ λίγο, περνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ ἓνας ἱερεὺς. Αὐτός, ἂν καὶ εἶδε τὸν πληγωμένο σὲ κακὴ κατάστασι, προχώρησε κι ἔφυγε.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα πέρασε ἓνας **Λευίτης**. Κι αὐτὸς ὅμως ἔκαμε τὸ ἴδιο. Ὑστερα ἔφθασε ἓνας Σαμαρείτης. Αὐτός, μόλις εἶ-

δε τὸ δυστυχημένο ἐκείνον ἄνθρωπο σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, κατέβηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ ζῶο του καὶ τὸν πλησίασε.

Δὲν ἐσκέφτηκε καθόλου ἂν ὁ πληγωμένος ἦταν Ἰουδαῖος, δηλαδὴ ἐχθρὸς τῶν Σαμαρειτῶν. Ἐπλυνε προσεκτικὰ τὶς πληγές του μὲ κρασί, τὶς ἄλειψε λάδι καὶ ἔδωσε τὰ τραύματά του μὲ προσοχή. Ὑστερα τὸν ἔβαλε ἐπάνω στὸ ζῶο του καὶ τὸν ἐπῆγε σὲ ἓνα πανδοχεῖο ποῦ ἦταν ἐκεῖ κοντά.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁμοῦς ἔπρεπε νὰ φύγη. Κάλεσε τὸν πανδοχεῖα (ξενοδόχο) τοῦ ἔδωσε δύο δηνάρια (χρυσᾶ νομίσματα) καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν περιποιηθῆ, ὥσπου νὰ γίνῃ καλά. Τοῦ εἶπε δὲ ἀκόμη: Ἐάν ξοδέψης περισσότερα, στὴν ἐπιστροφή μου θὰ σοῦ τὰ πληρώσω. Κι ἔφυγε.

Ὅταν τελείωσε τὴν παραβολὴ ὁ Κύριος, ἐρώτησε τὸ Νομικόν: «Ποῖός ἀπὸ τοὺς τρεῖς σοῦ φαίνεται, ὅτι ἦταν ὁ πλησίον, γιὰ τὸ δυστυχημένο αὐτὸν ἄνθρωπο;» «Αὐτὸς ποῦ τὸν περιποιήθηκε», ἀπάντησε ὁ Νομικός. «Πῆγαινε λοιπὸν καὶ νὰ κάνῃς καὶ σὺ τὸ ἴδιον», τοῦ εἶπε τότε ὁ Κύριος. Μὲ τὴν παραβολὴ αὐτὴ ὁ Ἰησοῦς μᾶς διδάσκει ὅτι **πλησίον** εἶναι κάθε ἄνθρωπος, καὶ ὁ ἐχθρὸς μας ἀκόμη.

5. Ἡ παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, γιὰ νὰ διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους, πόσο φιλεῦσπλαχνος εἶναι ὁ Θεὸς καὶ ὅτι συγχωρεῖ τὶς ἁμαρτίες, ἐκείνων, ποῦ πραγματικὰ μετανοοῦν, εἶπε τὴν παρακάτω παραβολὴ:

Ἐνας ἄνθρωπος εἶχε δύο υἱούς. Ὁ μικρότερος μιὰ ἡμέρα ἐζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα του τὸ μερίδιό του, ἀπὸ τὴν περιουσία του. Ὅταν τὸ ἐπῆρε, τὸ ἐπώλησε καί, ἀφοῦ συγκέντρωσε ὅλα τὰ χρήματα, ἔφυγε σὲ μακρινὴ χώρα. Ἐκεῖ ἄρχισε νὰ ζῆ ζωὴ ἄσωτη καὶ σὲ λίγο καιρὸ ἐξώδεψε ὅλα τὰ χρήματά του. Μόλις αὐτὰ τελείωσαν, ἄρχισε νὰ πεινᾷ καὶ νὰ ὑποφέρει, γιὰτὶ κανένας δὲν τοῦ εἶδνε σημασία.

Γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα, ἀναγκάστηκε νὰ γίνῃ ὑπηρέτης σ' ἓναν πλούσιον τῆς χώρας ἐκείνης. Αὐτὸς τὸν ἔστειλε νὰ βόσκη τοὺς χοίρους. Ἡ ζωὴ του ὁμοῦς ἦταν τόσο ἄθλια, ποῦ γιὰ νὰ χορτάσῃ, ἀναγκαζόταν νὰ τρώγῃ ξυλοκέρατα, ποῦ ἔτρωγαν καὶ οἱ χοῖροι. Τὰ ρούχα του εἶχαν γίνῃ σχεδὸν κουρέλια. Μέσα στὴν ἀθλιότητα αὐτὴ ποῦ ζοῦσε, θυμῆθηκε τὸ σπῆτι τοῦ πατέρα του καὶ εἶπε μέσα του:

— Πόσοι ὑπηρετές τοῦ πατέρα μου τρώγουν, ὅσο θέλουν καὶ χορταίνουν, ἐνῶ ἐγὼ πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα. Θὰ φύγω λοιπὸν καὶ θὰ πάω πάλι στὸν πατέρα μου. Θὰ πέσω στὰ πόδια του καὶ θὰ τοῦ εἰπῶ :

— Πατέρα, ἀμάρτησα μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ σὲ ἐσένα καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λέγωμαι πιά παιδί σου. Σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ πάρης γιὰ ὑπηρετὴ σου. Κι ἀμέσως ἔφυγε νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του.

Ὁ πατέρας του, ποὺ πάντα τὸν ἐπερίμενε, ὅταν τὸν εἶδε ἀπὸ μακριά, τὸν ἐγνώρισε κι ἔτρεξε μὲ μεγάλη χαρὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῆ. Τὸν ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν ἐφίλησε. Κλαίοντας, καὶ μετανιωμένος ὁ γιὸς του τοῦ εἶπε :

Πατέρα, ἀμάρτησα μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ μπροστὰ σὲ σένα καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λέγωμαι πιά παιδί σου.

Ὁ πατέρας του ἐφώνησε τότε τοὺς δούλους καὶ τοὺς εἶπε :

Φέрте τὰ καλύτερα ρούχα νὰ ντυθῆ ὁ γιὸς μου. Δώστε του καινούρια παπούτσια νὰ φορέσῃ καὶ στὸ χέρι του νὰ τοῦ βάλετε χρυσοῦ δαχτυλίδι. Ἐπειτα νὰ σφάξετε τὸ καλοθρεμμένο μοσχάρι, γιὰ νὰ φάμε ὅλοι καὶ νὰ διασκεδάσωμε. Γιατὶ ὁ γιὸς μου αὐτὸς ἦταν νεκρὸς καὶ ἀναστήθηκε· χαμένος κι εὑρέθηκε. Κι ἀφοῦ ἔγιναν ὅλα ὅπως διέταξε, ἄρχισε τὸ φαγητὸ καὶ τὸ γλέντι.

Ὁ μεγαλύτερος γιὸς του ὅμως ἀπουσίαζε στὰ κτήματα. Ὅταν ἐγύρισε καὶ πλησίασε στὸ σπίτι, ἄκουσε τραγούδια, γέλια καὶ χαρούμενες φωνές.

Φώναξε ἓνα παιδί, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔμαθε ὅλα, ὅσα εἶχαν συμβῆ. Μόλις τ' ἄκουσε αὐτά, στενοχωρήθηκε πολὺ καὶ δὲν ἤθελε νὰ πλησιάσῃ στὸ σπίτι. Ἐβγήκε τότε ὁ πατέρας του καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ μῆ πρὸς τὸ σπίτι. Ἐκεῖνος ὁμως στενοχωρημένος τοῦ εἶπε :

— Πατέρα, ἐγὼ σὲ δουλεύω πιστὰ τόσα χρόνια καὶ ὁμως σὺ ποτὲ δὲν μοῦ ἔδωσες οὔτε ἓνα κασικᾶκι νὰ φάω καὶ νὰ διασκεδάσω μὲ τοὺς φίλους μου. Τώρα πού γύρισε ὁ ἄσωτος ἀδελφός μου, πὸν κατασπατάλησε ὅλη τὴν περιουσία του, ἔσφαξες «τὸν μόνον τὸν σιτευτόν».

Τότε ὁ πατέρας τοῦ εἶπε : « Παιδί μου, ἄδικα παραπονεῖσαι. Ἐσὺ εἶσαι πάντοτε μαζί μου καὶ ὅλη ἡ περιουσία μου εἶναι δική σου. Καὶ σὺ πρέπει νὰ χαρῆς καὶ νὰ γλεντήσης, πὸν ἐγύρισε ὁ ἀδελφός σου· γιατί ἦταν νεκρός καὶ ξανάζησε, χαμένος καὶ βρέθηκε».

Μὲ τὴν παραβολὴ αὐτὴ ὁ Κύριος θέλει νὰ μᾶς διδάξῃ ὅτι, ὅπως ὁ πατέρας συγχώρησε τὸν ἄσωτο υἱό, ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς συγχωρεῖ ὅλους τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους, πὸν μετανοοῦν εἰλικρινὰ καὶ γυρίζουν κοντὰ του.

6. Ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου

Σὲ μιὰ μικρὴ πόλι, τὴ **Βηθανία**, ὁ Ἰησοῦς εἶχε ἓνα φίλο, πὸν τὸν ἔλεγαν **Λάζαρο**. Αὐτὸς εἶχε δυὸ ἀδελφές, τὴ **Μαρία** καὶ τὴ **Μάρθα**. Ὄταν ὁ Κύριος βρισκόταν στὰ χωριά, πέρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη, μὲ τοὺς μαθητὰς Του, τὸν εἰδοποίησαν, ὅτι ὁ φίλος Του Λάζαρος ἦταν βαρειαῖ ἄρρωστος. Οἱ ἀδελφές τοῦ Λαζάρου τὸν παρακάλεσαν νὰ τρέξῃ κοντὰ στὸν ἐτοιμοθάνατο ἀδελφό τους, γιὰ νὰ τὸν σώσῃ.

Ὁ Ἰησοῦς ἄκουσε αὐτὰ καὶ εἶπε : « Ἡ ἀσθένεια αὐτῆ τοῦ Λαζάρου δὲν εἶναι γιὰ θάνατο, ἀλλὰ γιὰ νὰ δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

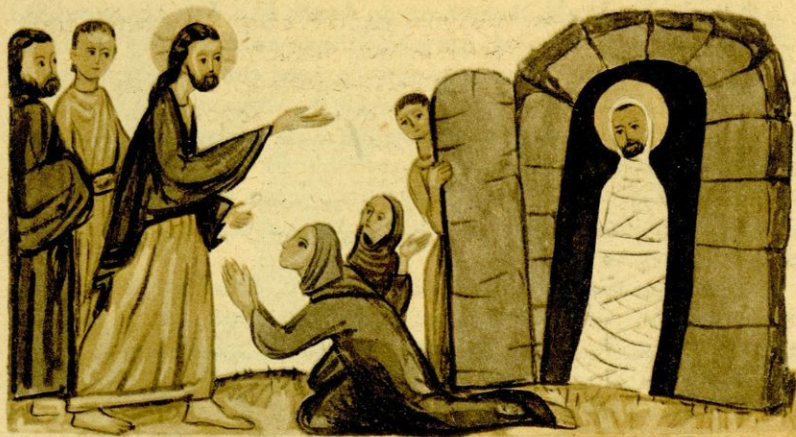
Ἀφοῦ ἔμεινε ἐκεῖ ἀκόμη δυὸ ἡμέρες, εἶπε στοὺς μαθητὰς Του : « Ὁ φίλος μας ὁ Λάζαρος ἐκοιμήθη· ἄς πάμε νὰ τὸν ξυπνήσωμε».

Οἱ μαθηταὶ δὲν κατάλαβαν τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ γυρίσῃ στὴ Βηθανία, γιατί φοβοῦνταν, μήπως οἱ Ἰουδαῖοι τοῦ κάνουν κακό. Τότε τοὺς εἶπε :

« Ὁ Λάζαρος ἀπέθανε· ἄς πάμε πρὸς αὐτόν».

Ὄταν ἔφθασαν στὴ Βηθανία, ἐπῆγαν ἀμέσως στὸ σπίτι τοῦ Λαζάρου.

Ὁ Λάζαρος εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ τέσσερες ἡμέρες καὶ τὸν εἶ-

χαν θάψει. Μόλις διαδόθηκε ὅτι ἐφθανε ὁ Ἰησοῦς, ἡ Μάρθα ἔτρεξε νὰ Τὸν ὑποδεχθῆ. Τὸν πλησίασε καὶ δακρυσμένη τοῦ εἶπε:

«Κύριε, ἂν ἦσουν ἐδῶ, δὲ θὰ πέθαινε ὁ ἀδελφός μου. Ἄλλὰ καὶ τώρα ξέρω, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ σοῦ δώσῃ ὅ,τι Τοῦ ζήτησης».

Ὁ Ἰησοῦς τότε εἶπε:

«Μὴν κλαῖς! Ὁ ἀδελφός σου θὰ ἀναστηθῆ. Ἐγὼ εἶμαι ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάστασις. Ὅποιος πιστεύει σὲ Μένα, δὲν θὰ πεθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα! Ἐσὺ πιστεύεις αὐτό;»

«Ναί, Κύριε», εἶπε ἡ Μάρθα, «πιστεύω, ὅτι Σὺ εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ». Κι ἀμέσως ἔτρεξε καὶ ἐφώνησε τὴν ἀδελφή της Μαρία. Ὁ Ἰησοῦς, ὅταν εἶδε καὶ τὶς δυὸ ἀδελφές μαζί νὰ κλαῖνε, συγκινήθηκε πολὺ, καὶ ζήτησε νὰ Τὸν πᾶνε στὸν τάφο. Ἐφθασε ἐκεῖ μὲ τοὺς μαθητάς Του, τὶς ἀδελφές τοῦ Λαζάρου καὶ μὲ πολὺν κόσμον.

«Σηκῶστε τὴν πέτρα ποὺ κλείνει τὸν τάφο», εἶπε ὁ Κύριος.

Τότε ἡ Μάρθα εἶπε: Κύριε, εἶναι τέσσερες ἡμέρες, ποὺ ἔχει ταφῆ καὶ θὰ μυρίζῃ».

Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπάντησε:

«Νὰ πιστεύῃς, Μάρθα, καὶ θὰ ἴδῃς τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ».

Ὅταν ἐσήκωσαν τὴν πλάκα τοῦ τάφου, ὁ Ἰησοῦς ἐπλησίασε, προσευχήθηκε καὶ ἐφώνησε:

«Λάζαρε, δεῦρο ἔξω!» Ἀμέσως τὸ νεκρὸ σῶμα ἐπῆρε πάλι ζωὴ

καὶ ὁ Λάζαρος σηκώθηκε καὶ ἐβγήκε ἀπὸ τὸν τάφο. Τὸν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι ὁ Κύριος καὶ τὸν παρέδωσε στὶς ἀδελφές του.

Ἡ ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου διαδόθηκε ἀμέσως σὲ ὅλη τὴν Ἰουδαία, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τὴν εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους.

Οἱ Φαρισαῖοι, μόλις τὸ ἔμαθαν, ἔκαναν συμβούλιο πῶς νὰ πιάσουν καὶ νὰ καταδικάσουν τὸν Ἰησοῦ.

Τὴν ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου ἡ Ἐκκλησία μας τὴν ἐορτάζει κάθε χρόνο τὸ Σάββατο, παραμονὴ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων. Τότε ψάλλεται καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον :

«Τὴν κοινήν ἀνάστασιν πρὸ τοῦ Σοῦ πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἤγειρας τὸν Λάζαρον, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς, ὡς οἱ παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, Σοὶ τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν. Ὡσαννά ἐν τοῖς Ὑψίστοις, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὄνοματι Κυρίου».

ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. Ἡ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα

Μετὰ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου, ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητὰς Του ἀνεχώρησε γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐπλησίαζε τὸ Πάσχα καὶ ἤθελε νὰ τὸ γιορτάσῃ ἐκεῖ. Σὲ λίγο ἔφθασαν στὸ ὄμορφο χωριὸ **Βηθφαγῆ** καὶ ἐκάθησαν νὰ ξεκουραστοῦν. Ἐφώνηξε τότε δύο μαθητὰς του καὶ τοὺς εἶπε :

«Πηγαίνετε στὸ ἀπέναντι χωριὸ καὶ θὰ εὑρετε μίαν ὄνον μὲ τὸ πουλάρι τῆς, ποὺ στὴ ράχι του δὲν ἔχει καθήσει ἄνθρωπος ἀκόμη. Νὰ πάρετε τὸ πουλάρι καὶ νὰ τὸ φέρετε ἐδῶ. Ἄν τυχὸν σὰς ἐρωτήσῃ κανεὶς, γιὰτὶ τὸ παίρνετε, νὰ εἰπῆτε ὅτι τὸ θέλει ὁ Διδάσκαλός μας».

Οἱ μαθηταὶ ἔκαμαν ὅ,τι τοὺς εἶπε. Ὅταν τὸ ἔφεραν, ἔστρωσαν στὴ ράχι του τὰ φορέματά τους, ἐκάθησε ἐπάνω ὁ Ἰησοῦς καὶ ἐξέκίνησαν γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα.

Ἔτσι ἐπαληθεύτηκε ἡ προφητεία τοῦ προφήτου Ζαχαρία, ποὺ ἔλεγε : «Ἴδου ὁ Βασιλεὺς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πώλου ὄνου».

Οἱ κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ πολλοὶ προσκυνηταί, ὅταν ἄκουσαν, ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, ἐβγήκαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν. Ἄλλοι κρατοῦσαν στὰ χέρια τους κλωνάρια ἀπὸ φοίνικες καὶ ἄλλοι ἔστρωναν κάτω στὸ δρόμο κλαδιὰ δένδρων ἢ λουλούδια ἢ τὰ ροῦχα των, γιὰ νὰ περάσῃ ὁ Κύριος. Ὅλοι μαζί ἐφώνηζαν : «Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις»

Οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ὅταν εἶδαν τὸν ἐνθουσιασμό, μὲ τὸν ὁποῖον ὑποδέχτηκε ὁ λαὸς τὸν Ἰησοῦ καὶ τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου, ζητοῦσαν εὐκαιρία νὰ τοῦ κάμουν κακό.

Μερικοὶ ἐπλησίασαν τὸν Ἰησοῦ καὶ εἶπαν : «Κύριε, μάλωσε τοὺς μαθητὰς Σου νὰ σωπάσουν».

Ὁ Κύριος τοὺς ἀπάντησε : «Καὶ ἂν αὐτοὶ σωπάσουν, θὰ φωνάξουν οἱ πέτρες».

Ὁ Ἰησοῦς ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ πλῆθος, ποῦ ὅσο πήγαινε καὶ ἐγίνετο μεγαλύτερο, εἰσῆλθε στὰ Ἱεροσόλυμα. Κι ἐκεῖνοι ἀκόμη ποῦ δὲν Τὸν ἐγνώριζαν, μόλις ἐμάθαιναν ποῖος εἶναι ἐφώναζαν μαζί με τοὺς ἄλλους: «Ὡσαννὰ (ζήτω) τῷ Υἱῷ Δαυὶδ. Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις».

Ὁ Ἰησοῦς, συνεχίζοντας τὴ θριαμβευτικὴ πορεία Του, ἔφθασε μπροστὰ στὸ Ναὸ τοῦ Σολομῶντος. Κατέβηκε ἀπὸ τὸ πουλάρι καὶ προχώρησε μόνος στὸ προαύλιο. Ἐκεῖ εἶδε ὅτι ὄλος ὁ τόπος γύρω ἀπὸ τὸ Ναὸ εἶχε μεταβληθῆ σὲ σταῦλο καὶ τόπο ἀγορᾶς διαφόρων πραγμάτων (παζάρι).

Ἄλλοι πωλοῦσαν καὶ ἄλλοι ἀγόραζαν διάφορα ζῶα, κοσμηματά καὶ ἄλλα εἶδη, φωνάζοντας δυνατά.

Ὁ Ἰησοῦς ἐθύμωσε πολύ. Ἐκαμε ἀπὸ χονδρὸ σχοινὶ ἓνα φραγγέλιο (μαστίγιο) καὶ ἔδωξε ἀπὸ τὸ Ναὸ τοὺς ἐμπόρους λέγοντας: «Ὁ Οἶκος Μου εἶναι Οἶκος προσευχῆς καὶ σεῖς τὸν ἐκάματε σπηλιὰ ληστῶν».

Ὅλοι οἱ ἐμποροὶ ἔφυγαν καὶ συγκεντρώθηκε ἐκεῖ τὸ πλῆθος γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴ Διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου.

Τὴ θριαμβευτικὴ εἴσοδο τοῦ Ἰησοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα ἐορτάζει κάθε χρόνο ἡ Ἐκκλησία μας τὴν **Κυριακὴ τῶν Βαΐων**, μιὰ Κυριακὴ πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία μας μοιράζει σὲ ὅλους κλαδιὰ ἀπὸ βᾶγια.

2. 'Ο 'Ιησοῦς ὁμιλεῖ κατὰ τῶν Φαρισαίων

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἦλθε πάλι ὁ 'Ιησοῦς στὸ Ναὸ γιὰ νὰ διδάξῃ. Μεγάλο πλῆθος ἔτρεξε νὰ Τὸν ἀκούσῃ. Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἔκαμαν πάλι συμβούλιο, γιὰ νὰ εὑρουν αἰτία νὰ Τὸν συλλάβουν. Ἦθελαν νὰ βροῦν μιὰ αἰτία, γιὰ νὰ δικαιολογηθοῦν στὸ λαό, ποῦ ἀγαποῦσε πολὺ τὸ Χριστό.

Ἐπῆγαν λοιπὸν καὶ αὐτοὶ στὸ Ναὸ νὰ ἀκούσουν, δῆθεν, τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου. Ὁ 'Ιησοῦς μιλοῦσε στὸ λαό, ἐξηγώντας μὲ ἀπλᾶ λόγια τὸ Μωσαϊκὸ Νόμο. Οἱ Φαρισαῖοι ἄρχισαν νὰ κάνουν διάφορες ἐρωτήσεις, γιὰ νὰ βροῦν ἀφορμὴ ἀπὸ κάποια ἀπάντησί του, καὶ νὰ τοῦ στηρίξουν κατηγορία.

Ὁ 'Ιησοῦς, ποῦ ἤξερε τὸ σκοπὸ τους, ἐγύρισε πρὸς τοὺς μαθητὰς Του καὶ τοὺς ἐμίλησε γι' αὐτούς. Ἐπειτα ἐγύρισε πρὸς τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους καὶ ἀγανακτισμένος εἶπε :

«Ὅσα ὑμῖν Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί». Δηλαδή: «'Αλίμονό σας, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ποῦ ἄλλα λέτε καὶ διδάσκετε καὶ ἄλλα κάνετε.

'Αλίμονό σας, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ποῦ διῶλίζετε τὸν κώνωπα καὶ καταπίνετε τὴν κάμηλον.

'Αλίμονό σας, ποῦ δὲν ἀφήνετε τοὺς ἀνθρώπους νὰ κερδίσουν τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, γιὰτὶ δὲν μπορεῖτε νὰ τὴν κερδίσετε ἐσεῖς.

'Αλίμονό σας, ποῦ κατατρῶγετε τὸ σίτι τῆς χήρας καὶ ἀρπάζετε τὴ δεκάρα τοῦ φτωχοῦ, ἀφοῦ τοὺς ξεγελάτε μὲ μεγάλες προσευχές.

'Αλίμονό σας, γιὰτὶ μοιάζετε μὲ τοὺς τάφους, ποῦ ἀπ' ἔξω λάμπουν, ἐνῶ μέσα εἶναι γεμάτοι κόκκαλα καὶ ἀκαθαρσία.

'Αλίμονό σας, ποῦ ἀγαπάτε τὴν ἐπίδειξι καὶ σὰς ἀρέσει νὰ σὰς ἀποκαλοῦν διδασκάλους καὶ ὁδηγούς, ἐνῶ ἐσεῖς ἐνδιαφέρεσθε μόνο γιὰ τὰ πλούτη σας.

'Αλίμονο, ποῦ θέλετε νὰ κάνετε τοὺς ὁδηγούς, ἐνῶ εἶσθε τυφλοί. Εἶσθε γεννήματα ὀχιάς καὶ σπόροι τοῦ διαβόλου· ἐσκοτώσατε τοὺς προφήτας καὶ ἐλιθοβολήσατε ἀθῶους καὶ δίκαιους.

'Αλήθεια σὰς λέγω, ὅτι ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ θὰ πέσῃ στὸ κεφάλι σας».

Ὅστερα, κοιτάζοντας πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, εἶπε :

«Ἱερουσαλήμ, Ἱερουσαλήμ! Πολλὲς φορές θέλησα νὰ συγκεντρώσω τὰ παιδιὰ σου. Αὐτὰ ὅμως δὲ θέλησαν νὰ μὲ ἀκούσουν. Τώρα νά! Θὰ ἀπομείνῃς πιά ἔρημη».

Ὅταν ἐτελείωσε ὁ Κύριος, ἐβγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ Ναὸ. Τότε τὸν

ἐπλησίασε ὁ μαθητὴς Του Φίλιππος καὶ τοῦ εἶπε: «Κύριε, θέλουν νὰ Σε ἰδοῦν μερικοὶ ξένοι. Εἶναι Ἕλληνες».

Ἐτυχε τότε νὰ βρισκῶνται στὰ Ἱεροσόλυμα μερικοὶ Ἕλληνες, ποὺ ζήτησαν νὰ ἰδοῦν τὸ Κύριο,

Ὁ Ἰησοῦς, τοὺς δέχτηκε καὶ τοὺς εἶπε:

«Ἕλληνες! Ἦλθε ἡ ὥρα νὰ δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου».

Ἀργότερα οἱ μαθηταὶ Του ἐνόησαν τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ, ὅταν εἶδαν, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἔγιναν οἱ μεγαλύτεροι κήρυκες τῆς διδασκαλίας Του.

3. Ὁ Μυστικὸς Δείπνος

Πλησίαζε τὸ Πάσχα καὶ ἦταν ἡμέρα Πέμπτη. Ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητὰς Του ἦταν στὴ **Βηθανία**. Ἐπειδὴ ἐγνώριζε ὅσα ἐπρόκειτο νὰ τοῦ συμβοῦν, ἤθελε νὰ ἐορτάσῃ τὴ μεγάλη αὐτὴ ἐορτὴ μαζὺ τους. Ἐκάλεσε λοιπὸν τοὺς μαθητὰς του Πέτρο καὶ Ἰωάννη καὶ τοὺς εἶπε:

«Πηγαίνετε στὴν πόλι. Ὅταν θὰ φθάσετε, θὰ συναντήσετε ἕναν ἀνθρώπο, ποὺ θὰ κρατῇ μιὰ στάμνα μὲ νερό. Νὰ τὸν ἀκολουθήσετε. Νὰ μπῆτε στὸ σπίτι, ποὺ θὰ μῆ κι αὐτὸς καὶ νὰ εἰπῆτε στὸν οἰκοδεσπότη: Ὁ Διδάσκαλός μας θέλει νὰ μᾶς δεῖξῃς τὸ δωμάτιο, ὅπου θὰ φάγῃ μὲ τοὺς μαθητὰς Του».

Οἱ δυὸ μαθηταὶ ἔφυγαν. Φθάνοντας στὰ Ἱεροσόλυμα συνάντησαν στὸ δρόμο τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴ στάμνα. Τὸν ἀκολούθησαν καὶ ἔφθασαν στὸ σπίτι. Μπῆκαν μέσα καὶ εἶπαν στὸν οἰκοδεσπότη τί ἤθελαν καὶ αὐτὸς τοὺς ἔδειξε ἓνα μεγάλο δωμάτιο, στὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖ εἰτοίμασαν τὸ τραπέζι.

Τὸ βράδυ ἦλθε καὶ ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς ὑπόλοιπους μαθητάς Του καὶ ἐκάθησαν ὅλοι γύρω στὸ τραπέζι.

Πρὶν ἀρχίσῃ τὸ δεῖπνο, ὁ Ἰησοῦς σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι Του, ἐπῆρε μιὰ πετσέτα καὶ χύνοντας νερὸ σὲ μιὰ λεκάνη, ἄρχισε νὰ πλένῃ τὰ πόδια τῶν μαθητῶν Του, γιὰ νὰ τοὺς διδάξῃ τὴν ταπεινοφροσύνη.

Οἱ μαθηταὶ ἀπόρρησαν ἀλλὰ δὲ μίλησαν. Μόνον ὁ Πέτρος εἶπε: «Κύριε, δὲν δέχομαι νὰ μοῦ πλύνῃς Ἐσὺ τὰ πόδια».

Ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς ἐπέμενε, ὁ Πέτρος συνέχισε: «Ποτὲ δὲν θὰ μοῦ τὰ πλύνῃς».

Τότε ὁ Κύριος εἶπε: «Πέτρο, ἂν δὲν πλύνω τὰ πόδια σου, δὲν θὰ ἔχῃς θέσι κοντὰ Μου».

Ὁ Πέτρος τότε ἠσύχασε καὶ εἶπε: «Ἄν εἶναι νὰ χάσω τὴν ἀγάπη Σου, Κύριε, δέχομαι καὶ τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια μου καὶ τὸ κεφάλι μου νὰ μοῦ πλύνῃς».

Ἀφοῦ τοὺς ἔπλυνε ὅλων τὰ πόδια τοὺς εἶπε:

«Ἔτσι νὰ κάνετε καὶ σεῖς».

Ὑστερα ὁ Ἰησοῦς εἶπε:

«Ἀλήθεια σὰς λέγω, ἓνας ἀπὸ σὰς θὰ μὲ προδώσῃ».

Οἱ μαθηταὶ ἐταράχθηκαν καὶ ἀνήσυχτοι ἐρωτοῦσαν: «Μήπως εἶμαι ἐγὼ, Κύριε;

Ἀκόμη καὶ ὁ Ἰούδας φαίνόταν πὼς ἦταν ταραγμένος.

Ὁ Ἰωάννης, ὁ πρὸ ἀγαπημένος μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ, ἐπλησίασε τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ εἰπῇ ποιὸς ἀπ' ὅλους εἶναι ὁ προδότης.

Ὁ Κύριος τοῦ εἶπε:

«Εἶναι αὐτὸς ποὺ θὰ τοῦ δώσω ἓνα κομμάτι ψωμί, ἀφοῦ τὸ βουτήξω πρῶτα στὸ πιάτο».

Κι ἀμέσως ἐπῆρε ἓνα κομμάτι ψωμί, τὸ ἐβούτηξε στὸ πιάτο Του καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Ἰούδα λέγοντας:

«Ὅ,τι εἶναι νὰ κάνῃς, κάνε το τὸ γρηγορότερο».

Ὁ Ἰούδας ἐπῆρε τὸ κομμάτι τοῦ ψωμοῦ καὶ ἀμέσως χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Ὑστερα ἔδωσε στοὺς ἄλλους μαθη-

θητάς Του την εὐχή καὶ συμβουλή νὰ ἔχουν ἀγάπη μεταξύ τους, ὅπως τοὺς ἀγάπησε κι Αὐτός.

Ἐπῆρε κατόπιν ἓνα ψωμί, τὸ εὐλόγησε, τὸ ἔκοψε κομμάτια, τὸ μοίρασε στοὺς μαθητάς Του καὶ εἶπε :

— «Λάβετε, φάγετε, τοῦτο ἐστὶ τὸ σῶμα Μου...» «Αὐτὸ νὰ κά-
νετε πάντοτε γιὰ νὰ μὲ θυμᾶστε». Κατόπιν ἐπῆρε ἓνα ποτήρι κρασί, τὸ
εὐλόγησε καὶ εἶπε :

«Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες, τοῦτο ἐστὶ τὸ αἷμα Μου, τὸ τῆς Καινῆς
Διαθήκης, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεισιν ἁμαρτιῶν».

Ἔστερα ἔδωσε πολλὰς συμβουλὰς στοὺς μαθητάς Του, μὰ πὼ
πολὺ τοὺς ἐτόνισε νὰ εἶναι ἀγαπημένοι μεταξύ τους.

Τότε ὁ Πέτρος, γεμάτος ἀνησυχία, ἐρώτησε τὸν Κύριο :

— «Ποῦ θὰ πᾶς, Κύριε ;»

Ὁ Ἰησοῦς ἀπάντησε :

— «Ἐκεῖ πού πηγαίνω Ἐγώ, Πέτρο, δὲν μπορεῖς νὰ μὲ ἀκολουθήσης».

— «Καὶ τῆ ζωῆ μου ἀκόμη θὰ δώσω γιὰ Σένα, Κύριε», εἶπε ὁ
Πέτρος. Τὸ ἴδιο εἶπαν καὶ οἱ ἄλλοι μαθηταί.

Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε :

— «Πέτρο, Πέτρο. Ἀλήθεια σοῦ λέγω. Πρὶν λαλήσῃ ὁ πετεινός,
θὰ μ' ἔχῃς ἀπαρητηθῆ τρεῖς φορές».

X 4. Τὸ Ἀνώτατον Συμβούλιον καὶ ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα

Οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, πού ἀποτελοῦ-
σαν τὸ ἀνώτατο συμβούλιο τῶν Ἰουδαίων, ὠργισμένοι γιὰτὶ δὲν εὐ-
ρισκαν αἰτία γιὰ νὰ συλλάβουν τὸν Ἰησοῦ, συγκεντρώθηκαν στὸ
σπίτι τοῦ Ἀρχιερέα **Καϊάφα** κι ἔκαναν συμβούλιο, γιὰ νὰ βροῦν
τρόπο νὰ συλλάβουν καὶ θανατώσουν τὸν Κύριο.

Ἡ συζήτησι κράτησε πολλὰς ὥρες. Ἄλλοι ἔλεγαν νὰ Τὸν πιά-
σουν χωρὶς ἀφορμή. Ἄλλοι ἔλεγαν νὰ μὴν Τὸν πειράξουν τότε, πού
ἦταν τὸ Πάσχα, γιὰ νὰ μὴν τοὺς ἐπιτεθῆ ὁ λαός, πού ἀγαποῦσε
πολὺ τὸν Ἰησοῦ.

Ἐνῶ ἐπλησίαζαν μεσάνυχτα καὶ ἡ συζήτησι συνεχιζόταν ζωη-
ρῆ, παρουσιάστηκε στὸ Συνέδριο ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης καὶ εἶπε :

— «Ξέρω τί σκέπτεσθε καὶ τί ζητᾶτε. Τί θὰ μοῦ δώσετε νὰ σᾶς
παραδώσω ἐγὼ τὸν Ἰησοῦ» ;

«Τριάκοντα ἀργύρια», εἶπε τότε ὁ Ἀρχιερεὺς.

—«Δέχομαι», εἶπε ὁ προδότης Ἰούδας.

Τοῦ ἔδωσαν ἀμέσως τὰ τριάκοντα ἀργύρια, πού ὁ Ἰούδας τὰ ἔκρυψε στὸν κόρφο του.

—«Ἐκεῖνον πού θὰ φιλήσω, αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ Ἰησοῦς» εἶπε κι ἔφυγε πάλι γιὰ νὰ πᾶν νὰ βρῆ τὸν Κύριο μὲ τοὺς μαθητάς Του.

Εἶχε πάρει πιά τὴ φοβερὴ ἀπόφασιν νὰ προδώσῃ τὸ Διδάσκαλό του.

5. Ἡ σύλληψι τοῦ Ἰησοῦ στοῦ κήπου τῆς Γεθσημανῆ

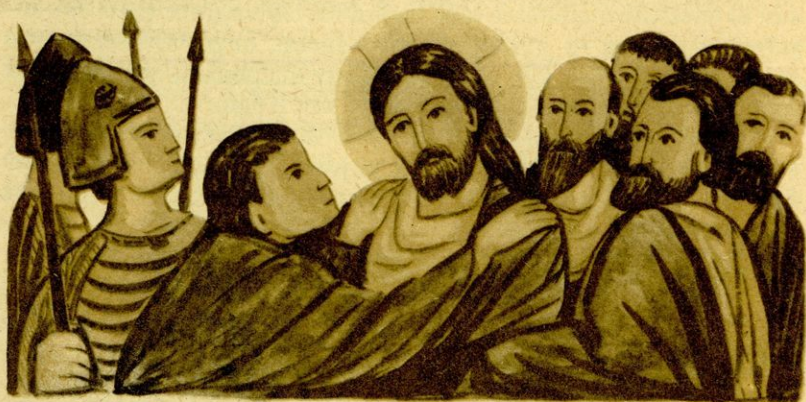
Μετὰ τὸν Μυστικὸ Δεῖπνο ὁ Ἰησοῦς ἐπῆρε τοὺς μαθητάς Του κι ἐπροχώρησαν πρὸς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἐπέρασαν τὸν χεῖμαρο τῶν Κέδρων κι ἔφθασαν στὸν κήπο τῆς Γεθσημανῆ, περίπου κατὰ τὰ μεσάνυχτα. Στὸν κήπο αὐτὸ συνήθιζε νὰ πηγαίνει ὁ Κύριος συχνὰ νὰ προσεύχεται.

Ὅταν ἔφθασαν στὴν εἴσοδο, εἶπε στοὺς μαθητάς Του νὰ μείνουν ἐκεῖ. Ἐπῆρε μαζί Του μόνο τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη κι ἐπροχώρησε στὸ βάθος τοῦ κήπου.

Σταμάτησε σ' ἓνα σημεῖο καὶ τοὺς εἶπε :

«Περίλυπη εἶναι ἡ ψυχὴ μου μέχρι θανάτου. Μείνετε ἐδῶ καὶ ἀγρυπνεῖτε μαζί Μου».

Προχώρησε τότε μόνος λίγο πρὸ πέρα, γονάτισε, ἔπεσε μὲ τὸ

πρόσωπο πρὸς τὴ γῆ κι ἄρχισε νὰ προσεύχεται πρὸς τὸν Οὐράνιο Πατέρα Του λέγοντας:

«Πατέρα μου, ἂν εἶναι δυνατὸν ἄς παρέλθῃ ἀπὸ Ἐμένα τὸ ποτήρι τοῦτο. Καὶ πάλι ἄς γίνῃ ὄχι ὅπως θέλω ἐγώ, ἀλλὰ ὅπως θέλεις Ἐσύ».

Ἐπειτα ἐγύρισε στὸ μέρος ὅπου εἶχε ἀφήσει τοὺς τρεῖς μαθητάς. Τοὺς βρῆκε ὁμως νὰ κοιμοῦνται. Τοὺς ξύπνησε καὶ ἀπευθυνόμενος στὸν Πέτρο εἶπε:

«Κοιμάσθε; Δὲν μπορέσατε μιὰ ὥρα ν' ἀγρυπνήσετε μαζί Μου; Ἄγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε μαζί Μου, γιὰ νὰ μὴν πέσετε σὲ πειρασμό. Τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον ἢ δὲ σὰρξ ἀσθενής.»

Ἐπειτα ἐπῆγε γιὰ δευτέρα φορὰ νὰ προσευχηθῆ. Σὲ λίγο ἐγύρισε κι εὐρῆκε πάλι τοὺς μαθητάς Του κοιμισμένους. Δὲν τοὺς μίλησε καὶ ξαναπῆγε νὰ συνεχίσῃ τὴν προσευχή του.

Ἡ ἀγωνία Του ἦταν μεγάλη καὶ ὁ ἰδρώτας ἔσταζε ἀπὸ τὸ θεῖο πρόσωπό Του.

Μὰ καὶ τὴν τρίτη φορὰ πού ἐπέστρεψε τοὺς εὐρῆκε πάλι νὰ κοιμοῦνται. Τοὺς ξύπνησε καὶ εἶπε: «Κοιμάσθε, λοιπόν; Σηκωθῆτε! Ἴδού, ἔφθασεν ἡ ὥρα, πού θὰ παραδοθῆ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου στὰ χέρια τῶν ἀμαρτωλῶν. Σηκωθῆτε. Ἄς πηγαίνωμεν. Νά, ἔφθασεν ἐκεῖνος πού θὰ μὲ παραδώσῃ».

—Καὶ πραγματικά, ἐκείνη τὴ στιγμή ἐφάνηκαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δένδρα πολλοὶ ἄνθρωποι, πού ἐπλησίαζαν στὸν κῆπο.

Τὸ πλῆθος αὐτό, πού ἐπὶ κεφαλῆς του ἦταν ὁ Ἰούδας ὁ προδότης, τὸ εἶχαν στείλει οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι.

Ἀνάμεσα σ' αὐτὸ ἦσαν καὶ ὠπλισμένοι Ρωμαῖοι στρατιῶτες καὶ ὑπηρέτες τῶν Ἀρχιερέων, μὲ λόγχες, μαχαίρια καὶ ρόπαλα.

Ὅταν ἐπλησίασαν, ὁ Ἰησοῦς προχώρησε λίγο μπροστὰ καὶ εἶπε:

—«Ποῖόν ζητάτε;» Κι ἐκεῖνοι ἀποκρίθησαν:

—«Τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον».

Ὁ Ἰησοῦς μὲ γλυκύτητα εἶπε:

—«Ἐγὼ εἶμαι!»

Τὴν ἴδια στιγμή ἐπλησίασε τὸν Κύριον ὁ Ἰούδας, τὸν ἐφίλησε καὶ εἶπε: «Χαῖρε, Ραβί!».

Τότε ὁ Κύριος εἶπε μὲ παράνονο:

—«Μὲ φίλημα προδίδεις τὸν Διδάσκαλόν σου;»

Οἱ στρατιῶτες ἀμέσως συνέλαβαν τὸν Ἰησοῦ.

Οἱ μαθητὲς τὰ ἔχασαν καὶ δὲν ἤξεραν τί νὰ κάνουν.

Ὁ Πέτρος, θυμωμένος, ὤρμησε νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν Κύριο. Ἐ-

βγαλε τὸ μαχαίρι του κι ἔκοψε τὸ αὐτὶ τοῦ Μάλχου, τοῦ ὑπηρέ-
του τοῦ Ἀρχιερέα.

Ὁ Ἰησοῦς ὁμως ἐμάλωσε τὸν Πέτρο, λέγοντας :

— « Πέτρε, Πέτρε, βάλε τὴν μάχαιράν σου εἰς τὴν θήκην της. Για-
τί ὁποῖος δώσει μάχαιραν, μάχαιραν θὰ λάβῃ. »

Ἐπλησίασε ἔπειτα τὸν ὑπηρέτη, ἐπῆρε τὸ κομμένο αὐτὶ καὶ τὸ
ἔβαλε πάλι στὴ θέσι του.

Οἱ στρατιῶτες, ἀφοῦ ἔδεσαν τὸν Κύριο, ἔφυγαν ἀκολουθού-
μενοι ἀπὸ τὸ πλῆθος. Οἱ μαθηταί, τρομοκρατημένοι, ἐσκόρπισαν.

Μόνον ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης τὸν ἀκολούθησαν, μαζὶ μὲ τὸ
πλῆθος ποῦ συνώδευε τὸν Ἰησοῦ. Χ

6. Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Ἀρχιερέα Ἄννα Ἡ ἄρνησι τοῦ Πέτρου

Ἀπὸ τὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ ἔφεραν δεμένο τὸν Ἰησοῦ στὰ
Ἱεροσόλυμα. Ἦσαν περασμένα μεσάνυχτα καὶ ὁ πολὺς κόσμος εἶχε
κοιμηθῆ. Οἱ δρόμοι ἦσαν σχεδὸν ἔρημοι. Ἔτσι ἔφθασαν στὸ σπίτι
τοῦ Ἀρχιερέα Ἄννα.

Ὁ Ἄννας ἦταν πεθερὸς τοῦ Καϊάφα, ποῦ ἦταν γιὰ ἐκεῖνο τὸ
χρόνο ὁ Ἀρχιερέας. Ὁ Ἄννας ἄρχισε ἀμέσως τὴν ἐξέτασι τοῦ Ἰη-
σοῦ. Τὸν ἐρώτησε γιὰ τὴ διδασκαλία Του καὶ τοὺς μαθητάς Του.
Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε :

« Ἐγὼ ἐδίδαξα φανερὰ τὸν κόσμον. Ἐδίδαξα καὶ στὴ Συναγωγὴ
καὶ στὸ Ναό. Τί μὲ ρωτᾶς, λοιπόν, Ἐμένα ; Ρώτησε ὅλους αὐτοὺς ποῦ
μὲ ἄκουσαν ».

Μόλις ἐτελείωσε τὰ λόγια Του αὐτά, ἓνας βάρβαρος ὑπηρέτης
τοῦ Ἄννα τὸν ἐρράπισε λέγοντας : « Ἔτσι ἀπαντοῦν στὸν Ἀρχιε-
ρέα ; » Ὁ Ἰησοῦς μὲ ἠρεμία καὶ γλυκύτητα τοῦ εἶπε :

« Ἐὰν εἶπα τίποτε κακὸ, πές μου τὸ κακὸ ποῦ εἶπα. Ἄν ὁμως ὄχι,
γιατί μὲ δέρνεις ; »

Τὴν ὥρα ποῦ ὁ Ἄννας ἀνέκρινε τὸν Ἰησοῦ, ὁ Πέτρος μὲ τοὺς
ὑπηρέτες καὶ ἄλλους ἀνθρώπους ἦταν στὴν αὐλή. Ἐκεῖ ποῦ καθό-
ταν, τὸν ἐπλησίασε μιὰ ὑπηρέτρια καὶ τοῦ εἶπε : « Μήπως καὶ σὺ
εἶσαι μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ ; »

« Ὁχι », ἀπάντησε ἀμέσως ὁ Πέτρος. Ὑστερα ἀπὸ λίγο ὁ Πέ-
τρος ἐπλησίασε σὲ μιὰ φωτιά, ποῦ εἶχαν οἱ ὑπηρέτες ἀνάψει, γιὰ
νὰ ζεσταθοῦν. Κάποιος τότε τὸν ἐρώτησε : « Καὶ σὺ εἶσαι μὲ τὸν

Ναζωραῖο.) «Δὲν καταλαβαίνω καὶ δὲν ξέρω τί μοῦ λέγεις. Δὲν εἶμαι», ἀπάντησε ὁ Πέτρος καὶ ἀπομακρύνθηκε.

Ἔστερα, ἀπὸ λίγη ὥρα, γιὰ τρίτη φορὰ, ἕνας συγγενῆς τοῦ Μάλχου, τοῦ ὑπηρετοῦ πού τοῦ ἔκοψε τὸ αὐτὶ ὁ Πέτρος, τὸν ἐπλησίασε, τὸν ἐκοίταξε καλὰ καὶ εἶπε: «Σὲ εἶδα στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ μαζὶ μὲ τὸν Ἰησοῦ».

«Δὲν γνωρίζω τὸν ἄνθρωπο», εἶπε καὶ πάλι, γιὰ τρίτη φορὰ ὁ Πέτρος.

Μόλις ἐτελείωσε τὰ λόγια αὐτά, ἀμέσως ἄκουσε τὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ. Τότε θυμῆθηκε τὰ λόγια τοῦ Διδασκάλου Του καὶ πολὺ στενοχωρημένος ἐβγήκε ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλὴ καὶ ἐκλαψε πικρά.

Ὁ Ἄννας, ἐπειδὴ δὲν κατώρθωσε νὰ εὔρη τίποτε ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ἔστειλε δεμένον στὸν γαμβρό του Καϊάφα, πού ἦταν ἐκείνη τῆ χρονιά ὁ πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου τῶν Ἰουδαίων.

7. Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Συνεδρίου Τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα

Σὲ λίγο ἡ συνοδεία μὲ τὸν Ἰησοῦ ἐφθασε στὸ σπίτι τοῦ Καϊάφα. Ἐκεῖ ἦσαν συγκεντρωμένοι οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Γραμματεῖς, πού ἀποτελοῦσαν τὸ Συνέδριο τῶν Ἰουδαίων.

Ὁ Καϊάφας ἄρχισε ἀμέσως τὴν ἀνάκρισι, ἐνῶ ὅλο τὸ Συνέδριο παρακολουθοῦσε. Προσπαθοῦσαν πάλι νὰ εὔρουν μιὰ κατηγορία γιὰ τὸν Ἰησοῦ. Ὅσοι μάρτυρες παρουσιάστηκαν, δὲν κατέθεσαν τίποτε κακὸ γιὰ τὸν Ἰησοῦ.

Τέλος ἦλθαν δυὸ ψευδομάρτυρες καὶ κατέθεσαν τὰ ἑξῆς: «Αὐτὸς εἶναι ἁμαρτωλός. Τὸν ἀκούσαμε νὰ λέγη, ὅτι μπορεῖ νὰ γκρεμίσει τὸ Ναὸ καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρες νὰ τὸν ξανακτίσει».

Αὐτό, βέβαια, τὸ εἶχε εἰπῆ ὁ Κύριος, ἀλλὰ ἐννοοῦσε μὲ αὐτὸ τὴν τριήμερο ταφὴ καὶ τὴν Ἀνάστασί Του,

Ὁ Καϊάφας τότε ὠργισμένος εἶπε: «Ἀκούεις τί σὲ κατηγοροῦν; Γιατί δὲν ἀπαντᾷς;»

Ὁ Ἰησοῦς ἤσυχος καὶ ἀτάραχος δὲν ἀπάντησε.

Ὁ Καϊάφας, ὀρθιος στὴ μέση τοῦ Συνεδρίου καὶ θυμωμένος ἀπὸ τὴ γαλήνη τοῦ Ἰησοῦ, λέγει πάλι φωνάζοντας: «Σ' ἐξορκίζω στὸ ὄνομα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, εἰπέ μας, ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ;» Ὁ Ἰησοῦς μὲ γαλήνη ἀπάντησε: «Σὺ εἶπας», δηλαδὴ «Ναί, ἐγὼ εἶμαι».

Ὁ Ἀρχιερέας μόλις ἄκουσε αὐτό, ἀγανακτισμένος δὴθεν, ἔσχι-
σε τὰ ρούχα του κι ἐφώναξε: «Ἐβλασφήμησε. Δὲν ἔχομε πιά ἀνάγκη
ἀπὸ μάρτυρες. Τὸ ἀκούσατε ὅλοι σας ὅτι ἐβλασφήμησε. Εἶπε
ὅτι εἶναι υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Τί γνώμη ἔχετε λοιπόν;»

«Ἐνοχος, ἔνοχος θανάτου», ἐφώναξαν ὅλοι. Ἔτσι καταδίκα-
σαν τὸν Κύριο. Μόλις ἐβγήκαν ἀπὸ τὴν αἴθουσα οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ
ὑπηρέτες, καὶ οἱ δούλοι ἄρχισαν νὰ βασανίζουν τὸν Κύριο. Ἄλ-
λοι τὸν ἔβριζαν, ἄλλοι τὸν ἔφτυναν, ἄλλοι τὸν περιγελοῦσαν, ἄλ-
λοι τὸν ἐρράπιζαν καὶ τὸν ἐρωτοῦσαν: «Προφήτευσε, Χριστέ,
ποῖος σὲ ἐρράπισε;». Ὁ Ἰησοῦς, ἀτάραχος, τὰ ὑπέμενε ὅλα.

Ἡ καταδίκη τοῦ Ἰησοῦ διαδόθηκε ἀμέσως σὲ ὅλη τὴν πόλι.
Τὸ ἔμαθε καὶ ὁ προδότης Ἰούδας. Τότε κατάλαβε τὸ μεγάλο κακὸ
ποῦ ἔκανε στὸν ἀθῶο Διδάσκαλό του, μετάνιωσε κι ἔτρεξε στὸ
Συνέδριο. Ἐπέστρεψε τὰ τριάκοντα ἀργύρια στοὺς Ἀρχιερεῖς λέ-
γοντας:

«Ἀμάρτησα. Σᾶς παρέδωσα ἕναν ἀθῶο». Αὐτοὶ τοῦ εἶπαν: «Τί
μᾶς νοιάζει ἐμᾶς; Ἐσὺ νὰ ὄψεσαι!». Ἐφυγε τότε ὁ Ἰούδας ἔξω ἀπὸ
τὴν πόλι κι ἐπῆγε κι ἐκρεμάσθηκε ἀπὸ ἕνα δένδρο. Οἱ Ἀρχιερεῖς,
μὲ τὰ τριάκοντα ἀργύρια τῆς προδοσίας, ἀγόρασαν ἕνα χωράφι,
ποῦ τὸ ἔκαμαν νεκροταφεῖο γιὰ τοὺς ξένους.

8. Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Πιλάτου

Τὸ πρωὶ τῆς Παρασκευῆς συγκεντρώθηκαν πάλι οἱ Ἀρχιερεῖς
στὸ Συνέδριο, γιὰ νὰ ἐπικυρώσουν τὴν καταδίκη τοῦ Χριστοῦ σὲ
θάνατο. Γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ὁμως ἡ ἀπόφαση αὐτή, ἔπρεπε νὰ τὴν
ἐπικυρώσῃ καὶ ὁ Ρωμαῖος διοικητής, ὁ **Πόντιος Πιλάτος**. Ἐφεραν
λοιπόν τὸ Ἰησοῦ δεμένο στὸ **Πραιτώριο**, δηλαδὴ στὸ Διοικητήριο.

Τὸν ἀκολοῦθοῦσε ὅλο τὸ Συνέδριο καὶ πολὺς κόσμος ἀπὸ πλη-
ρωμένους ἀνθρώπους, ποῦ ἐφώναζαν κι ἔβριζαν τὸν Ἰησοῦ. Οἱ Ἀρ-
χιερεῖς ἐβιάζονταν νὰ θανατωθῇ ὁ Ἰησοῦς πρὶν ἀπὸ τὸ Σάββατο,
γιατὶ τὸ Σάββατο ὁ νόμος δὲν ἐπέτρεπε ἐκτελέσεις.

Ὅταν ἔφθασαν στὸν Πιλάτο καὶ εἶπαν τὴν κατηγορία καὶ τὴν
καταδίκη, αὐτὸς παραξενεύτηκε καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἐγκρίνῃ. Ἐ-
βγήκε τότε ἔξω κι ἐρώτησε τὸ πλῆθος:

— «Τί κατηγορία ἔχετε ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου τούτου;»

Οἱ Ἀρχιερεῖς δυσαρεστημένοι τότε ἀπάντησαν: «Ἐὰν δὲν ἦταν
ἔνοχος, δὲν θὰ τὸν ἐφέρναμε ἐδῶ».

Ὁ Πιλάτος, πού δὲν ἤθελε νὰ καταδικάσῃ ἕναν ἀθῶο, τοὺς εἶπε: «Πάρτε Τον καὶ καταδικάστε Τον σύμφωνα μὲ τὸ Νόμο σας». Αὐτοὶ ὁμῶς ἀπάντησαν:

«Δὲν ἔχομε ἐμεῖς δικαίωμα νὰ σκοτώσωμε κανένα». Καὶ γιὰ νὰ ἐπιτύχουν αὐτὸ πού ἤθελαν, ἄρχισαν νὰ κατηγοροῦν πάλι τὸν Ἰησοῦ. Ἐλεγαν ὅτι θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ του Βασιλέα τῶν Ἰουδαίων, ὅτι δὲν ἄφηνε τὸ λαὸ νὰ πληρώνη τοὺς φόρους καὶ ἄλλα.

Ἐμπῆκε τότε μέσα ὁ Πιλάτος καὶ ἐρώτησε τὸν Ἰησοῦ: «Ἐσὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;» Ὁ Ἰησοῦς ἀπάντησε:

— «Ἡ βασιλεία ἡ ἰδική μου δὲν εἶναι στὸν κόσμο αὐτό. Ἐγὼ ἦλθα στὸν κόσμο γιὰ νὰ διδάξω τὴν ἀλήθεια».

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἔκαμαν μεγάλη ἐντύπωση καὶ ἐσκέφθηκε νὰ βρῆ τρόπο νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Ἰησοῦ. Ἐβγῆκε πάλι ἔξω καὶ εἶπε:

— «Ἐγὼ δὲν βρίσκω καμμιά αἰτία γιὰ νὰ καταδικάσω τὸν ἄνθρωπο αὐτόν».

Ἐπῆρχε τότε ἡ συνήθεια, κατὰ τὴν ἐορτὴ τοῦ Πάσχα, νὰ ἀπολύουν ἕνα φυλακισμένο. Στὴ φυλακὴ τότε ἦταν ὁ φοβερὸς ληστής Βαραββᾶς.

Μόλις θυμῆθηκε τὴ συνήθεια αὐτὴ ὁ Πιλάτος, ἐρώτησε τοὺς Ἰουδαίους, ποῖον ἤθελαν νὰ ἀπολύσῃ: τὸν Ἰησοῦν ἢ τὸν Βαραββᾶν; Ὁ ὄχλος τότε ἀπάντησε μὲ μανία: «Τὸν Βαραββᾶν, τὸν Βαραββᾶν καὶ ὄχι τὸν Ἰησοῦ».

— «Τὸν Ἰησοῦ τί νὰ τὸν κάμω;» εἶπε τότε ὁ Πιλάτος.

«Σταύρωσον, Σταύρωσον αὐτόν», ἀπάντησε τὸ πλῆθος. Ὁ Πιλάτος τότε διέταξε νὰ ἐλευθερώσουν τὸν Βαραββᾶ, τὸν δὲ Ἰησοῦν νὰ τὸν μαστιγώσουν. Τότε οἱ στρατιῶται τοῦ Πιλάτου, μαζὶ μὲ τὸν ὄχλον, ἔφεραν τὸν Ἰησοῦ στὴν αὐλὴ τοῦ Πραιτωρίου, τοῦ ἐφόρεσαν κόκκινη χλαμύδα, σὰν ἐκείνη πού φοροῦσαν οἱ βασιλεῖς, τοῦ ἔβαλαν ἀκάνθινο στεφάνι στὸ κεφάλι καί, ἀφοῦ τὸν ἐκύτησαν καὶ τὸν ἔφτυσαν, τὸν ἔστειλαν πάλι στὸν Πιλάτο.

Ὁ Ἰησοῦς μετὰ τὸ μαστίγωμα καὶ τὰ ἄλλα βασανιστήρια, ἦταν σὲ ἐλεεινὴ κατάστασι. Τὸν ἐπῆρε τότε ὁ Πιλάτος καὶ τὸν παρουσίασε στὸν ὄχλο λέγοντας:

«Ἴδου ὁ ἄνθρωπος».

Οἱ Ἰουδαῖοι τότε ἐκραύγασαν ἀκόμη δυνατώτερα: «Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν».

Ἐπειδὴ ὁμῶς οἱ Ἀρχιερεῖς ἐβλεπαν, ὅτι ὁ Πιλάτος ἐδίσταζε νὰ διατάξῃ τὴ θανάτωσι τοῦ Ἰησοῦ, ἔλεγαν φοβερίζοντας:

« Ἄν δὲ δώσης διαταγὴ νὰ θανατωθῇ ὁ Ἰησοῦς, ποῦ ὀνομάζει τὸν ἑαυτό του βασιλέα, δὲν εἶσαι φίλος τοῦ Καίσαρα».

Ὅταν ἄκουσε αὐτὰ ὁ Πιλάτος φοβήθηκε. Παρουσίασε πάλι τὸν Ἰησοῦ καὶ ἐρώτησε: «Τί κακὸν ἔκαμε;»

Ὁ ὄχλος ἀποκρίθηκε πάλι: «Σταυρωθήτω».

Τότε ὁ Πιλάτος ἐπῆρε νερό, ἔπλυνε τὰ χέρια του μπροστὰ στὸν ὄχλο καὶ εἶπε:

«Ἐγὼ εἶμαι ἀθῶος ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ δικαίου τούτου. Σεῖς νὰ ὄψεσθε».

Ὁ λαὸς ἀπὸ κάτω ἐφώναξε μανιασμένους:

«Τὸ αἷμα του ἄς πέσῃ ἐπάνω μας κι ἐπάνω στὰ παιδιά μας». Τότε ὁ Πιλάτος παρέδωσε τὸν Ἰησοῦ στοὺς Ἑβραίους γιὰ νὰ τὸν σταυρώσουν. Ἡ ὥρα ἦταν σχεδὸν ἑννέα, τὸ πρωὶ τῆς Παρασκευῆς.

8. Ἡ σταύρωσι τοῦ Ἰησοῦ

Οἱ Ῥωμαῖοι στρατιῶται καὶ οἱ Ἰουδαῖοι μόλις παρέλαβον τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ τὸν Πιλάτο, τὸν ἐφόρτωσαν μὲ τὸν βαρὺ σταυρὸν Του καὶ ἐξεκίνησαν γιὰ τὸ **Γολγοθᾶ**. Ὁ Γολγοθᾶς ἢ Κρανίου τόπος ἦταν ἕνας λόφος, ποῦ σ' αὐτὸν οἱ Ἑβραῖοι ἔκαναν τὶς σταυρώσεις.

Ὁ δρόμος ἦταν ἀνηφορικός. Ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν ἀϋπνία, τὰ βασανιστήρια, τὸ μαστίγιωμα, τὸν ἀκάνθινο στέφανο καὶ τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ, ἐβάδιζε μὲ πολλὴ δυσκολία. Στὴ μέση τοῦ δρόμου ἔπεσε. Δὲν μπορούσε πιά νὰ συνεχίση. Τότε ἀγγάρεψαν ἕναν χωρικό, τὸν **Σίμωνα τὸν Κυρηναῖο**, γιὰ νὰ μεταφέρῃ τὸ Σταυρό.

Ἦταν σχεδὸν μεσημέρι, ὅταν ἔφθασαν στὸ Γολγοθᾶ, στὸν τόπο τοῦ Μαρτυρίου. Μὲ φοβερὴ σκληρότητα οἱ Ἰουδαῖοι ἄρχισαν τὴ Σταύρωσι τοῦ Κυρίου. Ἐκάρφωσαν τὰ χέρια Του ἀνοικτὰ καὶ τὰ πόδια Του ἐπάνω στὸ Σταυρό. Ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι Του ἔβαλαν μιὰ ἐπιγραφή ποῦ ἔλεγε :

Ἰησοῦς Ναζωραῖος Βασιλεὺς Ἰουδαίων (I.N.B.I.).

Μαζὶ μὲ τὸν Ἰησοῦ ἐσταύρωσαν καὶ δύο ληστὰς, τὸν ἕνα δεξιὰ Του καὶ τὸν ἄλλον ἀριστερά Του.

Τὴν ὥρα ποῦ ἦταν στὸ Σταυρό, πολλοὶ τὸν περιπαίζανε καὶ τὸν ἔβριζαν. Αὐτὸς ὁμως ἀντὶ νὰ τοὺς καταρασθῆ, εἶπε :

«Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασιν τί ποιοῦσιν». Δηλαδή: «Πατέρα μου, συγχώρησέ τους, γιὰτὶ δὲν γνωρίζουν τί κάνουν».

“Όταν ἔστησαν τὸν Σταυρόν, οἱ στρατιῶται ἐπῆραν τὰ ρούχα Του καὶ τὰ ἐμοίρασαν μὲ κλῆρο. Πολλοὶ ἀπὸ τὸν ὄγλο ἐφώναζαν πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένο Χριστό: «Ἐσὺ ποὺ μπορεῖς νὰ γκρεμίσης καὶ νὰ ξανακτίσης τὸ Ναὸ σὲ τρεῖς ἡμέρες, κατέβα ἀπὸ τὸ Σταυρό».” Ἄλλοι πάλι ἔλεγαν:

«Ἄλλους ἔσωσες, τὸν ἑαυτὸ Σου δὲν ἠμπορεῖς νὰ τὸν σώσης». Ἀκόμη καὶ ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς ληστὰς βλασφημοῦσε τὸν Χριστό. Ὁ ἄλλος ὁμως μόλις τὸν ἄκουσε, τοῦ εἶπε:

Δὲν φοβᾶσαι τὸν Θεό; Ἐμεῖς δίκαια τιμωρηθῆκαμε καὶ πεθαίνομε. Ὁ Ἰησοῦς ὁμως δὲν ἔκαμε κανένα κακό». Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Κύριο, τοῦ εἶπε μετανοώντας γιὰ τὶς πράξεις του: «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου»

Ὁ Ἰησοῦς τότε τοῦ εἶπε: «Ἀλήθεια σοῦ λέγω, ὅτι ἀπὸ σήμερα θὰ εἶσαι μαζί μου στὸν Παράδεισο».

Κοντὰ στὸ Σταυρὸ ἐστέκονταν ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου, ἡ Παναγία μας καὶ ὁ ἀγαπητὸς μαθητὴς Του Ἰωάννης. Σὲ μιὰ στιγμή ποὺ ἀνοίξε τὰ μάτια Του καὶ τοὺς εἶδε, εἶπε:

«Μητέρα, νὰ ὁ υἱός Σου». «Ἰωάννη, νὰ ἡ μητέρα Σου». Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ὁ Ἰωάννης ἐπῆρε κοντὰ του τὴν Θεοτόκο καὶ τὴν ἐπροστάτεψε μέχρι τῆς Κοιμήσεώς της.

Ξαφνικά, ἐνῶ ἦταν μεσημέρι, ὁ ἥλιος ἔχασε τὸ φῶς του, ὁ οὐρανὸς ἐμαύρισε καὶ ἓνα βαθὺ σκοτάδι ἀπλώθηκε στὴ γῆ. Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Ἰησοῦς ἀκούσθηκε νὰ λέγῃ:

«Ἥλί, Ἥλί, λαμὰ σαβαχθανί!» Δηλαδή: «Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μὲ ἐγκατέλειπες;» Ὅσοι ἄκουσαν τὰ λόγια αὐτά, ἐνόμισαν ὅτι φωνάζει τὸν Προφήτη Ἥλία. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ὁ Κύριος εἶπε: «Διψῶ». Τότε ἓνας στρατιώτης τοῦ ἔδωσε μὲ ἓνα σφουγγάρι, ποὺ ἦταν δεμένο στὴν ἄκρῃ ἐνὸς καλαμοῦ, νὰ πιῇ χολὴ μὲ ξύδι. Ὁ Ἰησοῦς τὸ ἐδοκίμασε χωρὶς νὰ πιῇ. Ἐγειρε λίγο τὸ κεφάλι Του καὶ εἶπε τὰ τελευταῖα λόγια Του:

«Τετέλεσται! Πάτερ εἰς χεῖρας Σου παραδίδω τὸ Πνεῦμα Μου». Καὶ ξεψύχησε. Τὴν ἴδια στιγμή ἓνας φοβερὸς σεισμὸς ἐτάραξε τὴ γῆ. Πολλὰ μνῆματα ἀνοῖξαν καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ ἐσχίστηκε στὰ δύο.

Ἀκόμη καὶ νεκροὶ ἀναστήθηκαν καὶ μπῆκαν στὴν πόλι. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅταν εἶδαν ὅλα αὐτά, καθὼς καὶ ὁ Ἐκατόνταρχος καὶ οἱ στρατιῶται, κατατρόμαξαν καὶ ἔλεγαν: «Ἀλήθεια! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς υἱὸς Θεοῦ εἶναι».

10. Ἡ ταφή τοῦ Ἰησοῦ

Ἐπειδὴ τὴν ἄλλη ἡμέρα, τὸ Σάββατο, ἦταν τὸ Πάσχα, οἱ Ἰουδαῖοι, ἐπῆραν τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν Πιλάτο νὰ σπᾶσουν τὰ πόδια τῶν σταυρωμένων, γιὰ νὰ πεθάνουν πιὸ γρήγορα. Διότι, δὲν ἐπιτρεπόταν τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα νὰ εἶναι ἐπάνω στὸ σταυρό.

Ἀμέσως οἱ στρατιῶτες ἔσπασαν τὰ πόδια τῶν δύο ληστῶν. Τὸν Ἰησοῦ δὲν τὸν ἄγγιξαν, γιὰτι εἶχε πιά πεθάνει. Μόνον ἓνας στρατιώτης ἐκέντησε μὲ τὴ λόγχη τὴν πλευράν Του, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ. Ἀπὸ τὴν πληγὴ αὐτὴ ἔτρεξε ἀμέσως αἷμα καὶ νερό.

Πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος παρουσιάστηκε στὸν Πιλάτο ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία, ποὺ ἦταν κρυφὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐζήτησε τὴν ἄδεια νὰ ἐνταφιάσῃ τὸ ἅγιο σῶμα Του. Ὁ Πιλάτος τοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια. Ὁ Ἰωσήφ ἐπῆρε μαζί του καὶ τὸν ἄλλο κρυφὸ μαθητὴ τοῦ Ἰησοῦ, τὸν Νικόδημο, καὶ ἐπῆγαν στὸ Γολγοθᾶ. Κατέβασαν τὸ Ἅγιο σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸ Σταυρό, τὸ ἐπλυναν, τὸ ἄλειψαν ἀρώματα καὶ τὸ ἐτύλιξαν μ' ἓνα ἄσπρο καθαρὸ σεντόνι. Ἐπειτα τὸ ἔφεραν σ' ἓναν κῆπο, ὅπου ἦταν σκαλισμένος ἓνας πέτρινος τάφος. Τὸ ἐτοποθέτησαν ἐκεῖ καὶ ἐκλείσαν τὸν τάφο μὲ μιὰ μεγάλη πέτρα.

Ὅταν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἐμαθᾶν τὴν ταφή τοῦ Κυρίου, ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Πιλάτο νὰ στείλῃ στρατιῶτες νὰ φρουροῦν τὸν τάφο, μήπως κλέψουν οἱ μαθηταὶ τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου καὶ διαδώσουν ὅτι ἀναστήθηκε. Ὁ Πιλάτος τοὺς ἔδωσε τὴ φρουρὰ καὶ ἐκεῖνοι, ἀφοῦ ἐσφράγισαν τὸν τάφο, ἔφυγαν καὶ ἦσαν ἥσυχοι.

11. Ἡ Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου

Τὴν Κυριακὴ τὸ πρωί, πρὶν ἀκόμη ξημερώση, ἡ **Μαρία** ἡ Μαγδαληνή, ἡ **Μαρία** ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ **Σαλώμη**, ξεκίνησαν νὰ πάνε στὸν τάφο τοῦ Ἰησοῦ ν' ἀλείψουν τὸ σῶμά Του ἀρώματα.

Στὸ δρόμο ποὺ πήγαιναν, θυμήθηκαν τὴ μεγάλη πέτρα, ποὺ ἔφραζε τὸν τάφο καὶ ἔλεγαν: «Ποιὸς θὰ ἀποκυλίση τὸν λίθον τοῦ μνήματος;»

Ὅταν ὁμως ἐπλησίασαν, τι νὰ ἰδοῦν! Ἡ πέτρα ἦταν ἀποκυλισμένη καὶ ὁ τάφος ἀνοικτός. Τὶ εἶχε συμβῆ; Τὰ μεσάνυχτα εἶχε γίνῃ ἓνας μεγάλος σεισμός. Ἄγγελος Κυρίου κατέβηκε καὶ ἐκύλισε τὴν πέτρα, ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμή ὁ Ἰησοῦς ἀναστήθηκε.

Οἱ γυναῖκες εἶδαν τὸν Ἄγγελο στὰ ὀλόλευκα ντυμένο, νὰ κάθεται ἐπάνω στὴν πέτρα τοῦ μνήματος καὶ ἐπειδὴ τις εἶδε πολὺ φοβισμένες εἶπε σ' αὐτές:

«Μὴ φοβᾶσθε. Ζητᾶτε τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον, ποὺ σταυρώθηκε; Δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀναστήθηκε! Νὰ ὁ τόπος, ὅπου τὸν εἶχαν βάλει. Πηγαίνετε νὰ εἰπῆτε στοὺς μαθητὰς Του, ὅτι ἀναστήθηκε καὶ θὰ τοὺς περιμένῃ στὴ Γαλιλαία».

Χαρούμενες οἱ Μυροφόρες γυναῖκες, ἔτρεξαν καὶ εἶπαν στοὺς μαθητὰς ὅσα εἶδαν καὶ ἄκουσαν. Ἐτρεξαν τότε ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ

Πέτρος στὸν τάφο νὰ ἰδοῦν μὲ τὰ μάτια τους, ἃν ἦταν ἀλήθεια, ὅσα ἔλεγαν οἱ γυναῖκες. Μαζί τους ἐπῆγε καὶ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή. Οἱ δύο μαθηταί, μόλις εἶδαν τὸν τάφον κενὸν (ἄδειον), ἔτρεξαν νὰ εἰποῦν τὸ θαῦμα καὶ στοὺς ἄλλους μαθητάς.

Ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἔμεινε στὸν τάφο καὶ ἔκλαιγε. Σὲ μιὰ στιγμή εἶδε μέσα στὸν τάφο διὸ Ἀγγέλου μὲ ὀλόλευκα ροῦχα. Τὴν ἐρώτησαν γιατί κλαίει καὶ αὐτὴ τοὺς ἀπάντησε: «δὲν ξέρω ποῦ εἶναι ὁ Κύριός μου». Μόλις εἶπε αὐτὰ ἐγύρισε καὶ κοίταξε πρὸς τὰ πίσω καὶ εἶδε τὸν Ἰησοῦν νὰ στέκεται, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐγνώρισε. Ὁ Ἰησοῦς τότε τὴν ἐρώτησε:

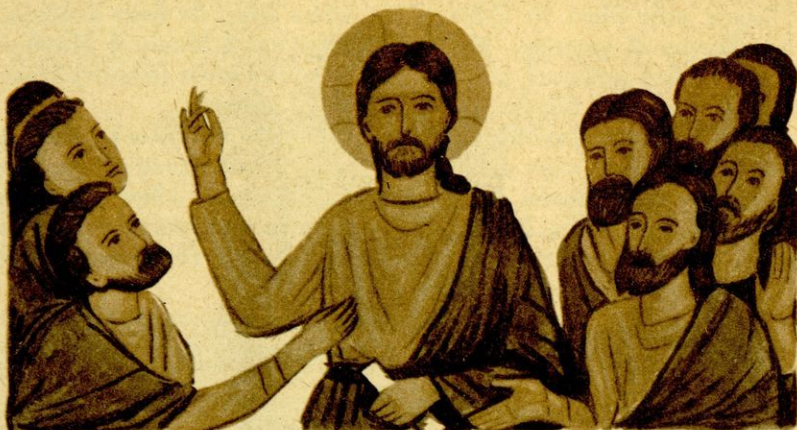
«Γύναι, τί κλαίεις;» Ἡ Μαγδαληνὴ, ποῦ ἐνόμισε πὼς εἶναι κάποιος κηπουρός, ἀπάντησε: «Ἐπῆραν τὸν Κύριό μου καὶ δὲν ξέρω ποῦ τὸν ἔβαλαν».

Τότε ὁ Ἰησοῦς λέγει: «Μαρία!» Ἡ Μαγδαληνὴ ἀμέσως τὸν ἀνέγνωρισε καὶ φώναξε: «Διδάσκαλέ μου» καὶ ἔπεσε στὰ πόδια Του. Ἐνῶ ὅμως αὐτὴ ἦταν σκυμμένη, ὁ Ἰησοῦς ἐγίνε ἀφαντος.

Ἡ Μαρία, γεμάτη χαρὰ, ἔτρεξε στοὺς μαθητάς καὶ εἶπε: «Εἶδα τὸν Κύριο!».

Ἡ Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου εἶναι τὸ μεγαλύτερο θαῦμα. Τὴν ἐορτάζουμε κάθε χρόνο τὸ Πάσχα. Εἶναι ἡ μεγαλύτερη καὶ λαμπρότερη ἑορτὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τότε ψάλλεται καὶ τό: «Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν ἡ χαρισάμενος».

12. Ὁ Ἰησοῦς φανερῶνεται στοὺς μαθητὰς Του

Ἡ Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου κατατρόμαξε τοὺς Φαρισαίους. Ἀρχισαν τότε νὰ διαδίδουν, ὅτι οἱ μαθηταὶ ἔκλεψαν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ καὶ ζητοῦσαν νὰ τοὺς βροῦν νὰ τοὺς συλλάβουν.

Οἱ μαθηταὶ φοβισμένοι, εἶχαν κλεισθῆ σ' ἓνα σπίτι καὶ συζητοῦσαν γιὰ τὸ μεγάλο θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως.

Ξαφνικά, τὸ μεσημέρι τῆς Κυριακῆς, ὁ Ἰησοῦς παρουσιάστηκε ἀνάμεσά τους καὶ εἶπε: «Εἰρήνη Ὑμῖν». Οἱ μαθηταὶ φοβήθηκαν. Τότε ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε: «Μὴ φοβῆσθε». Καὶ τοὺς ἔδειξε τὰ τρυπημένα χέρια Του, τὰ πόδια Του καὶ τὴν πλευρά Του. Τότε οἱ μαθηταὶ μὲ χαρὰ ἔπесαν καὶ τὸν προσκύνησαν. Ὁ Κύριος ὁμως ἐχάθηκε ἀπὸ μπροστά τους.

Ὅταν φανερώθηκε ὁ Κύριος στοὺς μαθητὰς, ἔλειπε ὁ Θωμᾶς. Μόλις ἐγύρισε, αὐτοὶ τοῦ εἶπαν: «Εἶδαμε τὸν Κύριο». Ὁ Θωμᾶς δὲν ἐπίστεψε καὶ ἀπάντησε:

«Ἄν δὲν ἰδῶ μὲ τὰ μάτια μου καὶ δὲν βάλω τὸ δάχτυλό μου στὶς πληγὰς τῶν καρφιῶν, δὲ θὰ πιστέψω».

Τὴν ἐπομένη Κυριακὴ, δηλαδὴ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρες, ἦσαν ὅλοι οἱ μαθηταὶ πάλι συγκεντρωμένοι. Κάποια στιγμή παρουσιάστηκε πάλι ὁ Κύριος καὶ εἶπε: «Εἰρήνη Ὑμῖν».

Ἐχάλεσε τότε τὸν Θωμᾶ νὰ βάλῃ τὸν δάχτυλό του στὶς πληγὰς Του. Πράγματι, ὁ Θωμᾶς ἔβαλε τὸν δάχτυλό του καὶ ἀμέσως

ἐφώναξε δυνατά: «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου». Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε:

«Θωμᾶ, μὲ εἶδες καὶ ἐπίστεψες. Εὐτυχησμένοι ὅσοι θὰ πιστεύσουν, χωρὶς νὰ ἴδωσιν». Καὶ ἀμέσως ἔξαφανίστηκε.

Τὴν ἐμφάνισι αὐτῆ τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὴν ψηλάφησι τοῦ Θωμᾶ, τὴν ἐφορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας κάθε χρόνο τὴν πρώτη Κυριακὴ μετὰ τὸ Πάσχα, ποῦ λέγεται **Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ**.

13. Ἡ Ἀνάληψι τοῦ Κυρίου

Ὁ Ἰησοῦς ἔμεινε, μετὰ τὴν Ἀναστασί Του, σαράντα ἡμέρες στὴ γῆ. Στὸ διάστημα αὐτὸ παρουσιάστηκε καὶ ἄλλες φορὲς στοὺς μαθητὰς Του, ὅπως στὴν πόλι Ἐμμαοῦς, τῆς Γαλιλαίας καὶ στὴ λίμνη Τιβεριάδα.

Τὴν τελευταία ἡμέρα — τὴν τεσσαρακοστὴ ἀπὸ τὴν Ἀνάστασι Του — παρουσιάσθηκε γιὰ τελευταία φορὰ στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐπῆρε μαζί Του τοὺς μαθητὰς καὶ ἐπῆγαν στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἐκεῖ τοὺς ἔδωσε τὶς τελευταῖες Του ἐντολές. Τοὺς εἶπε νὰ ἔχουν θάρρος καὶ ἀγάπη μεταξύ τους καὶ νὰ μείνουν στὰ Ἱεροσόλυμα.

«Νὰ περιμένετε», τοὺς εἶπε. «Θὰ ἔλθῃ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα νὰ σᾶς φωτίσῃ, γιὰ νὰ κηρύξετε τὸ Εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας σὲ ὅλον τὸν κόσμον». Κατόπι ἐσήκωσε τὰ χέρια Του καὶ τοὺς εὐλόγησε.

Τὴν ἴδια στιγμή ἕνα δυνατὸ φῶς τὸν ἐτύλιξε καὶ σιγὰ-σιγὰ ἀνέβαινε πρὸς τοὺς οὐρανοὺς. Ἐνα λαμπρὸ σύννεφο τὸν ἀπέκρυψε ἀπὸ τὰ μάτια τους. Ἔτσι ἀνελήφθη ὁ Κύριος στὸν Οὐρανόν. Στὴ θέσι του παρουσιάσθηκαν δύο λευκοντυμένοι ἄγγελοι καὶ εἶπαν στοὺς μαθητὰς:

«Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί βλέπετε; Ὁ Κύριος ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς καὶ θὰ ἔλθῃ πάλι. Πηγαίνετε τώρα στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ περιμένετε».

Οἱ μαθηταὶ γονάτισαν καὶ προσευχήθηκαν πολλὴ ὥρα καὶ ὕστερα γύρισαν στὴν πόλι γεμάτοι ἐλπίδες καὶ χαρὰ.

Τὴν Ἀνάληψι τοῦ Κυρίου ἡ Ἐκκλησία μας τὴν ἐφορτάζει κάθε χρόνο σαράντα ἡμέρες μετὰ τὸ Πάσχα καὶ πάντα ἡμέρα Πέμπτη. Τότε ψάλλεται τὸ Ἀπολυτίκιον: «Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν χαροποιήσας τοὺς μαθητὰς τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς ἐδλογίας, ὅτι Σὺ εἶ ὁ Υἱὸς Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ Κόσμου».

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

1. Ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία τοῦ Κυρίου

Κάποια ἡμέρα ὁ Χριστὸς ἔφθασε μὲ τοὺς μαθητὰς Του στὴν παραλία τῆς λίμνης Γεννησαρέτ.

Ἐκεῖ ἔμειναν ὅλη τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν. Κατὰ τὸ βράδυ ὁ Ἰησοῦς ἀνέβηκε σ' ἓνα λόφο, στὰ δυτικὰ τῆς λίμνης. Ἐπέρασε ὅλη τὴ νύχτα προσευχόμενος στὸ ἥσυχο ἐκεῖνο μέρος.

Ἐζήτησε τὴ βοήθεια τοῦ Οὐρανοῦ Πατέρα Του, γιὰ νὰ πετύχη στὸ σωτήριο ἔργο Του.

Ὅταν ξημέρωσε, μεγάλη πλῆθη λαοῦ ἄρχισαν νὰ καταφθάνουν στοὺς πρόποδες τοῦ λόφου.

Ὅλος αὐτὸς ὁ λαὸς εἶχε ἀκούσει γιὰ τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔτρεχε νὰ τὸν ἰδῆ, γιατί ἐπίστευε, ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ Μεσσίας, ποὺ περίμενε.

Ὅλοι οἱ ἄρρωστοι ἦλθαν κοντὰ στὸν Ἰησοῦ καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὸν ἐγγίσουν, γιὰ νὰ θεραπευθοῦν. Καὶ πράγματι ὁ Χριστὸς τοὺς ἐθεράπευσε ὅλους.

Ἐπὶ μετὰ ἀνέβηκε στὸ ὄρος καὶ ἄρχισε νὰ διδάσκη τὸν λαόν, ἐπιναλαμβάνοντας πολλὰς φορὰς τὴ λέξι **Μακάριοι**.

Γι' αὐτὸ καὶ τὸ βουνὸ αὐτὸ ἀπὸ τότε λέγεται: «Ὁρος τῶν Μακαρισμῶν».

Ὅλο τὸ πλῆθος τὸν ἄκουγε μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ μὲ ἀπόλυτη ἡσυχία. Ὁ Κύριος μιλοῦσε πολλὰς ὥρες.

Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα σοφὰ λόγια, εἶπε καὶ τὰ παρακάτω:

«**Μακάριοι** (εὐτυχησμένοι) οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι σ' αὐτοὺς ἀνήκει ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Μακάριοι οἱ ταπεινοί, ποὺ ὁμολογοῦν τὰ ἐλαττώματά τους καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ διορθωθοῦν καὶ νὰ γίνουν καλοί.

Μακάριοι ὅσοι αἰσθάνονται, ὅτι τὸ μεγαλύτερο δυστύχημα εἶναι ἡ ἁμαρτία καὶ εἰλικρινὰ μετανοοῦν.

Μακάριοι ὅσοι ἔχουν τὴ δύναμι νὰ κρατοῦν τὸ θυμὸ τους, γιατί πολλὰς φορὰς αὐτὸς εἶναι ἡ αἰτία μεγάλων συμφορῶν.

Μακάριοι ὅσοι ἀγαποῦν ἀληθινὰ τὸν πλησίον τους καὶ προσφέρουν σὲ κάθε περίστασι καὶ μὲ κάθε τρόπο τὴ βοήθειά τους.

Μακάριοι ὅσοι δὲν ἔχουν καὶ δὲν κρύβουν στὶς καρδιές τους κακὰς ἐπιθυμίες, δὲν εἶναι ὑπερήφανοι, δὲν φθονοῦν καὶ δὲν ζηλεύουν τοὺς ἄλλους καὶ προπάντων δὲν λένε ποτὲ ψέμματα.

Μακάριοι ὅσοι μὲ θάρρος ὁμολογοῦν τὴν πίστι τους καὶ δὲν φοβοῦνται τοὺς διωγμοὺς ἀπὸ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους».

Ἄκόμη ὁ Κύριος στὴν ὁμιλία Του αὐτὴ εἶπε γιὰ τὸν ὄρκο, γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ γίνεται ἡ ἐλεημοσύνη, γιὰ τὴν ἀγάπη πρὸς τοὺς ἐχθρούς μας, γιὰ τὴ νηστεία, γιὰ τὸ φοβερὸ ἁμάρτημα τοῦ φόνου καὶ γενικὰ γιὰ κάθε ἀδικία.

Ἡ ὁμιλία αὐτὴ τοῦ Κυρίου ἔκαμε πολὺ μεγάλη ἐντύπωση σὲ ὄλο τὸ πλῆθος, γιατί δὲν ἔμοιαζε σὲ τίποτε μὲ τὶς ὁμιλίες τῶν Φαρισαίων. Ὅλοι ἔλεγαν : Ποτὲ δὲν ξαναεἶχαμε ἀκούσει τέτοια ὁμιλία.

2. Περί Προσευχῆς

Ἡ προσευχή εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Εἶναι ἡ τροφή τῆς ψυχῆς, ὅπως τὸ φαγητὸ εἶναι ἡ τροφή τοῦ σώματος.

Τὸ πρῶτο μας καθήκον, γιὰ νὰ εἴμαστε τέλειοι χριστιανοί, εἶναι νὰ προσευχώμαστε πάντοτε καὶ νὰ παρακαλοῦμε τὸ Θεὸ νὰ συγχωρῇ τὶς ἁμαρτίες μας. Ἄκόμη νὰ τὸν εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ ἀγαθὰ ποὺ μᾶς δίνει, καὶ νὰ τοῦ ζητοῦμε νὰ μᾶς ὀδηγῇ πάντοτε στὸ καλὸ.

Τὴ στιγμὴ ποὺ κάνουμε τὴν προσευχή μας, πρέπει νὰ εἴμαστε ταπεινοί, νὰ ἔχουμε καθαρὴ καρδιά καὶ ἡ στάσι μας νὰ φανερώνη σεβασμὸ πρὸς τὸν Θεό.

Τὴν προσευχή μας μπορούμε νὰ τὴν κάνουμε κάθε στιγμὴ, ὅπου καὶ νὰ βρισκόμαστε. Γιατί, ὁ Θεὸς εἶναι «πανταχοῦ παρὼν» καὶ μᾶς βλέπει καὶ μᾶς ἀκούει.

Οἱ μαθηταὶ Του πολλὰ φορὲς εἶχαν παρακαλέσει τὸν Κύριο νὰ τοὺς δώσῃ μιὰ σύντομη προσευχή, γιατί οἱ προσευχὲς τῶν Φαρισαίων ἦταν μεγάλες καὶ τὶς ἔλεγαν καὶ γιὰ ἐπίδειξι.

Ὁ Κύριος στὴν «ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία Του» ἔδωσε ἓνα τύπο προσευχῆς γιὰ ὅλους τοὺς χριστιανούς. Γι' αὐτὸ καὶ ὠνομάστηκε «Κυριακὴ προσευχή». Αὐτὴ εἶναι :

«Πάτερ ἡμῶν ὃ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου.

Ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου.

Γενηθήτω τὸ θέλημά Σου,

ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον.

Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν,

ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν.

Καὶ μὴ εἰσενέγκεις ἡμᾶς εἰς πειρασμόν.

Ἄλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Ἄμην».

Ἄλλες προσευχές

1. «Βασιλεῦ οὐράνιε, παράκλητε, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ πανταχοῦ παρῶν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὃ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθέ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος καὶ σῶσον. ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

2. «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι προσκυνήσωμεν ἅγιον, Κύριον, Ἰησοῦν τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Τὸν Σταυρὸν Σου, Χριστέ, προσκυνοῦμεν καὶ τὴν ἀγίαν Σου Ἀνάστασιν ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν. Σὺ γὰρ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός Σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν. Τὸ ὄνομά Σου ὀνομάζομεν. Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἀγίαν Ἀνάστασιν. Ἴδου γὰρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ χαρὰ ἐν δλω τῷ κόσμῳ διὰ παντὸς εὐλογοῦντες τὸν Κύριον ὑμνοῦμεν τὴν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ. Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν».

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ

1. Εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου

α') Ἀπολυτίκιον

Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶνος μυστηρίου ἡ φανέρωσις. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Υἱὸς τῆς Παρθένου γίνεται καὶ Γαβριὴλ τὴν χάριν εὐαγγελίζεται. Διὸ καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτῷ τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ Σοῦ.

2. Εἰς τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος

Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον τίκει
καὶ ἡ γῆ τὸ σπῆλαιον τῷ ἀπροσίτῳ προσάγει,
ἄγγελοι μετὰ ποιμένων δοξολογοῦσι,
μάγοι δὲ μετὰ ἀστέρων ὁδοιποροῦσι·
δι' ἡμᾶς γὰρ ἐγεννήθη παιδίον νέον
ὁ πρὸ αἰῶνων Θεός.

3. Εἰς τὴν Ὑπαπαντὴν τοῦ Κυρίου

Ἀπολυτίκιον

Χαῖρε, Κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε,
ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης.
Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει.
Εὐφραίνου καὶ σύ, Πρεσβῦτα δίκαιε, δεξάμενος
ἐν ἀγκάλαις τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν
ἡμῶν, χαριζόμενον ἡμῖν καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

4. Εἰς τὴν Βάπτισιν τοῦ Σωτῆρος

Κοντάκιον

Ἐπεφάνης σήμερον τῇ Οἰκουμένη
καὶ τὸ φῶς Σου, Κύριε,
ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς, ἐν ἐπιγνώσει ὑμνοῦντίας Σε.
Ἦλθεν, ἐφάνης, τὸ Φῶς τὸ ἀπρόσιτον.

5. Εἰς τὴν ἀποκεφάλισιν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ

Ἄπολυτίκιον

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, σοὶ δὲ ἀρκέσει ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, Προδρόμε. Ἀνεδείχθης γὰρ ὄντως καὶ Προφητῶν σεβασμιώτερος, ὅτι καὶ ἐν ρείθροις βαπτίσαι κατηξιώθης τὸν κηρυττόμενον. Ὅθεν τῆς ἀληθείας ὑπεραθλήσας, Χαίρων εὐηγγέλισα καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ Θεὸν φανερωθέντα ἐν σαρκί, τὸν αἴροντα τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου καὶ παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

6. Εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος

α') Ἄπολυτίκιον

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, Χριστὲ ὁ Θεός, δείξας τοῖς μαθηταῖς Σου τὴν δόξαν Σου, καθὼς ἠδύναντο. Λάμπρον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς τὸ φῶς σου τὸ αἰδιον, πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου. Φωτοδότα, δόξα Σοι.

β') Κοντάκιον

Ἐπὶ τοῦ ὄρους μετεμορφώθης καὶ ὡς ἐχώρουν οἱ μαθηταὶ Σου τὴν δόξαν Σου, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐθεάσαντο, ἵνα, διὰ τὴν Σὲ ἴδωσι σταυρούμενον, τὸ μὲν πάθος νοήσωσιν ἐκούσιον, τῷ δὲ κόσμῳ κηρύξωσιν ὅτι Σὺ ὑπάρχεις ἀληθῶς τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα.

7. Μεγάλη Δευτέρα

Κάθισμα. Ὁ Νυμφίος

*Ἴδὸν ὁ νυμφίος ἔρχεται
ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς
καὶ μακάριος ὁ δοῦλος
ὃν εὐρήσει γρηγοροῦντα,
ἀνάξιός δὲ πάλιν
ὃν εὐρήσει ὄρθουμοντα.
Βλέπε οὖν, ψυχὴ μου,
μὴ τῷ ὕπνῳ κατενεχθῆς,
ἵνα μὴ τῷ θανάτῳ παραδοθῆς,*

καὶ τῆς βασιλείας ἔξω κλεισθῆς,
ἀλλ' ἀνάνησον κράζουσα·
Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἰ ὁ Θεός,
διὰ τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἐξαποστειλᾶριον

Τὸν νυμφῶνά Σου βλέπω
Σωτήρ μου, κεκοσμημένον
καὶ ἔνδυμα οὐκ ἔχω
ἵνα εἰσέλω ἐν αὐτῷ·
λάμπρυνόν μου τὴν στολὴν τῆς ψυχῆς,
Φωτοδότα, καὶ σῶσόν με.

8. Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος

Κάθισμα

Ὅτε οἱ ἔνδοξοι μαθηταὶ ἐν τῷ νιπτήρι τοῦ δεῖπνου ἐφωτίζοντο,
τότε Ἰούδας ὁ δυσεβῆς φιλαργυρίαν νοσήσας ἐσκοτίζετο
καὶ ἀνόμοις κριταῖς Σέ, τὸν δίκαιον Κριτὴν, παραδίδωσι.
Βλέπε, χρημάτων, ἐραστά, τὸν διὰ ταῦτα ἀγχόνῃ χρησάμενον,
φεῦγε ἀκέρεστον ψυχὴν, τὴν διδασκάλῳ τοιαῦτα τολμήσασαν.
Ὁ περὶ πάντας ἀγαθός, Κύριε, δόξα Σοι.

9. Ἡ Σταύρωσι τοῦ Σωτῆρος

Κάθισμα

(Τὸν παθητικώτατον τοῦτον ὕμνον τὸν ψάλλουν τὴν Μ. Πέμπτην, μετὰ ἀπὸ
τὸ Πέμπτον Εὐαγγέλιον, ὅταν ὁ ἱερεὺς ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ Ἅγιο Βῆμα κρατώντας
τὸν Ἐσταυρωμένον, τὸν ὁποῖον περιφέρει εἰς τὸν κυρίως ναόν).

✠ Σήμερον κρεμᾶται ἐπὶ ξύλου
ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας
Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται
ὁ τῶν ἀγγέλων Βασιλεύς.
Ψευδῆ πορφύραν περιβάλλεται
ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις.
Ράπισμα κατεδέξατο
ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας τὸν Ἀδάμ.
Ἦλοις προσηλώθη

ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας.
Λόγῃ ἐκεκλήθη
ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου.
Προσκυνούμεν Σου τὰ πάθη, Χριστέ,
δεῖξον ἡμῖν καὶ τὴν ἔνδοξόν Σου Ἀνάστασιν. ✕

10. Ἀποκαθήλωσις καὶ ταφή

Ἀπολυτίκιον

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἀχραντὸν Σου σῶμα,
οἰνόδιον καθαρῶ εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

11. Ἀναστάσεως

Κοντάκιον

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες, Ἀθάνατε,
ἀλλὰ τοῦ Ἄδου καθεῖλες τὴν δύναμιν
καὶ ἀνέστης ὡς νικητής, Χριστέ ὁ Θεός,
γυναίξι μυροφόροις φθεγγόμενος Χαίρετε
καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωροῦμενος,
ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

12. Εἰς τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα

Ἀναστάσεως ἡμέρα
λαμπρυνθῶμεν λαοί,
Πάσχα Κυρίου Πάσχα·
ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν
καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν
Χριστὸς ὁ Θεὸς
ἡμᾶς διεβίβασεν.
ἐπινίκιον ἄδοντας.
Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα,
ἡ μία τῶν Σαββάτων,
ἡ βασιλεὺς καὶ Κυρία,
ἐορτῶν ἐορτὴ
καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων,
ἐν ἧ εὐλογοῦμεν
Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Σελίς

ΕΙΣΑΓΩΓΗ	5
--------------------	---

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

1. Ἡ Γέννησι τῆς Θεοτόκου	7
2. Τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου	8
3. Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου	9
4. Ἡ Κοίμησι τῆς Θεοτόκου	10

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΤΑ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΟΝ ΠΡΟΔΡΟΜΟΝ

1. Ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ	11
2. Ἡ Γέννησι τοῦ Ἰωάννου	12
3. Τὸ Κήρυγμα τοῦ Ἰωάννου	13
4. Ἡ Ἀποκεφάλισι τοῦ Ἰωάννου	14

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ

1. Ἡ Γέννησι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ	15
2. Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου	17
3. Ἡ Προσκύνησι τῶν Μάγων	18
4. Ἡ Φυγὴ τοῦ Ἰησοῦ στὴν Αἴγυπτο	20
5. Ὁ Ἰησοῦς δωδεκαετῆς στὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος	21
7. Ἡ Βάπτισι τοῦ Ἰησοῦ	21
7. Ἡ Ἐκλογὴ τῶν δώδεκα μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ	23

77

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Τὸ Θαῦμα στοῦ γάμο τῆς Κανᾶ	25
2. Ἡ Ἀνάστασι τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας στὴ Ναὶν	26
3. Ἡ Ἀνάστασι τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαείρου	27
4. Ἡ Θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν	28
5. Ἡ Θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ στὴν Καπερναοῦμ	28
6. Ὁ Ἐκατόνταρχος τῆς Καπερναοῦμ	30
7. Ἡ Θεραπεία τοῦ τυφλοῦ τῆς Ἰεριχοῦς	30
8. Ὁ Χορτασμὸς πέντε χιλιάδων ἀνθρώπων μὲ πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθεῖς	31
9. Ἡ Θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ στὴ Βηθεσδᾶ	32
10. Ἡ Κατάπαυσι τῆς τρικυμίας	33
11. Ἡ Θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ	34
12. Ἡ Μεταμόρφωσι τοῦ Σωτῆρος	35

Ἡ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος	37
2. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρεῖτις	38
3. Ὁ Ἰησοῦς εὐλόγεῖ τὰ παιδιὰ	39

Αἱ ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Ἡ Παραβολὴ τοῦ ἄφρονος πλουσίου	41
2. Ἡ Παραβολὴ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου	42
3. Ἡ Παραβολὴ τῶν δέκα Παρθένων	43
4. Ἡ Παραβολὴ τοῦ ἐλεήμονος Σαμαρείτου	44
5. Ἡ Παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ	45
6. Ἡ Ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου	47

ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. Ἡ Εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα	50
2. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ κατὰ τῶν Φαρισαίων	52
3. Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος	53
4. Τὸ Ἀνώτατον Συμβούλιον καὶ ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα	55
5. Ἡ Σύλληψι τοῦ Ἰησοῦ στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ	56
6. Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Ἀρχιερέα Ἄννα. Ἡ ἄρνησι τοῦ Πέτρου	58

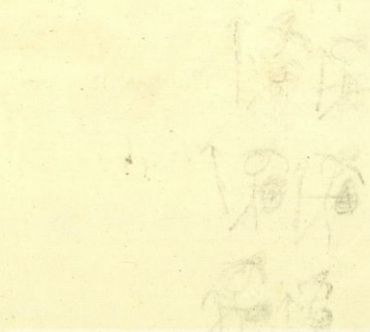
	Σελις
7. Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Συνεδρίου. Τὸ τέλος τοῦ Ἰουδα	56
8. Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Πιλάτου	60
9. Ἡ Σταύρωσι τοῦ Ἰησοῦ	63
10. Ἡ Ταφή τοῦ Ἰησοῦ	65
11. Ἡ Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου	66
12. Ὁ Ἰησοῦς φανερόνεται στοὺς μαθητάς του	68
13. Ἡ Ἀνάληψι τοῦ Κυρίου	69

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

1. Ἡ Ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία τοῦ Κυρίου	70
2. Περὶ Προσευχῶν	71
ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ	73
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	77

Ἡ εἰκονογράφησι καὶ τὸ ἐξώφυλλο ἐγίνε ἀπὸ
τὸ ζωγράφο κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗ

**ΝΕΑ ΠΛΗΡΗΣ ΞΕΙΡΑ
ΒΟΗΘΗΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ ΤΟΥ ΔΗΜ. ΣΧΟΛΕΙΟΥ**

<p style="text-align: center;">ΤΑΞΙΣ Α'</p> <p>Νο 1 'Αριθμητική - Τετράδιο</p> <p style="text-align: center;">ΤΑΞΙΣ Β'</p> <p>Νο 2 Πεταλούδες (Πατριδογνωσία)</p> <p>» 3 'Αριθμητική - Τετράδιο</p> <p>» 4 Γραμματική - Τετράδιο</p> <p style="text-align: center;">ΤΑΞΙΣ Γ'</p> <p>Νο 5 Παλαιά Διαθήκη</p> <p>» 6 Μυθικά Χρόνια</p> <p>» 7 Φυσική 'Ιστορία</p> <p>» 8 Μεθοδική 'Αριθμητική</p> <p>» 9 'Αττική - 'Αθήνα - Πειραιάς</p> <p>» 14 Α' Γραμματική Δημοτικής</p> <p>» 18 Παιδικές 'Εκθέσεις</p> <p style="text-align: center;">ΤΑΞΙΣ Δ</p> <p>Νο 10 Καινή Διαθήκη</p> <p>» 11 'Ιστορία 'Αρχ. 'Ελλάδος</p> <p>» 12 Φυσική 'Ιστορία</p> <p>» 13 Μεθοδική 'Αριθμητική</p> <p>» 14 Γραμματική Δημοτικής</p> <p>» 15 Γεωγραφία 'Ελλάδος</p> <p>» 18 Παιδικές 'Εκθέσεις</p> <p style="text-align: center;">ΤΑΞΙΣ Γ' και Δ'</p> <p>Νο 15 Γεωγραφία 'Ελλάδος
(<i>Δοκ και Βοη Έτος Συλλίτας</i>)</p> <p>ΑΡ. 16 'Ιστορία
(<i>Δοκ Έτος Συλλίτας</i>)</p> <p>» 17 'Ιστορία
(<i>Βοη Έτος Συλλίτας</i>)</p> <p>» 18 Παιδικές 'Εκθέσεις
(<i>Δοκ και Βοη Έτος Συλλίτας</i>)</p> <p style="text-align: center;">ΤΑΞΙΣ Ε'</p> <p>ΑΡ. 19 'Εκκλ. 'Ιστορία ('Εγκεκρ.)</p> <p>» 20 Βυζαντινή 'Ιστορία »</p> <p>» 21 Γεωγρ. 'Ηπείρων »</p> <p>» 22 Φυσική και Χημεία »</p> | <p>ΑΡ. 23 Φυσική 'Ιστορία ('Ελεούθ.)</p> <p>» 29 'Αριθμητική ('Εγκεκρ.)</p> <p>» 30 Γεωμετρία »</p> <p>» 35 Οί 'Εκθέσεις μου ('Ελεούθ.)</p> <p>» 37 Στοιχ. Λογοτεχνίας -
Βιογραφίες »</p> <p>» 38 'Εκδρομές »</p> <p>» 39 Εύαγγ. Περικοποι ('Εγκεκρ.)</p> <p>» 40 'Αγωγή του Πολίτου »</p> <p style="text-align: center;">ΤΑΞΙΣ ΣΤ'</p> <p>ΑΡ. 24 Κατήχ. και Λειτουργ. ('Εγκ.)</p> <p>» 25 'Ιστορία Νεωτ. 'Ελλ. »</p> <p>» 26 Γεωγρ. Ευρώπης »</p> <p>» 27 Φυσική και Χημεία »</p> <p>» 28 Φυσική 'Ιστορία ('Ελεούθ.)</p> <p>» 29 'Αριθμητική ('Εγκεκρ.)</p> <p>» 30 Γεωμετρία »</p> <p>» 35 Οί 'Εκθέσεις μου ('Ελεούθ.)</p> <p>» 37 Στοιχ. Λογοτεχνίας -
Βιογραφίες »</p> <p>» 38 'Εκδρομές »</p> <p>» 39 Εύαγγ. Περικοποι ('Εγκεκρ.)</p> <p>» 41 'Αγωγή του Πολίτου »</p> <p style="text-align: center;">ΣΥΝΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΑΙ ΤΑΞΙΣ</p> <p style="text-align: center;">Ε' & ΣΤ'</p> <p>ΑΡ. 29 'Αριθμητική ('Εγκεκρ.)
(<i>Δοκ και Βοη Έτος Συλλίτας</i>)</p> <p>» 30 Γεωμετρία ('Εγκεκρ.)
(<i>Δοκ και Βοη Έτος Συλλίτας</i>)</p> <p>» 33 Φυσική 'Ιστορία ('Ελεούθ.)
(<i>Δοκ Έτος Συλλίτας</i>)</p> <p>» 34 Φυσική 'Ιστορία »
(<i>Βοη Έτος Συλλίτας</i>)</p> <p>» 35 Οί 'Εκθέσεις μου »</p> <p>» 37 Στοιχ. Λογοτεχνίας -
Βιογραφίες »</p> <p>» Εκδρομές »</p> <p>» Εύαγγ. Περικοποι ('Εγκεκρ.)</p> |
|---|--|

"ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Ο ΣΟΦΟΣ ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ,,

Π. Γ. ΜΑΥΡΙΑ & ΣΙΑ Ο. Ε.

ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 14 - ΑΘΗΝΑΙ